

Lưỡng Mang Mang

Contents

Lưỡng Mang Mang	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	23
9. Chương 9	24
10. Chương 10	27
11. Chương 11	31
12. Chương 12	34
13. Chương 13	37
14. Chương 14	41
15. Chương 15	43
16. Chương 16	47
17. Chương 17	50
18. Chương 18	54
19. Chương 19	59
20. Chương 20	63
21. Chương 21	68
22. Chương 22	74
23. Chương 23	78
24. Chương 24	81
25. Chương 25	86
26. Chương 26	90
27. Chương 27	93
28. Chương 28	97
29. Chương 29	100
30. Chương 30	103
31. Chương 31	107
32. Chương 32	110
33. Chương 33	113
34. Chương 34	117
35. Chương 35	119
36. Chương 36	122
37. Chương 37	125
38. Chương 38	128
39. Chương 39	132
40. Chương 40	135
41. Chương 41	140

42. Chương 42: Phiên Ngoại: Nhất Mộng Tam Tứ Niên 1	143
43. Chương 43: Phiên Ngoại: Nhất Mộng Tam Tứ Niên 2	148
44. Chương 44: Phiên Ngoại: Nhất Mộng Tam Tứ Niên 3	159

Lưỡng Mang Mang

Giới thiệu

Dịch: Moonie Love & Chisachi Hime Thể loại: Đam mỹ, cổ trang cung đình, bá đạo hoàng đế. Tử Cầm Thành – Càn Tha

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luong-mang-mang>

1. Chương 1

Tử Cầm Thành – Càn Thanh cung

Tẩm cung vốn là nơi canh phòng nghiêm cẩn nhưng lúc này bên trong lại không một bóng cung nữ thái giám, tẩm cung hoa lệ đường hoàng toát lên một vẻ trống trải, bốn góc cột long lưu kim vốn dùng làm nơi thư giãn nay lại tăng thêm vài phần uy nghiêm, do tẩm cung bị bịt kín bởi bốn bức tường khảm dạ minh châu phát ra ánh sáng yếu ớt làm cho khung cảnh càng trở nên mờ ảo.

“Ừ ... “

Giống như âm thanh từ trên long sàng của một nam nhân đang cực lực rên rỉ phát ra, gió nhẹ thổi qua, khẽ vén lên cảnh nghiêm mật sau chiếc màn của long sàng, lộ ra một góc dâm loạn trên long sàng.

“A... “

Lại một đợt âm thanh rên rỉ nữa truyền đến, bên trong âm thanh rên rỉ hàm chứa không biết là sự đau khổ hay là sự hoan lạc.

Trên giường có hai nam tử, tiếng rên yếu ớt lúc này, chính là do người nam tử đang quì, hai tay bị một sợi dây lưng không biết làm từ vật liệu gì trôi trên đầu giường phát ra.

Chỉ thấy tên nam tử nằm dưới có thân hình mạnh khỏe cùng cơ bắp săn chắc, cơ thể vì dùng sức rung chuyển mà cơ bắp càng lộ ra, thân hình tuy cường tráng, nhưng không hề thô to, lại nhìn phía trên, gương mặt của nam tử này chỉ có thể dùng từ anh tuấn để hình dung, mi đen mày sắc, khuôn mặt cương nghị, mũi rất thanh cao, đôi môi đỏ hồng, một khối hoà hợp như vậy, chỉ sợ bất luận nữ nhân nào nhìn thấy, cũng phải rung động vì dung nhan tiêu sái này, lại thêm khí chất lạnh lùng toát ra từ khuôn mặt, càng làm cho hấn vốn đã có ngoại hình bất phàm lại thêm phong tình lãnh đạm, nhưng không tạo nên cảm giác sợ hãi, chỉ làm người ta cảm thấy hấn anh tuấn.

Lúc này, nam tử nằm dưới đang mím chặt môi, nhắm nghiền đôi mắt lợi hại, thân hình ngày thường vững vàng như sơn nay cũng không chịu nổi mà pháp phồng giãy dụa, hơn nữa tiếng ngân nga rên rỉ đó cũng là phát ra từ miệng hắn.

Nhìn kĩ một chút, trời ạ! Chỗ kín đáo của nam tử đó đang bị một thứ gì đó đâm vào, chỗ mật huyết bị bài khai ra, bởi vì đang nằm sấp, hơn nữa hai chân bị người kia dùng tay dang rộng ra, nơi kín đáo đó vốn không thể nào che dấu được nữa, chỉ cảm thấy cực kì xấu hổ khi toàn thân thể bị người kia nhìn thấy toàn bộ, ý thức được điểm này, nam tử càng thêm xấu hổ, nhưng cơ thể hắn đã bủn rủn vì dục hoả làm hắn mất hết khí lực, mà hai tay bị trói ở đầu giường càng làm hắn vô pháp chạy trốn khỏi nam nhân đang ở phía sau mình.

Cảm thấy thẹn thùng cực độ, nhưng thân thể đã được điều giáo thành thói quen nên càng trở nên dâm dăng hơn, cao trào của dục vọng càng thêm dâng lên, mật huyết của nam tử cũng co rút lại một trận mãnh liệt, cơ thể nhạy cảm không ngừng cảm nhận được cảm giác từ lâu đã bị chôn vùi.

“Buông ... buông ra! Ô “

Âm thanh hỗn hợp thẹn thùng khó chịu đó cơ hồ làm cho nam tử phía sau hắn cảm thấy thoải mái hơn, chỉ nghe thấy người đó cười nhẹ một tiếng, hai chân của nam tử càng bị dang rộng ra.

Nam nhân đó cũng rất đẹp, là một vẻ tú lệ cực điểm, nếu như không nghe thấy giọng nói trầm của hắn, không nhìn thấy nằm giữa hai chân hắn, nhất định cho rằng hắn là một thiếu nữ xinh đẹp, cũng như lúc này hắn đẩy vẻ dâm mi khí, cũng chỉ càng làm cho dung mạo xinh đẹp của hắn thêm lẳng lơ tuyệt mỹ, nhưng không chút nào làm cho người ta chán ghét, nam nhân như vậy, lại dùng lời nói tục tĩu nói với người nam tử đang nằm dưới mình

“Húc ... Cơ thể thật dâm dăng ha! “

Nam tử vì lời nói đó mà kịch liệt co rút tiểu huyết lại, vì bị kích tình mà giọng nói trở nên khàn đục, nam nhân đột nhiên cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, liền đưa lưỡi liếm đôi môi khô khốc, chỉ động tác này thôi, cũng đủ làm cho người ta nội tâm nhộn nhạo lên, hận mình không phải là cái lưỡi mềm mại đó, hoặc là đôi môi đỏ mọng bị liếm kia.

“A a ... Thật là cái miệng nhỏ này đang thêm khát a! Người nói ... Ta sao có thể nhẫn tâm thấy nó cầu xin mà không cho nó ăn no chứ hả? “

Nam tử lại cười một trận, đột nhiên nắm chân phải của Húc giờ lên, dọc theo đường cong của bắp đùi đem ngọc căn của nam nhân nhất khai nhất hợp rút ra khỏi cục huyết, lại dùng ngón tay chuyển động tứ phía trong cục huyết, nhưng không thô bạo, để người kia cảm nhận được sự tồn tại của hắn lại không tiến thêm một bước cho đủ kích thích, ngón tay nghịch ngợm đó còn thường lưu lại ở ngoài ngọc đoạn, nhẹ nhàng trườn tống hai cái, nhưng làm cho Húc phát ra tiếng khóc như rên rỉ, phần eo cũng bất tự giác mà giãy dụa, thời gian như dừng lại.

“A ... Dừng ... Dừng mà “

Húc không nhịn được nữa, nước mắt dọc theo hai bên gò má chảy xuống, chạy qua chiếc cằm cương nghị, rơi xuống chiếc giường đơn mình hoàng, mà hai tay bị trói cũng không ngừng giãy dụa để thoát ra.

“ A ... A Hoàng thượng!

Thì ra người này giờ không ngừng hành hạ thân dưới của Húc, chính là đương kim thiên tử Mộ Dung Hoài Tần.

“ A a ... “

Bỏ vành tai đã sưng đỏ nóng hổi trong miệng mình ra, nam nhân đó, không, nên gọi là Mộ Dung Hoài Tần, lại cười một trận to, nhưng hai tay không hề dừng lại, hơn nữa còn đùa giỡn với hai hột đậu đỏ trên ngực Húc, hột đậu đỏ sao có thể chịu đựng được sự đối đãi thô bạo như vậy, không lâu sau đã sưng lên, sưng cứng, hình thành một bức tranh dâm dục.

“Hình bộ đại nhân của ta cuối cùng nhịn không được phải lên tiếng rồi sao? Hửm ... “

Chữ cuối cùng vừa dứt, vành tai vừa mới được nhả ra thì lại ẩm áp tiếp tục nằm trong khoang miệng, làm chủ nhân của nó hết lần này đến lần khác phát ra âm thanh ngân nga bất minh.

“Hoàng ... thượng ... đủ, đủ rồi ... làm ơn ... dừng lại đi “

“Ha “

Vẫn là âm thanh ôn nhu trêu tức đó nhưng độ nhiên trở nên lạnh lùng, động tác ngậm vành tai và hột đậu đỏ cũng thô bạo hẳn lên.

“Phản ứng như vậy, không giống như kêu người ta dừng lại “

Giọng nói châm chọc đó vang lên bên tai, nhưng sau một khắc, vật dưới khó đang tăng vọt dục vọng kia liền rơi vào tay đối thủ.

Thô bạo nắn bóp vài cái, vật đó lập tức tiết ra một chút ái dịch âm ẩm, dính vào trong tay, Mộ Dung Hoài Tần cố ý đem bàn tay dính đầy chất dịch đó tiến đến trước mặt Húc.

“Thế này ... có nghĩa là rất hoan nghênh ta đối xử vậy với ngươi “

Bối rối ngoảnh mặt đi, trong lòng Húc thấy mờ mịt, phải đó, cho dù là không cam nguyện, nhưng phản ứng của cơ thể là sự thật, cho dù có phủ nhận sao đi nữa, thì thân thể này cũng đã bị nam nhân kia đùa giỡn cho biến thành như vậy rồi ... Nhưng là để bản thân dục biện, cũng không biết làm sao mở miệng. A a ...

Tất cả tất cả những thứ này, không phải chứng minh là mình rất dâm dăng hay sao, còn hạ tiện biết bao nhiêu nữa??? Người này, còn muốn đùa bỡn ta thế nào nữa chứ???!!!

Hình như phát hiện hắn đang thất thần, Mộ Dung Hoài Tần kéo đầu của hắn lại, nhấc cái đầu nặng nề của Liễu Yển Húc lên.

Nhìn thấy Liễu Yển Húc ngày thường lợi hại phi phàm ra sao, bây giờ người đầy mồ hôi nhìn mình, lại lộ ra dung mạo tuyệt mỹ mê nhân của hắn, Mộ Dung Hoài Tần chỉ cảm thấy thân thể nóng rực, đột nhiên, hắn tàn nhẫn cười.

Trùng to hai mắt, Liễu Yển Húc không khống chế được toàn thân run lên, thứ vốn đã nằm sâu trong người hắn đột ngột rút ra, rồi lại nhanh chóng đâm mạnh vào, tiểu huyết vừa được trống trải trong chốc lát lại trương lên, khoái cảm tựa như thủy triều thâm tiến vào cơ thể, thân thể sớm đã quen với cảm giác này tự giác lắc lư theo, nghênh đón thứ đang xâm phạm nội bộ, thứ ở trong nội thể đã bị nội bích của mình bao lấy có chút ôn nhuận ngọc trù sắp hạ dật, nói ra một câu khiến sau này mỗi lần hắn nhớ lại đều thấy xấu hổ.

“A... ân ... nhanh ... nhanh một chút ... a ... “

2. Chương 2

Tình dục dây dưa càng ngày càng cao, thân thể càng lúc càng thành thực, cái hông sớm đã không còn nghe theo ý chí của thân chủ mà nghênh đón vật đó tiến vào trong tiểu huyết mình mà trùu tống, vốn nội bích còn đang xiết chặt lại thì bị dịch tiết làm cho trơn tru không gì sánh được, không ngừng phun ra nuốt vào ngọc căn của nam nhân kia, còn không ngừng phát ra âm thanh dâm mỹ.

“A!!!”

Tía lí trí cuối cùng cũng đã rời khỏi, Liễu Yển Húc buông lỏng cơ thể trầm luân trong tay Mộ Dung Hoài Tần để cho hắn một tay chỉ đạo mình, khoái cảm mãnh liệt tựa như từ trên trời xông đến, làm thân thể chịu không nổi nữa, hậu huyết co rút càng lúc càng nhanh, dục vọng phía trước cũng không tự chủ được mà run lên, Mộ Dung Hoài Tần nắm chặt nó cuối cùng toàn bộ được giải phóng ra ngoài.

“Ô ... ô..”

Không dễ dàng được giải phóng, chỉ có cảm giác khuất nhục vô tận, thân thể vừa nãy còn đang chìm đắm trong cao trào, nhưng tâm ... đã lạnh rồi.

Mộ Dung Hoài Tần nhìn người nam tử anh tuấn trước mặt đang thất thần, vì vừa mới làm tình mà bây giờ da thịt ửng đỏ lên, còn có một giọt nước mông lung trong đôi mắt đầy anh khí, tất cả tất cả những thứ này cho thấy người nam tử yếu đuối đang bị trói trên giường này không giống với con người như thường ngày ...

và rất quyến rũ.

Mộ Dung Hoài Tần đột nhiên động thủ cởi dây trói cho Liễu Yển Húc, nhưng vẫn không rút nam căn của mình ra khỏi hậu huyệt Liễu Yển Húc, mà chỉ xoay cơ thể hắn lại để đổi tư thế, kéo đầu hắn nhận xuống hạ thân của mình.

Nắm lấy mái tóc, Mộ Dung Hoài Tần kéo đầu Liễu Yển Húc áp sát xuống khổ hạ, mặc dù cực kì không muốn, nhưng thân thể không còn một chút sức lực, hơn nữa, là ... Liễu Yển Húc cười khổ một cái, mình có thể chống lại người này hay sao ?? Người này mãi mãi vẫn là kẻ cao cao tại thượng.

Nhắm mắt lại, thuận yêu cầu mở đôi môi đã bị chính mình cắn đến tổn thương ra, đem vật thể to lớn nổi đầy gân xanh và vẫn còn mùi tanh của tinh dịch kia ngậm vào trong miệng.

“A.. “

Mộ Dung Hoài Tần kêu nhẹ một tiếng, thật là thoải mái mà!! Khoang miệng ướt át làm cho hắn có cảm giác như đang ở trong nội thể, thỉnh thoảng lại dùng đầu lưỡi quét qua tạo nên một cảm giác phong tình, lại nhịn không nổi nữa rồi, Mộ Dung Hoài Tần ôm lấy đầu Liễu Yển Húc mà mãnh liệt lay động thân thể, muốn đem nam căn cực đại của mình mãnh liệt xỏ xuyên qua khoang miệng Liễu Yển Húc.

“ U ... “

Tiếng rên rỉ kháng nghị bị vật thể trong miệng chặn lại, bởi vì vật thể to lớn đó đã lấp đầy khoang miệng, không nuốt được nước bọt cùng hỗn hợp dịch thể của vật thể đó làm tinh dịch chảy ra mép miệng, độ xâm phạm vào cổ họng càng lúc càng sâu làm hô hấp trở nên khó khăn, trong vô thức muốn dùng đầu lưỡi đem vật đó tống ra khỏi cổ họng, không ngờ rằng hành động này lại làm cho người kia càng thêm khoái cảm, hai tay muốn đẩy người đó ra, lại chỉ có thể vô lực rũ xuống trước cơ thể rắn chắc đó.

“Húc ... A ... Rất thoải mái đó ... Hình bộ thượng thư của triều ... kỹ thuật ... quả nhiên cao siêu ... a ... “

Nhắm mắt lại, không nghe, không cảm nhận, không muốn nghĩ về những lời ô nhục đó, ánh mắt khinh thường, phải chăng, sẽ cảm thấy đỡ hơn? Nhưng mùi tanh của dục vọng trong miệng, căn bản không thể làm cho người ta bỏ qua được, thân thể bỗng căng ra, ngay cả cúc huyệt dưới thân cũng co rút, khiến ngọc căn trong cơ thể ma sát vào nơi nhạy cảm. Đứng dừng!!! Liễu Yển Húc dừng dâm tiện như vậy, nhưng thân thể phản ứng là thành thật, dục vọng kia vốn đã uể oải giờ lại bị kích thích từ từ ngẩng lên, lúc này Mộ Dung Hoài Tần đột nhiên gia tăng tốc lực trườn tống, chỉ một lát thì đã xuất ra tinh dịch, dịch thể nóng rực tanh tưởi cứ như vậy trôi tuột vào trong cổ họng Liễu Yển Húc, ngay cả cơ hội để phản kháng cũng không có liền bị ép nuốt tinh dịch vào trong.

“Học học học.”

Liễu Yển Húc chỉ chờ Mộ Dung Hoài Tần đem thứ đó ra khỏi cổ họng mình liền ho khan, thứ tinh dịch đó chạy vào cổ họng dù sao cũng không dễ chịu gì, nhất thời không thể nói được tiếng nào.

Mộ Dung Hoài Tần nhoẻn cười nhìn Liễu Yển Húc, ở khoé miệng vẫn còn một tia dịch trắng âm ẩm, đôi mày kiếm cau lại, gương mặt lộ rõ sự khuất nhục, làm cho người ta nổi lên dục vọng muốn hành hạ.

“Ha ha ... Cái miệng nhỏ của Húc thật làm cho người ta thoải mái ... “

Đôi môi mỹ lệ lại phun ra những lời hạ tiện như vậy.

“Ha ha ... Húc ... ta đối đãi với ngươi như vậy, ngươi cũng có phản ứng chứ hả?”

Mộ Dung Hoài Tần tức cười nhìn hạ thân của Liễu Yển Húc đang dựng đứng lên, còn cố ý dùng tay xoa nhẹ lên nó, hài lòng nghe tiếng rên rỉ của thượng thư đại nhân ngày thường nghiêm chỉnh như thế nào.

“Hoàng thượng ... buông.. buông tay ... “

Âm thanh gấp gáp truyền đến, Mộ Dung Hoài Tần lần này rất nghe lời liền buông tay, Liễu Yển Húc thở hổn hển nhìn hắn một cách kì quái, không biết hắn đang định giở trò gì nữa.

Mộ Dung Hoài Tần nhìn hắn không cười, cũng không nói tiếng nào, chỉ cố ý vén lên tấm màn trên giường nhìn ra bên ngoài, đột nhiên đôi mắt như phóng ra một tia tinh quang, khiến cho gương mặt càng thêm đẹp làm cho người ta không dám nhìn gần.

“Ta nhớ trước đây ái khanh từng nói ... ngoại thần không được ngủ lại trong cung.”

Ngữ khí rất nghiêm túc, nhưng trong không khí như thế này khiến cho người ta có cảm giác quái dị.

“Thần, quả thực đã từng nói.”

Liễu Yển Húc không biết trong hồ lô của hắn đang bán thuốc gì, chỉ có thể đè nén cơ thể đang run lên vì chưa được phát tiết mà trả lời.

“Ha ha ... vậy Thượng thư đại nhân cũng là ngoại thần, nếu như đêm nay ở lại cung, không phải đã trở thành thượng thư biết pháp mà phạm pháp sao? Cho nên ...”

Cơ hồ hiểu được ý nghĩa trong lời nói của hắn, Liễu Yển Húc chấn động cả người, không dám tin mà nhìn hắn.

Việc này là mượn cớ!! Hắn đúng là từng nói qua, nhưng, lúc đó là do lần đầu tiên hắn lên giường với hoàng đế, miệng chợt thấy khô khốc, còn như hiện nay, hắn đã [qua đêm] không biết là bao nhiêu là lần rồi, nay hoàng đế này lại đưa ra lý do này để thoái thác, không phải là ...

“Ái khanh ... pháp lệnh như sơn, hướng hồ gì ái khanh là hình bộ thượng thư, ta không thể để ái khanh tri pháp phạm pháp, đêm nay ái khanh hãy đi về nghỉ ngơi đi ... nhưng ... “

Âm thanh vừa dứt, Liễu Yển Húc toàn thân chấn động, bởi vì hoàng thượng dứt một thanh ngọc cắm vào trong hậu huyết của hắn.

“Cái này ... là trăm ban cho ái khanh ... ái khanh không thể không quý trọng nó... “

Âm thanh trầm thấp nghe rất êm tai, nhưng ý nghĩa của lời nói thì làm cho Liễu Yển Húc mở to mắt nhìn hoàng đế phong tình đang cười.

“Hoàng thượng!!!

“Sao, ái khanh có ý kiến gì à? “

3. Chương 3

Trước đó vẫn còn ngữ điệu hoà ái thoáng sau đã âm u trầm mặc, làm người ta không khỏi chạnh lòng, hơn nữa đôi tay Mộ Dung Hoài Tần đang nắm thanh ngọc cắm trêu chọc vào nội thể Liễu Yển Húc, nhìn người dưới thân sắc mặt đang ửng đỏ lên, khiến Mộ Dung Hoài Tần cười không ngớt.

“Thần ... tuân chỉ.”

Nhìn bộ dạng căng cứng chịu đựng của Liễu Yển Húc, tâm tình của Mộ Dung Hoài Tần rất tốt, thả toàn bộ tay ra, Liễu Yển Húc toàn thân mềm nhũn run lên leo xuống giường, không ngờ cơ thể vừa mới cử động, vật ở hạ thân liền run lên một trận, căng cứng nhẵn nhụi cảm giác trong nội thể, Liễu Yển Húc từ từ bước xuống giường, nhặt lên quần áo đang vương vãi khắp nơi.

Thở nhẹ một hơi, chậm rãi mặc lại quần áo, nhưng nổi khổ bị ngọc cắm trong nội thể dồn ép quả là cực hình tàn khốc.

Cơ hồ vừa mới được thưởng thức một nam tử cường tráng, Mộ Dung Hoài Tần tâm tình vui vẻ nằm tựa vào đầu giường, nhìn Liễu Yển Húc đang cật lực mặc lại quần áo, cho đến khi thân thể hoàn mỹ đã hoàn toàn được bao phủ trong tầng tầng lớp lớp quần áo.

Liễu Yển Húc xoay người khó khăn, áp chế cảm giác vật thể quái dị trong nội thể quì xuống khấu Mộ Dung Hoài Tần một bái.

“Hoàng thượng an nghỉ, vi thần cáo lui.”

Nói xong thì cố gắng lê thân ra ngoài điện.

Nhìn cơ thể kia tuy quật cường nhưng vẫn đang run lên, Mộ Dung Hoài Tần đột nhiên thốt lên.

“À ... trăm quên cho ái khanh biết ...Thanh ôn ngọc đó được bao bọc trong nội thể hai canh giờ sẽ trở nên trơn tru mà xuyên qua. Hiện giờ cách giờ thượng triều, hình như chỉ còn hai canh giờ.”

Liễu Yển Húc toàn thân run lên, lập tức bước một bước lớn ra ngoài điện, Mộ Dung Hoài Tần nhìn hình bóng Liễu Yển Húc hoàn toàn biến mất khỏi cửa xong, mỉm cười một cách bất minh nằm trên long sà vẫn còn lưu lại mùi vị tinh dịch.

Ngoài điện.

Trăng rất sáng, những chấm sao nhỏ loé sáng tứ tán khắp bầu trời đêm, Liễu Yển Húc ngẩng đầu nhìn một cái.

Ngày mai, chắc thời tiết sẽ rất đẹp.

Đi đến hành lang, mỗi bước đi càng làm cho vật trong nội thể lại càng ma sát vào da thịt khiến cho càng lúc càng nhạy cảm, cảm giác sống không bằng chết, nhưng vật dục vọng đó lại bị chiếc khóa tử bao chặt lại, chỉ có thể cương cứng lên bên trong.

“Ô ... ô ... “

Chỉ mới đi được vài bước, nhưng có cảm giác như là đi rất lâu rồi, thân thể nóng rực lên muốn phát tiết, lại bị sự tàn nhẫn ràng buộc, không được giải phóng.

Liễu Yển Húc vô lực đứng dựa vào một cây cột trên hành lang, từ từ thả lỏng hô hấp, nhìn quanh không thấy một bóng cung nữ thái giám, cho dù muốn tìm người để phát tiết cũng không có, lẽ nào, đây là sự sắp xếp của người đó sao.

Cười khổ một cái, hắn sao lại như vậy, đôi mắt muốn sụp xuống, hơi khó chịu, mở mắt ra, cơ thể mềm nhũn dựa vào cây cột to lớn, Liễu Yển Húc lấy tay che đi đôi mắt, một trận gió thổi qua, gương mặt bị lạnh buốt, rõ ràng mới là đầu tháng, sao lại lạnh như vậy?

Nghỉ ngơi một chút, Liễu Yển Húc gác lại tâm tình, cực lực áp chế dục vọng dưới thân, bước nhanh ra khỏi Càn Thanh cung.

Ngoài cung sớm đã có người đứng chờ, Liễu Yển Húc không để ý đến thương tích tống ra một hơi, ngồi lên kiệu, tuy động tác đã hết sức nhẹ nhàng, nhưng ngọc căn trong nội thể vừa động một cái, bắt giác hắn phát ra một tiếng kêu đau đớn.

Ngồi cẩn thận xong, Liễu Yển Húc nói với người khiêng kiệu.

“Hồi phủ.”

Về đến thượng thư phủ, hạ nhân cho biết thê tử và Sầm nhi của hần đã ngủ rồi, những ngấn tích trên người mình dù sao cũng không thể để cho thê tử nhìn thấy, vì vậy Liễu Yển Húc đi đến thư phòng, dù sao cũng đã sắp tới giờ thượng triều, ở thư phòng đối phó một đêm cũng không sao.

Liễu Yển Húc vốn đã bận bịu cả ngày, buổi tối lại bị hoàng đế hành hạ cả đêm, đã mệt mỏi cực kì, tuy vật ở hạ thể làm cho hần rất không thoải mái, nhưng cũng không dám lấy ra, ngồi một lát, cũng đã một ngày một đêm không ngủ, đang mơ mơ màng màng dựa vào bàn sách mà ngủ thiếp đi.

Một đêm vô sự, hạ nhân đến gõ cửa, nói là đã đến giờ thượng triều.

Liễu Yển Húc ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đã đến lúc lâm triều rồi, sao mai ở phía đông cũng đã ở xa vơi vợi, trăng non cũng đã mờ đi, cố gắng điều chỉnh lại thân thể, nhưng vừa cử động thì vật ở hạ thân lại dấy lên, khiến toàn thân run lên, cơn buồn ngủ cũng tiêu tan, thầm kêu khổ một tiếng, xem ra hôm nay không dễ dàng gì qua được.

Chải đầu rửa mặt xong, lại ngồi lên kiệu, đi đến nghị sự phòng, Liễu yển Húc chống đỡ cơ thể mệt mỏi hàn huyên với các quan viên, chờ buổi triều sớm.

“Hoàng thượng có chỉ, tuyên các quan viên thượng triều “

Thái giám xướng lên một câu cao giọng, tấm màn che được kéo lên, chúng quan viên sắp xếp lại thứ bậc, văn võ phân theo thứ bậc mà đứng trước điện kim loan.

“Thần, khấu kiến hoàng thượng! Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế! “

“Chúng ái khanh bình thân!”

Liễu Yển Húc đứng trong hàng ngũ quì bái đúng là có nỗi khổ nói không nên lời, vốn chỉ bước một bước thì còn có thể nhẫn nhịn được sự nhay cảm dưới hạ thân, nhưng bây giờ động tác quì bái hoàng thượng không thể không lớn, vì vậy thứ trong nội thể lại tác động một phen, chờ đến khi nghe câu bình thân được đứng lên, Liễu Yển Húc cảm thấy toàn thân như một cuốn sách bị ẩm ướt, cơn ma sát vừa nảy bắt đầu dày vò thân thể chính mình.

“Thần khải tấu hoàng thượng ... “

Các đại thần lần lượt phát biểu ý kiến, thảo luận đủ mọi chuyện, nếu như là ngày thường thì rất dụng tâm nghe, nhưng hôm nay sức khỏe của Liễu Yển Húc thật sự có vấn đề nên không thể nào có tinh thần tập

trung thảo luận với các quan viên, chỉ có thể cắn răng chịu đựng không cho bất cứ âm thanh nào phát ra, mồ hôi dọc theo thái dương mà tuôn ra, ướt đầm xiêm y, cố sức gồng các ngón tay lại, nhưng càng lúc càng khản trương, tiểu huyết dưới thân cũng càng lúc càng co rút, ôn ngọc trong hậu huyết cũng theo đó mà động lên, lại ma sát vào một chút, cơ thể càng lúc càng nóng, không thể khống chế được, lo lắng, xấu hổ, đủ mọi tình tự làm vị hình bộ thượng thư ngày thường lãnh khốc nghe tiếng thái sơn băng hà mặt không đổi sắc nay trên mặt lại mang một thần sắc cực kì thống khổ.

Cho đến khi cơ hồ tay phải bị một vị đại nhân bên cạnh huých vào, lúc này mới biết trong lúc thân thể đang đối kháng với dục vọng thì hoàng đế đã gọi tên mình mấy lần, nghe ngữ điệu của Mộ Dung Hoài Tần, giống như một chậu nước lạnh tạt vào, làm tỉnh thần trí của người đang bị dày vò trong cơn tình dục.

“Không biết Liễu ái khanh có cách nhìn như thế nào với ý kiến vừa rồi của lại bộ Vương thượng thư??”

Bất chấp cơ thể của mình, Liễu Yển Húc bước ra khỏi hàng, nhưng dù thế nào cũng không thể biết được Vương thượng thư vừa rồi đã nói gì, chỉ đứng trước điện, lại không biết phải nói cái gì.

Mộ Dung Hoài Tần ngồi cao trên long ỷ, từ sớm đã nhìn ra Liễu Yển Húc đang bị vật trong nội thể hành hạ mà vô tâm với việc trong triều, bây giờ đề xuất ra vấn đề này chỉ là vì muốn đùa giỡn với hắn, thầm nghĩ Liễu thượng thư thường ngày luôn có bộ dạng uy nghiêm liêm vũ bất khuất, cũng không phải đang khom lưng xưng thần sao?

Lại nhìn lên gương mặt anh tuấn của Liễu Yển Húc đang đỏ ửng một cách không bình thường và thần sắc do dự nổi lên, biết hắn thực sự không thể nói ra đáp án, hơn nữa cơ thể đó hôm qua cũng đã bị mình dày vò suốt một đêm, cũng không muốn làm khó hắn, liền mở miệng kêu hắn trở lại hàng ngũ.

“ Trẫm thấy thần sắc Liễu ái khanh không tốt, chắc là thân thể có điều không khỏe, lần này bỏ đi, lui xuống.”

Liễu Yển Húc lúc này như được đại xá, cũng không nhìn về mặt đang trào phúng của Vương thượng thư mà vội vàng quì xuống tạ ân, lần cử động này lại tác động đến vật trong nội thể, tuy vẫn như vậy, nhưng sắc mặt càng ửng đỏ hơn, hô hấp cũng gấp gáp dần dần.

4. Chương 4

Buổi tảo triều như một cơn cực hình, Liễu Yển Húc giờ mới biết, thì ra câu “ Thoái triều “ của vị thái giám kia nghe mới êm tai làm sao.

Liễu Yển Húc chưa được thông thả bao lâu, thì lại nghe vị thái giám kia tuyên một câu: “ Hoàng thượng có chỉ tuyên Liễu đại nhân vào cung kiến giá.” mời đến thư phòng, Liễu Yển Húc cũng biết rất rõ, chờ mình vì việc gì, sợ là lại hành hạ mình như đêm qua, cười khổ một cái, cố tình bước chậm rãi đi theo viên thái giám đi đến văn phòng.

Đã đến thư phòng, vị thái giám ở phía trước hô lớn.

“Liều đại nhân kiến giá.”

Lại nghe thấy tiếng của một thái giám khác nói vọng.

“Vạn tuế có chỉ, tuyên.”

Liều Yển Húc hít một hơi sâu, cùng thái giám đi vào trong ngự thư phòng.

Bên trong ngự thư phòng đương kim thiên tử Mộ Dung Hoài Tần đang nhàn nhã ngồi trên long ý xem tấu chương. Liếc nhìn Liều Yển Húc một cái, rồi khẽ cười hì hì khi hắn tiến vào, sau đó lại đưa mắt nhìn vào đồng tấu chương.

“Thần, hình bộ thượng thư Liều Yển Húc khấu kiến ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

Liều Yển Húc trong miệng tuân lệnh, thân hình cũng quì rạp xuống đất.

Mộ Dung Hoài Tần không thêm để ý, chỉ phẩy tay một cái, lệnh cho các cung nữ thái giám lui ra, cũng không hề lên tiếng cho Liều Yển Húc đứng lên, vẫn để cho hắn quì như vậy, Liều Yển Húc cố nén nhẫn nại cơ thể đang rất mệt mỏi, hai tay liều mạng chế trụ ở khe, không muốn để phát ra bất cứ âm thanh rên rỉ nào.

Thời gian từng lúc từng lúc trôi qua, cuối cùng, Mộ Dung Hoài Tần buông tấu chương trên tay xuống, nhìn thoáng qua Liều Yển Húc đang yếu ớt quì dưới đất.

“Ái khanh bình thân.”

Liều Yển Húc cắn chặt răng, tạ ân xong liền nhấc thân hình mềm nhũn đứng lên, chỉ là hơi thở từ miệng càng lúc hỗn hển.

“Thấy ái khanh sắc mặt không tốt, phải chăng thân thể có điều không khỏe.”

Mộ Dung Hoài Tần ngữ khí ôn hoà quan tâm hỏi, Liều Yển Húc cũng biết người này không thể tốt bụng như vậy, liền chấp tay trả lời.

“Tạ thánh thượng quan tâm, sức khoẻ thần không quan trọng.”

“Ha ha ... Ái khanh là trụ cột nước nhà, phải vì xã tắc mà bảo trọng thân thể a! “

Mộ Dung Hoài Tần đột nhiên đứng lên khỏi long ỷ, đi đến trước mặt Liễu Yển Húc, Liễu Yển Húc hoảng sợ, liền lùi mấy bước muốn giữ khoảng cách với hoàng đế, không ngờ hoàng đế lại tiến thêm mấy bước, ôm chặt người hắn lại.

“Ái khanh có phải chỗ này không khoẻ không?? “

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng xoa lên hông Liễu Yển Húc, trượt nhẹ vào giữa hai rãnh chân, ngón tay lượn lờ vòng vòng quanh thanh ngọc căn đó, Liễu Yển Húc kêu lên một tiếng, thân thể đông cứng lại, nhưng lại không dám đẩy người này ra mặc cho hắn muốn làm gì thì làm, để cho hắn khơi lên dục hoả trong người, hơi thở cũng dần dần gấp gáp lên.

“Ái khanh thật nghe lời.”

Hơi thở nồng ấm bên tai Liễu Yển Húc, tay phải vòng qua eo liền cảm nhận được cơ thể Liễu Yển Húc run lên một cơn, phản ứng thật là dễ thương mà! Mộ Dung Hoài Tần tâm tình rất vui, cũng chỉ lúc này đây hình bộ thượng thư mới tỏ ra chân thật nhất, rất thú vị a.

“Trẻ ngoan ... ha ha ... ta thưởng cho người, qua đây.”

Mộ Dung Hoài Tần thu hồi ngón tay, lôi Liễu Yển Húc đến bàn sách nơi để tấu chương, gạt tay một cái, tấu chương và nghiêng mực trên bàn đều rơi xuống hết, Mộ Dung Hoài Tần liền đem Liễu Yển Húc áp sát xuống mặt bàn.

“Hoàng thượng ... “

Liễu Yển Húc xoay đầu khó khăn muốn kháng cự, nhưng đột nhiên hạ thân truyền đến một luồng khí lạnh, động cũng không dám động, chỉ đợi nó qua đi, quay đầu nhìn xem, mới phát hiện, thì ra hoàng đế đã vén vạt dưới quan phục của mình lên, lại cởi cả khố tử xuống, phần hạ thân lộ ra ngoài làm Liễu Yển Húc xấu hổ hai gò má đỏ ửng lên, nhìn thấy màu đỏ ửng trên gò má khiến Mộ Dung Hoài Tần cảm thấy rất đáng yêu.

Mộ Dung Hoài Tần ngồi lên long ỷ ở phía sau Liễu Yển Húc, hai tay bài khai hông Liễu Yển Húc ra, lộ ra thanh ngọc căn đã nằm sâu trong hậu huyết làm hậu huyết đang sưng lên.

Chỉ thấy cục huyết lúc khép lúc mở, đốt cháy nhân thần người ở phía sau hạ thân liền dựng đứng lên, thanh ngọc căn ở trong cũng trở nên trong suốt, để người ta vừa nhìn thì đã thấy cảnh xuân quang trong hậu huyết.

Mộ Dung Hoài Tần cười tà một tiếng, liền thổi một hơi vào bên trong bờ hông đáng thương đó, Liễu Yển Húc ở dưới liền run lên, bỏ hết uy nghiêm của ngày thường bất tự giác mà bật khóc nức nở.

“Hoàng ... hoàng thượng ... đừng ... “

“Đừng? Đừng cái gì hả? “

Mộ Dung Hoài Tần cười nhếch lên.

“Trẫm vẫn chưa làm gì mà!!”

Vươn ngón tay, xoa xoa xung quanh khẩu huyết đang khép khép mở mở kia, hạ thân miễn cảm của Liễu Yến Húc không ngừng du động, cơ thể càng lúc càng nóng, dục hoả bất tri bất giác bị Mộ Dung Hoài Tần làm trào dâng lên đầy đủ.

5. Chương 5

“A ... “

“Thật là cơ thể dâm đang a! Ngay cả âm thanh cũng mê người như vậy ... Thương thư đại nhân của ta bây giờ đã thoải mái chưa?”

“Không ... A ...”

“Không cái gì??? “

Ngón tay buông bình từ phía sau trực tiếp xoa lên dục vọng đã ảm ướt kia, chậm rãi xoa nắn, ngón tay trơn trượt thỉnh thoảng lại quét qua linh khẩu, chỉ một lát thì ngón tay đã trở nên ẩm ướt, Liễu Yến Húc ở phía trước sớm đã ngã phịch trên bàn, chỉ có thể phát ra tiếng khóc như tiếng rên rỉ.

“A ... Ta biết tại sao thương thư đại nhân không thoải mái rồi.”

Ngón tay lại buông ra khiêu khích cho dục vọng đó bộc phát lên, thấy hậu huyết đang kịch liệt co rút, đặt tay lên thanh ngọc cần, mạnh mẽ thúc một cái.

“ Á...!!!!”

Cơ thể nhạy cảm vốn không thể chịu nổi sự dả kích này, kêu lên một tiếng thất kinh, phân thân của Liễu Yến Húc cũng mạnh mẽ phun ra, dịch thể màu trắng phun lên mặt bàn, nói không ra lời dâm mi.

Nằm sấp trên bàn sách, Liễu Yến Húc thở gấp gấp, rất mệt ... giải phóng xong thì tinh thần cũng mệt mỏi quá độ, rất muốn ngủ, nhưng thần trí thì lại cất lực kháng cự cơ thể chủ nhân, trong mắt không còn một tia minh mẫn lợi hại nào nữa, khuôn mặt anh tuấn chỉ còn lại sự mệt mỏi, toàn thân dần dần rũ xuống, có

thể ngủ ngay lập tức.

“Á!!! “

Đột nhiên Liễu Yển Húc mở to đôi mắt, thét lên một tiếng, thân thể run rẩy nhảy dựng lên, nhưng bị Mộ Dung Hoài Tần ở phía sau dùng hai tay đè chặt xuống.

Thì ra Mộ Dung Hoài Tần vừa nãy đã rút thanh ngọc cấn trong nội thể Liễu Yển Húc ra, cảm giác trường lên trong chốc lát lại trống không, hậu huyết đã hàm chứa ngọc cấn cả một đêm vốn không thể nhất thời khép lại, chỉ khép mở như đang kêu gọi vật gì đó, không khí lạnh lẽo lập tức xông vào nội bích nóng hổi, cảm giác mẫu thuẫn này khiến Liễu Yển Húc không khỏi giấy dựa lên.

Mộ Dung Hoài Tần nhìn tiểu huyết trắng hồng đáng thương đang co rút, thân thể tinh trắng cũng không khổng chế được mà run lên dữ dội, tâm trạng cực kì tốt, chỉ thấy Mộ Dung Hoài Tần cười một tiếng, rồi đứng lên, tự cởi khố tử của mình xuống, phân thân đối chuẩn với khẩu huyết, sau đó ... mãnh lực húc một cái, ngọc hoành to lớn cực đại đã tiến sâu vào trong hậu huyết ẩm ướt của Liễu Yển Húc.

“ Ừ ... “

Mộ Dung Hoài Tần hưởng thụ cái cổ trắng ngần, và đôi môi đỏ mọng thở ra tiếng rên dục vọng, Liễu Yển Húc ở phía dưới cắn răng chịu đựng , cổ không cho phát ra thêm một âm thanh nào nữa, tuy hậu huyết đã bị ngọc cấn nong suốt một đêm, nhưng ngọc hoành của Mộ Dung Hoài Tần cực kì to lớn khiến cơ thể hắn vẫn không tài nào chịu nổi.

“ Ô ... ô ... cơ thể của ái khanh cho dù đã dùng bao lâu, vẫn như trinh tử, ôm rất chặt a!!! “

Nói xong liền cúi xuống, dựa sát vào nửa thân trên vẫn đang mặc quan phục của Liễu Yển Húc, đưa lưỡi liếm vào vành tai Liễu Yển Húc.

Liễu Yển Húc trong lòng bị phần, thân là nam tử, lại bị người ta đè dưới thân, còn bị so sánh với trinh tử, nhưng không thể chống cự, ngay cả cơ hội phản bác cũng không có.

Nắm chặt nắm tay, chỉ có thể để người ở trên muốn làm gì thì làm, cơ thể vì động tác liếm của Mộ Dung Hoài Tần mà trở nên mềm nhũn, đang tự chán ghét bản thân, thì Mộ Dung Hoài Tần từ phía sau kịch liệt trườn tổng về phía trước.

Ngọc cấn của nam nhân đó thúc tiến vào trong cơ thể, động tác trườn tổng không ngừng khiến bên tai truyền đến âm thanh phóng đặng, thân thể nhạy cảm bị ma lực của Mộ Dung Hoài Tần làm dao động, chỉ một lát liền phát dục hoả của bản thân, để cho cơ thể bất tự giác mà lắc lư theo bộ điệu của nam nhân phía trên.

Hậu huyết bị nam căn to lớn đó nhét chặt, mỗi lần tiến xuất đều mang theo mị nhục nồn nà, nhưng cục huyết mỗi lần nam căn đó rút ra đâm vào là lại càng sát chặt hơn, dục vọng dưới hạ thân cũng rất nhanh

mà cương lên, phóng ra dịch thể.

Liễu Yển Húc cảm thấy mình như một con thuyền bị trôi đi cuồn cuộn, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm, động tác mãnh lực của nam nhân phía sau giống như biển cả mênh mông không ngừng mang theo cơn sóng dục vọng đánh vào người hắn.

“A ... Hoàng thượng ...”

Không khống chế được tiếng rên rỉ, xấu hổ khát cầu, cả một đêm bị dày vò trong dục vọng, Liễu Yển Húc đã rơi vào trạng thái điên cuồng, nghênh đón sự trù tống của Mộ Dung Hoài Tần, cái lưỡi đỏ hồng trong miệng thỉnh thoảng lộ ra, lướt qua đôi môi phong mãn, dục hoả bốc ra xâm nhập vào trong cơ thể, khiến Mộ Dung Hoài Tần cũng nửa khép đôi mắt phượng mà hưởng thụ, da thịt trắng noãn vì nhiễm tình làm hai má đỏ bừng.

“A ... Húc!! thoải mái quá!! rất sướng khoái!! Siết chặt một chút đi. “

Mộ Dung Hoài Tần không dừng động tác, hai tay giữ chắc hông Liễu Yển Húc, dùng sức bài khai hai bên hông, lộ ra khẩu huyết đang hàm chứa nam căn của mình, lại mạnh mẽ tống một cái, nam căn đã hoàn toàn nằm sâu bên trong.

“Ô ...ô ... Húc ... Ngoan ngoan ... rên lên đi.”

Nam căn của Mộ Dung Hoài Tần dừng lại sâu bên trong, không cử động nữa, chỉ từ từ rút ra, lại chậm rãi tiến vào, chỉ để cho Liễu Yển Húc có cảm giác, nhưng không cho thoải mái.

“Ư ... a ... Hoàng thượng.”

Phần eo rất khó chịu liên trù động, Liễu Yển Húc tuy biết Mộ Dung Hoài Tần chắc chắn không buông tha cho mình, nhưng cũng không muốn bị người khác thao túng cơ thể như vậy, đành phải cắn chặt môi chịu đựng khát vọng trong nội tâm.

“Ya ... Thật là quật cường a!!”

“Ngoan ... kêu lên đi ... ta sẽ cho người ...”

Vành tai đã bị đầu lưỡi ngậm cho đỏ ửng, ngậm vào, lại nhả ra ... tay trái kéo rộng cổ áo Liễu Yển Húc xuống rồi sờ lên phần ngực, nhảy nhưa với hai khối thù du trên ngực khiến nó sượng cứng lên, lại cầm lấy khối dục vọng bên dưới Liễu Yển Húc mà trượt.

“Nói người muốn ta đi!! “

Thanh âm khàn khàn cho thấy chủ nhân của nó cũng đang chìm đắm trong cơn mê, nhưng vẫn không muốn buông tha cho Liễu Yến Húc dưới thân.

Lắc đầu.

Đôi mắt phượng mỹ lệ lập tức phát ra một tia quang mãng nguy hiểm, động tác của hai tay càng thô bạo hẳn lên. càng đem đến nỗi thống khổ hoà lẫn với khoái cảm cho ở người hạ thân.

“Nói !!! “

Rõ ràng vật dục vọng trong tay đã không ngừng run lên, hậu huyết đang ôm lấy nam căn cũng càng lúc càng co rút mãnh liệt, nhưng người ở hạ thân vẫn gục trên bàn mà lắc đầu.

Khuôn mặt vốn tươi cười nay trở nên âm trầm, động tác ở tay cũng thay đổi, nhưng nam căn thì không hề nhúc nhích, sau đó ... bóp nhẹ một cái.

“A!!!”

Bộ phận yếu ớt nhất trên thân thể bị người đó bóp chặt, Liễu Yến Húc nhin đau không nổi kêu lên một tiếng, nam căn cực đại phía sau lúc này lại hung hãn xông tới.

Nổi đau khổ song song, vật nam tính kia không lùi mà lại tăng vọt,, tiếng kêu đau cũng biến thành tiếng rên cầu hoan, nam nhân ở phía sau không muốn sau này lại nhận được câu trả lời là sự im lặng nữa, nảy sinh ra ý đồ độc ác muốn đâm xuyên qua người ở dưới, dường như muốn đem tất cả nộ khí trút lên thân thể hoàn mỹ này.

Động tác ở tay cũng càng thô bạo hơn, Liễu Yến Húc chỉ cảm thấy hai khối thù du của mình bị véo kinh khủng, có lẽ đã sưng đến không còn ra hình thù gì rồi, cơ thể hết lần này đến lần khác bị điều giáo một cách cực độ vậy mà trong nỗi thống khổ ngược đãi vẫn có thể tìm ra sự hoan lạc, càng để cho bản thân gia tăng sức chịu đựng, khát vọng được đối đãi thô bạo.

6. Chương 6

“A ... a!!”

“Ô ... thật muốn cho người xem bộ dạng hiện giờ của người!! Hai chân dang rộng nằm trên bàn cho người ta thưởng.”

Hơi thở nóng hổi của nam nhân từ phía sau tai truyền đến, phả từng đợt lên mặt, lại làm cho cơ thể Liễu

Yến Húc run lên một trận, hậu huyết cũng co rút nhanh hơn, mạnh mẽ ôm chặt phân thân cực đại của Mộ Dung Hoài Tần.

“Đối xử với người như vậy, người vẫn có cảm giác ha!! Ha ha ... Xem ra hình bộ thượng thư của ta quả là thứ dễ tiện nhất trong ngàn người a.”

Xoa xoa một cách khinh miệt phân thân của Liễu Yến Húc đã hơi ngẩng đầu lên, một trận thô bạo náo loạn, làm cho nam căn của Liễu Yến Húc dựng đứng cả lên, tiền đan cũng bắt đầu tích lạc tinh dịch.

Ngôn từ vũ nhục giống như một con dao đâm vào tim Liễu Yến Húc, nhưng hẳn phải bị ai thừa nhận lời nói của Mộ Dung Hoài Tần vốn không sai, thân là nam tử lại bị người ta cường bạo áp dưới hạ thân, lại còn phát sinh khoái cảm, đây không gọi là dễ tiện, thì còn gọi là gì???

“Ồ ...”

Dường như không hài lòng với sự im lặng của hắn, nam nhân ở phía sau dùng hết sức húc lên một cái, đôi tay cũng ra sức bốn cột với phân thân đã hoàn toàn đứng thẳng lên của Liễu Yến Húc, khiến chủ nhân của nó phát ra tiếng rên rĩ không biết là do đau khổ hay cầu hoan.

“Kêu đi!!! Kêu lớn một chút!! “

Hung khí phía sau húc càng lúc càng nhanh, Mộ Dung Hoài Tần cũng cảm nhận được thân thể của Liễu Yến Húc cũng đã đến giới hạn, vật thể co rúm trong tay cũng không ngừng run lên, nhưng Liễu Yến Húc vẫn cứng đầu không chịu phát ra bất cứ âm thanh nào.

Con người đen lách hiện lên một tia tinh quang tàn khốc, Mộ Dung Hoài Tần đột nhiên nâng người Liễu Yến Húc lên, vẫn để nam căn bên trong nội thể, nhưng Mộ Dung Hoài Tần xoay người Liễu Yến Húc lại.

“Á!!!”

Tiểu huyết bị vật thể đó xoay một vòng, cảm giác đau đớn đó khiến Liễu Yến Húc kêu một tiếng thảm thiết, vẫn còn chưa kịp thích ứng thì nam căn lại cường bạo dao động, cứ tiếp tục tiếp tục, giống như mãi mãi không dừng lại, dần dần, cảm giác phấn khích lại trở về, khoái cảm như thủy triều từng đợt từng đợt đánh vào trong nội thể, dục vọng ở phía trước cũng đã chuyển thành màu tím, Liễu Yến Húc chịu không nổi nữa tự dùng tay xoa nắn phân thân của mình.

“Muốn tự làm hả?”

Mộ Dung Hoài Tần tàn nhẫn đem hai tay của Liễu Yến Húc ghì lên trên đầu, để hắn toàn thân vô lực chỉ có thể dùng sức của hai chân ghì lại thân áo không để rơi xuống bàn, tiểu huyết đang ôm rất chặt vật thể kia cũng co rút một trận mãnh liệt.

“ Vậy không được, trẫm còn chưa chơi đủ mà! “

Thân thể này, quả thực quá tuyệt vời, thật sự làm cho người ta bay bổng như tiên!! Thật sự muốn để hân vĩnh viễn ở trên giường, không muốn nhìn thấy bộ dạng liêm chính lạnh như băng ngày thường của hân, Mộ Dung Hoài Tần độc ác nghĩ, lại một lần nữa ra sức trù tống, miệng đột nhiên cúi xuống, cắn vào hai khối thù du trước ngực Liễu Yến Húc.

Không ngờ động tác này khiến cơ thể Liễu Yến Húc run lên một trận kịch liệt, phân thân đau đớn run lên dữ dội cuối cùng phun ra một luồng dịch trắng, dục vọng của Mộ Dung Hoài Tần cũng đã đến đỉnh điểm, tức thời phun ra tinh dịch bắn vào trong tiểu huyết Liễu Yến Húc.

“ Ô ...Ô ...”

Thoải mái, phát tiết xong Mộ Dung Hoài Tần ngã vào người Liễu Yến Húc để ổn định lại hơi thở, thâm nghĩ chờ một lát lại làm tiếp một lần, nhưng cảm thấy người dưới thân phát tiết xong không hề thở gấp, hoài nghi ngẩng đầu xem, sắc mặt liền tái mét.

Liễu! Yến! Húc! Người dám ngất đi sao.”

Thân thể vốn yếu ớt bị Mộ Dung Hoài Tần trêu đùa cả một ngày sau khi bị cường liệt phát tiết xong thì cũng mê man đi, kì thực như vậy cũng coi như là Liễu Yến Húc gặp may, nếu không, với Mộ Dung Hoài Tần con người tràn đầy tinh lực này, chỉ sợ hân không chết cũng bị lột da.

Mộ Dung Hoài Tần nhìn người đang ngủ mê trên bàn sách với ngón tích đầy mình, nội tâm phập phồng bất định, tha cho hân? Nhưng nam căn nằm bên trong huyết động lại đang trương lên tính sao đây? Nhưng ... bản thân thực sự không có hứng thú cưỡng gian một cái xác.

Thở dài một hơi, Mộ Dung Hoài Tần tiếc rẻ rút nam căn ra khỏi cục huyết Liễu Yến Húc, sau khi rút ra, dịch thể bị bắn vào trong lúc này cũng theo đó mà chảy ra, dịch trắng từ trong cục huyết đang sưng mà tràn ra, khiến cục kì dâm đang mê nhân.

Mộ Dung Hoài Tần trằm mắt, đột nhiên rất muốn cắn Liễu Yến Húc đang ngủ say kia một cái thật mạnh.

“Hứ! Lần này tạm thời tha cho ngươi!! Lần sau!! Trẫm nhất định đòi lại cả vốn lẫn lời!”

“Người đâu.”

Mộ Dung Hoài Tần chỉnh trang y phục lại, xoay người nhìn Liễu Yến Húc đang ngủ một cách chặt vật một cái, nội tâm chợt nổi lên một cảm giác bất minh, lắc lắc đầu, dứt bỏ ý nghĩ quái lạ đó ra khỏi đầu, Mộ Dung Hoài Tần gọi hai thái giám vào.

“Đem Liễu đại nhân xuống hầu hạ cho thật tử tế, tay chân phải nhẹ nhàng một chút.”

Nhìn hai vị thái giám nhanh nhẩu mang Liễu Yến Húc vẫn còn hôn mê bất tỉnh, Mộ Dung Hoài Tần cau mày.

“Chuyện hôm nay, nếu để truyền ra ngoài một chút ...”

Ngữ điệu bất nộ nhưng hiển thị bá khí ngầm khiến khuôn mặt hai vị thái giám trắng bệch.

“Chúng nô tài không dám.”

“Ừ ... lui xuống.”

Lại nhìn Liễu Yến Húc một lần nữa, Mộ Dung Hoài Tần bước nhanh ra ngoài điện.

7. Chương 7

Trong mộng đen kịt một mảng, nhưng có thể cảm nhận được trong bóng tối đó luôn có một đôi mắt cực kì lợi hại nhìn mình không chút hảo ý, dục vọng muốn chiếm hữu mãnh liệt như vậy, thậm chí gây ra cảm giác đôi mắt đó là màu đỏ. Cơ thể, đang run lên, muốn chạy trốn, nhưng trong bóng tối vô tận kia, chạy đi đâu? Có thể đi đâu?

Mãnh liệt, phía trước xuất hiện một tia sáng, không chút do dự, dang hai chân chạy về hướng ánh sáng đó, chạy, chạy, chạy! Nhất định phải chạy đến đó! Nói không chừng, phía trước, chính là đường ra!!

Một tia sáng chói mắt phóng tới, vô thức đưa tay ngăn cản, vừa bỏ tay xuống thì phát hiện đã trở về nhà rồi, không phải là thượng thư phủ lạnh giá, hơn nữa rất lâu rất lâu trước đây, mình cùng thê tử, còn có Sầm nhi một nhà ba người ở trong ngôi nhà nhỏ ấm áp này.

Kinh ngạc ... Tại sao, sao có thể đến đây được?? Đang hoài nghi, thì nhìn thấy thê tử cười ngọt ngào từ trong cánh cửa nhỏ đơn sơ đi ra, trên tay còn đang bồng Sầm nhi.

Sầm nhi bướng bỉnh giãy dụa trong vòng tay thê tử, vừa nhìn thấy phụ thân, đã cười hớn hở muốn chạy đến bên cạnh, bàn tay nhỏ mở thật to, miệng không ngừng kêu lên “Cha bồng! Cha bồng con đi!! “

Sầm nhi giỏi, Sầm nhi ngoan.

Vươn tay ra, nở một nụ cười ấm áp, muốn đi tới phía trước đón nhận tiểu tử ngang bướng từ trong tay thê

tử, nhưng, vừa chạm vào bàn tay nhỏ bé mềm mại, đột nhiên nghe thấy một âm thanh quỉ dị xé tan không khí.

Một mảnh ... hai mảnh ...

Ngôi nhà nhỏ ấm áp ... thê tử cười ngọt ngào ... đứa con nhỏ bé bướng bỉnh ... giống như bị một bàn tay khổng lồ vô hình nện xuống, sau đó ... vỡ vụn!!! Đường như đang cười nhạo sự ngu xuẩn của hắn, tất cả những mảnh vỡ lao vào hắn, ôm lấy đầu, nhưng vẫn cảm giác được toàn thân bị cắt thành từng mảnh từng mảnh nhỏ đau đớn cùng cực.

“ Không!!! Không!!! ”

Lại mở mắt ra, thì phát hiện thê tử, Sấm nhi đều đã biến mất, bản thân lại trở về không gian hắc ám ban đầu.

“ Sấm nhi! Sấm nhi! ”

Tiếng hô lo lắng như đá chìm đáy biển, bắt đầu cảm nhận được đôi mắt đỏ rực quỉ dị càng lúc càng rõ ràng, mồ hôi lạnh tuôn xuống, lui về sau ... lại lui!!! Nhưng phát hiện bản thân không hề nhúc nhích được chút nào, trong màn đen hiện ra một bóng hình mờ ảo, từng bước từng bước tiến đến, trong đôi mắt đỏ rực kia hiện lên, là sự châm chọc cùng dự định huỷ diệt ...

“ Á!!! ”

Thét lên một tiếng, Liễu Yển Húc từ trên giường nhảy dựng lên, thần trí tựa hồ hoàn toàn dừng lại trong cơn ác mộng, ánh mắt lạnh băng đó, tư thế quen thuộc đó!! Mộ Dung Hoài Tần!! Nghĩ đến cái tên này, trong lòng Liễu Yển Húc chợt căng thẳng, cơ thể toàn thân đông cứng, đôi môi trắng bệch khẽ run run, đôi mắt tràn đầy sự e ngại.

“ Liễu đại nhân, người tỉnh rồi? ”

Đang chìm đắm trong tư tưởng Liễu Yển Húc hoàn toàn không phát hiện bên cạnh có biết bao nhiêu người, cho đến khi viên thái giám gọi một tiếng thần trí mới tỉnh lại mà quay về.

Liễu Yển Húc nghe thấy tên mình thì giật bắn, từ từ mới trầm tĩnh lại, vô lực dựa vào đầu giường, mở miệng, phát hiện cổ họng khô khốc đau rát, đưa đầu lưỡi ra liếm một cái, trên môi truyền đến một sự đau nhức.

Tên nội thị kia nhanh trí, nhìn thấy Liễu Yển Húc như vậy liền biết hắn đang cực kì khát nước, lập tức mang từ ngoài vào một chung nước cung kính dâng cho Liễu Yển Húc. Liễu Yển Húc cũng không khách sáo, một hơi uống cạn, cảm thấy cổ họng đỡ hơn nhiều, mới thanh giọng hỏi.

“Ta ngủ bao lâu rồi.”

Thân thể như đã được lau chùi, xem ra người đó đã căn dặn người hầu xử lý, nhưng mồ hôi tuôn ra làm ẩm ướt cả người, có lẽ là vì cơn ác mộng vừa rồi. Nhắm mắt lại, nắm chặt nắm đấm, cảnh tượng ô nhục, lại hiện ra trước mắt!.

Nội thị mang một chung nước khác đặt xuống, lại đứng bên giường, nghe Liễu Yển Húc hỏi, cũng không ngẩng đầu, chỉ khẽ trả lời.

“Đại nhân đã ngủ ba canh giờ rồi, hoàng thượng căn dặn nô tài sẵn sóc cho đại nhân xong thì đưa đến thiên điện nghỉ tạm, căn dặn không cho bất cứ người nào quấy rầy đại nhân, hoàng thượng cũng đã phái người báo về phủ cho phu nhân của đại nhân, nói thượng thư đại nhân hôm nay ở lại cung cùng hoàng thượng thương nghị quốc sự.”

Liễu Yển Húc nghe xong thở nhẹ một tiếng, chỉ ít, chuyện của mình cũng không có ai biết, cũng đúng thôi, người đó là thiên tử đứng trên vạn người, sao có thể để chuyện xấu như vậy truyền ra ngoài.

Ổn định lại tâm tình, Liễu Yển Húc dời bước xuống giường, nội thị kia nhìn thấy hần ngồi dậy, liền vội chạy lại dìu, Liễu Yển Húc vốn muốn phẩy tay cho nội thị lui xuống, hần tuy không phải là kẻ có võ công cao cường gì nhưng cũng không phải là thư sinh trói gà không chặt, nào ngờ hai chân vừa tiếp xúc mặt đất, đôi chân như bị gãy liền trùng xuống, may mà tên nội thị kia nhanh lẹ, sớm đứng bên cạnh, thấy Liễu Yển Húc lão đảo ngã xuống liền đưa tay đỡ lấy cơ thể bủn rủn vô lực.

“Đại nhân cẩn thận, hay là cứ để nô tài sẵn sóc cho người.”

Liễu Yển Húc biết cơ thể không theo ý mình, cũng không nói gì thêm, để mặc nội thị đó thay quần áo mảo trang cho mình.

“Hoàng thượng bây giờ ở đâu.”

Chỉnh trang y phục xong, Liễu Yển Húc ngồi hỏi nội thị.

“Hoàng thượng đang ở ngự thư phòng cùng các đại nhân nghị sự, nhưng hoàng thượng đã căn dặn trước, nếu đại nhân tỉnh lại thì đưa người về phủ nghỉ ngơi, nói buổi tảo triều ngày mai người cũng không cần đến tham dự, dưỡng thân xong rồi hãy đến kiến giá.”

Liễu Yển Húc hừ lạnh một tiếng, cũng không nói tiếng nào, chỉ kêu nội thị chuẩn bị một cỗ kiệu để mình xuất cung, ra ngoài cung, người trong phủ nhận được tin tức đã đứng chờ sẵn ngoài cung môn, Liễu Yển Húc liền đổi kiệu theo gia nhân quay về phủ thượng thư.

8. Chương 8

Mộ Dung Hoài Tần ra khỏi ngự thư phòng, đi đến thiền điện, tiểu thái giám hầu hạ cho Liễu Yển Húc vội chạy đến tiếp giá, cũng đem chuyện Liễu Yển Húc đã hồi phủ thuật lại cho Mộ Dung Hoài Tần biết, nghe xong sắc mặt không lộ ra biểu tình nào, Mộ Dung Hoài Tần phất tay, tiểu thái giám hiểu liền lui xuống, kêu cả những cung nữ thái giám khác cùng lui.

“Đã về rồi sao.”

Ung dung tựa vào long ỷ, Mộ Dung Hoài Tần khép hờ đôi mắt xinh đẹp lại, vuốt cằm, nghĩ đến hình dáng Liễu Yển Húc khi nằm ở phía dưới mình thật mê người, cơ thể lại rạo rực lên.

“Xem ra, không nên thả hần về.”

Ha ha, chắc hần cũng cảm thấy rất kì quái, tại sao bản thân, lại coi trọng tên hình bộ thượng thư không hề biết “tư sắc” là gì kia, vừa nghĩ đến, khoé miệng Mộ Dung Hoài Tần liền cong lên một đường hoàn mỹ, nhưng bộ dạng đó, sao lại giống như một con hồ ly giả hoạt.

“Hừ! Hần chắc là không nhớ đâu, nhưng trẫm thì nhớ rất rõ!!

Bảy năm trước, khi đó, hần vẫn chưa phải là thái thái tử, chỉ là tam hoàng tử, bởi vì khi đó bị thái tử đương thời, cũng chính là đại hoàng huynh truy sát, bị thương hôn mê tại một thôn sơn nhỏ, nhưng trùng hợp lại được Liễu Yển Húc cứu sống, tuy là như vậy, nhưng hần vẫn còn nhớ rất rõ, bản thân trước khi hôn mê đã nghe thấy, một câu rất rõ ràng là: “Cô nương! cô không sao chứ!!”

Cô nương! Nghĩ đến cách xưng hô này, đôi mắt vốn bình thản lập tức cuộn lên một trận sóng.

Từ nhỏ vốn đã cực kì ghét người khác lấy tướng mạo của mình ra làm ẩn ý, cái tên không sợ chết này lại hết lần này đến lần khác ở trước mặt mình thốt lên hai từ cấm kị đó, nếu không phải lúc đó đã sức cùng lực kiệt hôn mê đi thì nhất định sẽ cầm đao lên kết liễu tên Liễu Yển Húc to gan này.

Vốn định khi tỉnh lại sẽ giết chết Liễu Yển Húc, nhưng vì sự tình khẩn cấp đành phải vội thúc ngựa về kinh, nghĩ tên kia mạng chó may mắn, cũng muốn bỏ qua cho hần, nào ngờ bản thân vừa được đăng cơ đại điện, thì lần đầu tiên khâm điểm ân khoa trạng nguyên lại chính là cái tên chết bầm Liễu Yển Húc kia!! Bản thân tuy rất phẫn hận, nhưng cũng nhận thấy Liễu Yển Húc thực sự là nhân tài, không nhẫn tâm lãng phí một con cờ hữu dụng như vậy, nhưng oán khí trong lòng hần chất chứa từ bảy năm trước không thể không phát ra.

Cho đến năm ngoái, kinh thành xảy ra một vụ án kì lạ, nói là có dâm tặc hái hoa, thậm chí làm cho người thân của các quan lớn không chịu được sự nhục nhã uất hận mà tự sát, tin truyền đến tai mình, trở thành một tin vô cùng vui! Vì cuối cùng cũng đã nghĩ ra cách để báo thù Liễu Yển Húc.

Ha ha!! Ngang nhiên dám nói ta giống nữ nhân! Người chuẩn bị lãnh hậu quả đi!! Trẫm không giết người,

đã là ân điển lớn nhất rồi!! Nhớ đến lần đầu tiên chiếm đoạt Liễu Yển Húc, trên mặt tên đó lộ ra vẻ khuất nhục lại bất kham, Tâm Tình Mộ Dung Hoài Tần tốt hẳn lên. Hứ, bị một tên giống con gái cường bức, đây chính là sự báo thù lớn nhất ta dành cho ngươi.

Nhưng lời vừa nói ra, thân thể của tên hình bộ thượng thư này thực sự không tiêu hồn, thân thể rắn chắc đó, huyết mạch rất chặt, còn có tiếng rên rỉ mê người, thật là cực phẩm có một không hai, bản thân cũng từng mấy lần đến tiểu quan thị tẩm, thế nhưng cơ thể trắng nõn như nữ tử cũng chưa hề làm hắn có hứng thú như vậy, sắc đẹp của tên văn võ song toàn Liễu Yển Húc này là cái gì mà sánh được?

Nghĩ đến đây Mộ Dung Hoài Tần cười càng vui vẻ, lại nhớ về đêm xiêu hồn lạc phách hôm qua, cơn dục vọng chưa phát tiết được hết lại nổi lên, khẽ liếm môi, Mộ Dung Hoài Tần đột nhiên hướng ra cửa hô.

“Người đâu!! Chuẩn bị đi, đêm nay sẽ vi phục xuất tuần đến phủ của Liễu thượng thư.”

9. Chương 9

Liễu Yển Húc đến trước phủ, vừa xuống kiệu, thì thấy thê tử Phí Thanh Ngưng mang theo Sầm nhi đứng chờ trước cửa, mỉm cười nhìn hắn, lập tức một tia ấm áp tự đáy lòng trào ra, để cơ thể vốn đã nguội lạnh trở về với sự ấm áp, vì hai người, ta có gì mà không nhận được.

Lộ ra một nụ cười hiền hoà, ôm lấy Sầm nhi đang không ngừng gọi “ Cha cha “, nắm lấy tay thê tử đi vào trong thượng thư phủ, không quản mưa gió bên ngoài lớn đến đâu, ta cũng sẽ tận lực ngăn cản nó khỏi thế giới của hai người, cho nên, hãy vì ta, mà hạnh phúc đi ...

Vừa vào trong phủ, quản gia đã ra tới, nói phu nhân đã chuẩn bị sẵn cơm canh rồi, hỏi lão gia có muốn dùng bữa ngay không, liếc nhìn thê tử xinh đẹp, Liễu Yển Húc hơi khiển trách nói.

“Không phải sức khoẻ nàng không tốt sao, sau này những việc này giao cho hạ nhân làm là được rồi.”

Phí Thanh Ngưng mỉm cười ngọt ngào, để gương mặt vốn bình dị toả ra một sắc thái nhu dịu, vẻ đẹp khiến người ta không dám nhìn gần, tuy nói Liễu Yển Húc sớm đã nhìn quen mắt, nhưng nhìn kĩ vẫn có cảm giác đỏ mặt tim run.

“Làm thê tử vì tướng công chuẩn bị một bữa cơm là chuyện đương nhiên mà ... hơn nữa Sầm nhi cũng thích ăn cơm do mẹ nấu, có phải không?”

Tên tiểu tử vốn đang vui đùa vào ngực phụ thân mà đùa giỡn liền quay đầu lại.

“Vâng ạ vâng ạ ... Sầm nhi thích!! Thích nhất là cơm do mẹ nấu.”

Tức cười tên tiểu tử này, Liễu Yển Húc xoay đầu định nói, thì bị thê tử kéo vào bàn ăn.

“Được rồi được rồi, biết chàng là hình bộ thượng thư đại nhân, ngày ngày ở bên ngoài giáo huấn người ta rồi, sao về nhà còn muốn giáo huấn cả mẹ con ta nữa ... ăn cơm ăn cơm ... Sấm nhi cũng đói rồi ...”

Để mặc thê tử kéo, cũng điều chỉnh cước bộ để đuổi kịp thê tử, Liễu Yển Húc cười theo thê tử ngồi vào bàn ăn.

Nhìn trong chén của mình thức ăn đã được gấp đầy áp, Liễu Yển Húc dở khóc dở cười nhìn thê tử.

“Ừm ... ta nói này Thanh Ngưng, nàng ... định cho phu quân no chết phải không??”

Cái gì chứ! Gương mặt nhỏ nhắn, lại mỉm cười một cái.

“Phu quân bình thường ở bên ngoài, cực khổ không cần nói rồi, khó lắm mới về nhà ăn một bữa cơm, thiếp đương nhiên muốn chàng ăn nhiều một chút. Bình thường ... bình thường chàng cũng không được ăn thường mà ...”

Nghe thấy ngữ khí của thê tử trầm thấp dần, Liễu Yển Húc thở dài một hơi, buông đũa xuống nắm lấy đôi tay thê tử đang không ngừng bầu vào gấu váy.

“Phải phải phải ... tại sai ta sai, phu quân nhận lỗi với nương tử. phu quân nhất định sẽ ăn hết thức ăn thê tử làm, không thừa một miếng!!”

Nói xong liền xoay lại bàn mãnh liệt tống thức ăn vào miệng, lâu lâu còn dùng ngữ khí không rõ ràng nói, ăn ngon ăn ngon.

Nhìn gương mặt anh tuấn của Liễu Yển Húc đang ăn, Phí Thanh Ngưng nhin không được bật cười.

“Xem chàng kia, ăn đến như vậy, cơm dính đầy mặt, Sấm nhi ăn còn giỏi hơn chàng.”

Nghe thấy tên mình, Sấm nhi ngẩng đầu lên, thì thấy mẹ đang dùng khăn lau đi cơm dính trên mặt cha, cha hạnh phúc nhìn mẹ, cảnh tượng này ai cũng không muốn nhìn trộm, nên lại vùi đầu xuống tiếp tục ăn.

Đột nhiên, đang tươi cười với ái thê Liễu Yển Húc chợt run lên, sắc mặt đột nhiên tái xanh, nụ cười hoàn toàn biến mất toàn thân cứng đờ nhìn ra cửa, thân hình cao lớn không ngừng run lên.

“Tướng công.”

Ngạc nhiên nhìn theo ánh mắt Liễu Yển Húc trông ra cửa, chỉ thấy một công tử trẻ tuổi mặc hoa phục theo sau còn có một tùy tùng nô bộc, khoé miệng nở nụ cười nhìn vào trong đại sảnh, thần thái tôn quý đó không có nộ khí, gương mặt mỹ mạo vạn phần khí thế bất khả xâm phạm.

Chỉ là, công tử đó tuy đang cười, nhưng sao khiến cho người ta như rơi vào trong hầm băng, không khỏi phát lạnh, xoay đầu, nhìn thần thái bất thường của tướng công, gọi khẽ một tiếng.

“Tướng công.”

Cơ hồ bị tiếng gọi của nương tử làm xục tỉnh, Liễu Yển Húc vội vàng đứng lên đi về phía hoa phục công tử cũng chính là Mộ Dung Hoài Tần định quì bái, thì bị Mộ Dung Hoài Tần ám dụng công lực làm cho không quì xuống được.

“Ái khanh không cần đa lễ, chỉ xem trẫm như bằng hữu đến chơi là được rồi.”

Lời nói rất khách sáo, nhưng đôi tay cũng gắt gao nắm lấy tay Liễu Yển Húc, Liễu Yển Húc lo lắng, cũng nhẹ giọng đáp.

“Vi thần không dám.”

“Ừm.”

Cảm thấy lực trên tay nhẹ đi, Liễu Yển Húc thở nhẹ, lập tức cơ thể lại căng cứng, ngón tay thon dài trắng nõn đó lại đang ở giữa hai chân mình mà sờ nắn, động tác đó, giống như mãnh liệt vuốt ve mình lúc làm chuyện đó!!! Đồ mồ hôi lạnh, ngẩng đầu nhìn kẻ đang thiên chi kiêu tử đang nở một nụ cười xán lạng.

“Chẳng lẽ ái khanh chê trẫm, cảm thấy trẫm không xứng làm bằng hữu của ái khanh?”

Liền vội cúi thấp đầu, hiểu mình không thể chất vấn người này.

“Thần không dám.”

“Tốt.”

Nói lớn một tiếng, Mộ Dung Hoài Tần đổi thành nụ cười ấm áp như xuân kéo Liễu Yển Húc thần sắc cổ quái ngồi vào bàn bên cạnh Phí Thanh Ngưng và Sầm nhi.

Phí Thanh Ngưng tuy cảm thấy vị công tử này hơi kì quái, lại cảm thấy trượng phu mình không thoải mái như thường ngày, nhưng cũng không đoán nhiều, chỉ xem đây như một vị quan quyền quý nào đó mà trượng phu quen biết trong cung, rất khách sáo khi tiếp đãi, nhưng vị công tử kia lại hết lời khen tặng dung mạo

mình và trượng phu, tuy đây không phải là điều gì xấu, nhưng cũng không hợp với lễ nghi bình thường. Nhưng trượng phu cũng không nói gì, chỉ giữ yên tuấn nhan, mình là thê tử cũng không biết nói gì nhiều, đành ngồi ngây một lát rồi mang theo Sấm nhi mượn cớ thoái lui, để lại trượng phu cùng bầu bạn với vị công tử đó.

“Kiều thê như hoa như ngọc, hài tử ngây thơ hoạt bát ... Liễu đại nhân, thật có phúc ha.”

Thấy Phí Thanh Ngưng cáo lui, gương mặt luôn tươi cười của Mộ Dung Hoài Tần đột nhiên thay đổi, ngữ khí bất âm bất dương của hắn càng làm cho người ta không đoán ra được hắn đang nghĩ gì.

“Thần không dám.”

Liễu Yển Húc vừa nghe câu này thì biết là có gì không đúng rồi, liền quì rạp xuống.

“Ha ha ... Liễu đại nhân nói vậy là sao, bây giờ, ta không phải là [hảo] bằng hữu của người rồi sao?”

Liếc nhìn Liễu Yển Húc đang nửa quì, Mộ Dung Hoài Tần tuy không thừa nhận thân phận của mình, nhưng cũng không mở miệng kêu Liễu Yển Húc đứng lên.

Vốn cũng định cho Liễu Yển Húc về phủ nghỉ ngơi, ai ngờ thằng nhỏ phía dưới lại cứng lên, vì vậy đem theo mấy tên thị vệ mà xuất cung,, đến được đây, lại nghĩ, nếu hắn đột ngột nhìn thấy mình, sẽ có phản ứng ra sao, vì vậy lúc này mới không cho thị vệ vào thông báo, cứ như vậy mà đi vào, nhưng không ngờ ... hử!!

Nghĩ đến chuyện lúc mình vào đây thấy đôi phu thê đang hoà mỹ, một bức tranh vui vẻ, Mộ Dung Hoài Tần tự đáy lòng không khỏi nổi lên một cảm xúc kì quái, tâm trạng vốn đang rất tốt thì đột nhiên bị phá vỡ, lúc này, hắn chỉ cảm thấy tất cả mọi vật ở đây đều chứng mất, hận không thể lập tức đem Liễu Yển Húc áp xuống hạ thân, hung hãn trừng trị một trận!!

Hắn ngang nhiên ... ngang nhiên cười nói vui vẻ như vậy trước mặt người khác!! Đáng ghét!! Chẳng lẽ hắn cho rằng ta làm nhục hắn như vậy chưa đủ nhiều hay sao? Hắn còn cười vui đến vậy. Nghĩ đến Liễu Yển Húc ở trước mặt thê tử lộ ra nụ cười như vậy, tim Mộ Dung Hoài Tần như bị móng vuốt sắc nhọn của một con mèo quào vào, vừa ngứa vừa đau!! Không biết cách nào trừ khử được mối tình tự đáng ghét này, chỉ có thể đem tất cả sự bức tức trút lên cơ thể vô tội của Liễu Yển Húc , nhưng cũng không chú ý đến, bản thân cảm thấy giận, không phải là vì nụ cười của Liễu Yển Húc, mà là vì hắn cười với một người khác.

10. Chương 10

Nhìn hoàng đế thần sắc bất định, Liễu Yển Húc toàn thân run rẩy, Mộ Dung Hoài Tần hỉ nộ vô thường, ai biết được một khi không cẩn thận, hắn sẽ đối đãi với mình ra sao? Kỳ thực nếu chỉ có một mình mình, trời cao biển rộng đâu mà không đi được, hà khổ gì phải chịu sự khống chế của hắn, phải khuất phục hầu hạ dưới khổ của hắn! Nhưng ... vừa nghĩ đến gương mặt của thê tử và Sấm nhi, ý nghĩ lúc này của Liễu Yển

Húc liền tiêu tán vô ảnh vô tông, hắn không quan tâm sự sống chết của bản thân, nhưng, không thể không quan tâm sinh mạng hai người quan trọng nhất của hắn.

Ý nghĩ hỗn loạn bị một câu nói từ trên đầu truyền xuống làm cắt ngang.

“Thư phòng ở đâu?”

“Ồ?”

Liễu Yến Húc nhìn mặt hoàng đế mà nói ra câu không hiểu, thư phòng, sao đột nhiên lại nhắc đến chỗ đó???

“Liễu thượng thư phải chăng còn muốn trầm nhắc lại?”

Đôi mắt phượng nhíu lại, lộ ra khí thế muốn đóng băng trái tim người ta.

“Không dám, vi thần dẫn đường cho hoàng thượng.”

Cúi đầu đứng lên, tuy không biết Mộ Dung Hoài Tần đang chơi trò gì, nhưng cứ nghe lời thì sẽ không sao đâu, có lẽ gọi mình đến thư phòng để thương nghị công sự??

Nghĩ ngợi lung tung, Liễu Yến Húc đưa người ở phía sau Mộ Dung Hoài Tần dáng vẻ ung dung như đang ở trong cung đến trước cửa thư phòng, cung kính làm một lễ với người phía sau.

“Mời ...”

Mộ Dung Hoài Tần cũng không khách sáo, lắc đầu đi vào trong thư phòng.

Trong phòng rất ngăn nắp sạch sẽ, xem ra chủ nhân là một người ưa sạch sẽ, Mộ Dung Hoài Tần rất hài lòng, trên bàn sách chất cao cao hai chồng hồ sơ, chắc là văn thư của hình bộ, trong phòng cũng không trang trí gì nhiều, chỉ là hai bên cửa bàn sách có đặt giá sách cao cỡ một người, mặt trên có rất nhiều sách được xếp chỉnh tề, Liễu Yến Húc bụng đầy kinh sách, những sách này chắc đều đã xem qua, trên giá sách còn lôm một chỗ, nghĩ chắc là chủ nhân đang dùng.

Nhìn Liễu Yến Húc cũng không đến nỗi yếu ớt lắm, Mộ Dung Hoài Tần trong mắt chợt nảy ra một tia quang mang tà ác, thanh giọng, hắn ngồi xuống, sau đó bảo Liễu Yến Húc.

“Đóng cửa lại.”

Liều Yến Húc trong lòng nghi hoặc, chẳng lẽ Mộ Dung Hoài Tần thật sự có chuyện quan trọng cần thương lượng? Nhưng nhìn bộ dạng hắn thì không giống người có chuyện, đoán không ra ý định của Mộ Dung Hoài Tần, hắn chỉ có thể im lặng y theo lời nói mà đi đóng cửa lại.

“Xin hỏi lần này hoàng thượng đến đây là có việc gì? Phải chăng ...”

Nói chưa hết câu, đã bị sức mạnh bá đạo kéo vào trong lồng ngực, lập tức, một luồng khí nóng quen thuộc lại nổi lên, nộ hỏa cuồng loạn cướp đi hơi thở hắn, dây dưa trên môi hắn.

Nộ hỏa đó mang theo mùi vị tình dục nồng đậm khiến Liều Yến Húc sợ hãi giãy dụa đứng lên, nhưng hai tay đã bị Mộ Dung Hoài Tần khóa chặt sau lưng, lúc này hắn căn bản không còn cơ hội nào, cứ như vậy, người đó đưa chiếc lưỡi linh hoạt vào trong miệng mình, quấn chặt lấy đầu lưỡi bên trong, rất muốn cắn, nhưng lại sợ bị Mộ Dung Hoài Tần đối xử tàn nhẫn hơn.

Cho đến khi hô hấp của hai người đều trở nên khó khăn, Mộ Dung Hoài Tần mới thả người bị hôn đến hai gò má đỏ ửng lên ra.

“Hô ... Không phải người hỏi thăm đến đây là vì chuyện gì sao??”

Nhìn Liều thượng thư vẫn phản ứng như vậy, Mộ Dung Hoài Tần cười, Liều Yến Húc bị áp dưới hạ thân, dục vọng của Mộ Dung Hoài Tần đã đứng thẳng lên.

Giọng nói, bắt đầu khàn khàn, tràn ngập sự mê hoặc lẫn lộn.

“Trăm đến đây, chính là vì cái này của trăm đang kêu gào, muốn được cái lỗ nhỏ của đại nhân ôm chặt lấy nó!! “

Câu cuối cùng kề sát vào tai Liều Yến Húc mà nói, hơi nóng phun vào nhĩ bộ nhạy cảm, làm Liều Yến Húc một cơn khó chịu, Mộ Dung Hoài Tần nói xong còn cố ý đem đầu lưỡi liếm vào vành tai Liều Yến Húc khiến thần trí hắn kinh hoảng.

Trên tay như có một luồng nước sôi chảy vào, Liều Yến Húc không kịp rút tay về, cũng vì vậy mà vô cùng xấu hổ lui dần về sau, hắn nhìn chết trân Mộ Dung Hoài Tần, gương mặt vốn anh tuấn không ai sánh được nay càng trở nên trắng bệch.

“Hoàng ... hoàng thượng!! Xin tự trọng!!”

Mấy chữ này, tựa hồ hắn cắn chặt răng mới nói ra được.

Mộ Dung Hoài Tần cũng không giận, sắc mặt không thay đổi, chỉ dùng ánh mắt làm cho Liều Yến Húc đang thoái lui phải sợ hãi.

“Lúc bắt đầu trăm đã từng nói ... Liễu đại nhân xác thực rất có phúc!! Thê tử như hoa như ngọc, hài tử ngây thơ hoạt bát, chỉ là ...”

Chỉ câu nói này, cũng làm cho nội tâm Liễu Yển Húc đấu tranh không ngừng, ngay cả hàm cũng run theo, bộ dạng nghiêng rằng đó khiến hắn vốn có gương mặt nghiêm túc càng giống như tu la địa ngục! Nhưng, vẫn không thể hù dọa được người đang nhìn hắn – Mộ Dung Hoài Tần.

Chỉ thấy hắn chỉnh trang lại y phục, ung dung tựa vào ghế, nhìn Liễu Yển Húc.

“Nhưng chỉ không biết Liễu đại nhân có quý trong mối nhân duyên mỹ mãn này không.”

“Ha ha!! quý trọng không, quý trọng không hả!!”

Liễu Yển Húc giận đến run cả người, cắn chặt môi dưới mới có thể ngăn lại mà không chữ ằm lên.

Nếu không quý trọng! Ta sao có thể ... sao có thể cam nguyện chịu nhục nhã như vậy!! Nếu không quý trọng!! Ta lại có thể để cho người tùy ý đùa bỡn trong tay hay sao!! Cho dù Mộ Dung Hoài Tần người là thân thiên tử, nếu ta không muốn người có thể làm khó dễ được ta hay sao? Luôn bị người tìm được! Chình là vì quý trọng ... là vì quý trọng!! Ta không nỡ bỏ thê tử và hài nhi! Ta không chịu được khi để hai người quan trọng nhất bị một chút uất ức nào!

Liễu Yển Húc Húc trong lòng hỗn loạn, có ai biết nội tâm hắn muốn dùng sức gào lên, sau đó rời khỏi ngôi nhà này, từ nay về sau góc biển chân trời không còn phải gặp lại gương mặt ma quỷ đang mỉm cười này nữa!! Nhưng ...

Bỏ! Bỏ! Bỏ hết!!

Lặng lẽ một chút, Liễu Yển Húc sắc mặt dần dần bình tĩnh trở lại, như một mảnh tinh mịch, chỉ thấy hắn khẽ bước đến trước mặt Mộ Dung Hoài Tần, quì xuống, cởi bỏ vật áo của Mộ Dung Hoài Tần lộ ra vật ở hạ thân, lập tức, cúi đầu, ngậm lấy vật thể đã cương cứng của Mộ Dung Hoài Tần.

Mộ Dung Hoài Tần bị thần thái phản ứng của hắn làm cho ngẩn người, phản ứng qua đi, phân thân được Liễu Yển Húc ngậm trong miệng, cảm giác thoải mái đó khiến hắn run lên một trận, nhin không được kêu lên một tiếng, nắm lấy đầu Liễu Yển Húc mà trừu tồng thô bạo.

“A!!! Ô ... rất thoải mái a!!”

Mộ Dung Hoài Tần thích thú hưởng dụng sự phục vụ của Liễu Yển Húc, về phía Liễu Yển Húc cũng khổ sở hận không thể cắn vật thể đang trừu tồng kia đứt lìa, mùi tanh tươi cùng kích thích cực lớn của vật thể kia, nhét vào trong miệng hắn, khiến hắn rất buồn nôn, hơn nữa tư phát và hai ngọc châu ở hạ bộ Mộ Dung Hoài Tần liên tục đánh vào trong mặt Liễu Yển Húc, vừa ngứa vừa đau, mỗi lần thứ đó xâm nhập sâu vào trong cổ họng làm ý thức của hắn mơ hồ dần, rất khó chịu.

Muốn bỏ ra, nhưng bị hai tay giữ cố định cái đầu lại, muốn dùng lưỡi tống vật đáng ghét đó ra, nhưng càng đem lại cho người ở trên sự hưởng thụ lớn hơn, khiến Mộ Dung Hoài Tần sung sướng kêu lên một tiếng lớn.

“Ừm!!! Húc! Thật lợi hại!! Đúng!! Chính là như vậy! Cứ động cho ta, dùng đầu lưỡi của người!! Mút đi!”

Vừa phát ra tiếng nói hạ lưu, vừa dùng mệnh lệnh nhục nhã kích thích Liễu Yển Húc, Mộ Dung Hoài Tần cảm thấy dục vọng đã lên cao trào, nhưng đột nhiên nghĩ, tại sao Liễu Yển Húc phải làm việc mà ngày thường có ép hấn chết hấn cũng không chịu làm? Vừa nghĩ đến, thì dục vọng của bản thân đã không khống chế được nữa.

Một trận run lên mãnh liệt, Liễu Yển Húc đang định nhả ra, không kịp vì dục vọng đã bắn vào trong cổ họng hấn, còn đánh một tia trên mặt anh tuấn lạnh lùng đó.

Liễu Yển Húc trở tay không kịp, bị Mộ Dung Hoài Tần phun tinh dịch vào trong họng, sắc mặt khó chịu đỏ ửng lên, mở miệng ho khốc, còn kèm thêm hai tiếng như rên rỉ.

11. Chương 11

Mộ Dung Hoài Tần nhìn Liễu Yển Húc không tỏ ra bộ dáng dâm dăng như thường ngày, đang muốn mở miệng trêu chọc hấn, thì thần thái đột nhiên đại biến!! Bởi vì, hấn đã nhận ra, nguyên nhân vì sao Liễu Yển Húc làm vậy.

Thô bạo túm lấy tóc Liễu Yển Húc, khuôn mặt mỹ lệ mang theo vụn phấn sương lạnh càng hiển thị ra khí chất cao quý, Liễu Yển Húc vì bị túm tóc mà không thể không ngẩng gương mặt anh tuấn lên.

“Người là vì cô ấy mới làm vậy? Hừm!”

Lời nói tuy lạnh lùng, nhưng mang theo một tia tình tự không rõ ràng.

Hấn là vì nàng ấy mà nhượng bộ!!! Liễu Yển Húc à Liễu Yển Húc! Người giỏi lắm!

Vốn muốn ra ngoài cùng chơi đùa với hấn xong sẽ hồi cung, nhưng lúc này hoàn toàn thay đổi! Trong tim một ngọn lửa vô danh bỗng bốc cháy, cháy đến lục phủ ngũ tạng đều không yên ổn! Đó là cảm giác đau buồn!! Đó là tâm tình bị xé nát!! Đều là người!! Đều là lỗi của người!! Nếu như không phải tại người thì sao tâm trạng của trẫm lại kì lạ thế này!!

Ánh mắt dần dần chuyển sang điên cuồng, từ nhỏ đến lớn đều được giáo dục để nhìn vạn vật một cách lạnh nhạt, như vậy mới làm ra Mộ Dung Hoài Tần tối vi hữu lợi, căn bản chưa từng tiếp xúc với thứ tình cảm như hiện nay, hấn trước giờ không biết, trên đời này còn có thứ gì mà mình không khống chế được, người, thậm chí tâm tình của mình, người này cho hấn biết cho hấn sợ, nhưng lại không biết phải ứng đối

ra sao, thậm chí không biết thứ tình cảm này là gì, lại từ đâu mà ra.

Có lẽ lúc đầu thì hắn đã chú ý đến Liễu Yển Húc, nhưng trong lòng luôn ngăn cấm, nghĩ hắn là một người xa lạ, bởi vì chuyện như vậy đối với hắn, là chuyện không xa lạ, hắn muốn làm, là sẽ tuyệt đối không chế được, không để cho tâm tình của bản thân tùy ý xuất ra ngoài! Cho nên, mới có thể vì lời nói Liễu Yển Húc nói mình giống nữ nhân mà nhớ đến bảy năm.

Bảy năm thời gian không dài, cũng không phải là ngắn, Mộ Dung Hoài Tần nhớ nguyên nhân này, mà báo thù Liễu Yển Húc, lẽ nào thật sự giống như hắn nghĩ, chỉ là bởi vì Liễu Yển Húc đã nói ra câu tối kị của hắn thôi sao??

Sợ hãi cảm giác bất minh trong nội tâm, cùng mối tâm tư mênh mông khiến tâm Mộ Dung Hoài Tần càng lúc càng hỗn loạn, lúc này đây hắn đang rơi vào trạng thái điên cuồng, một lòng chỉ muốn loại bỏ đi cục diện bất khả kháng chế trước mắt, vì để trốn tránh, hắn lại chọn phương thức trực tiếp tổn hại người nam nhân đã khiến hắn trở nên kì quái như vậy!

Chỉ một lát hắn liền bắt người nam nhân yếu ớt đang nằm trên mặt đất lên, để người đó nằm sấp nửa người trên ghế, Mộ Dung Hoài Tần cũng từ nhuyển tháp mà tiến tới phía sau của hắn.

“Soạt.”

Y phục trên người bị xé thô bạo, hai chân bị nam nhân cường bạo làm dang ra, cố định thân hình hắn trên tấm đệm, cơ thể trần trụi run lên thậm chí những ngón tích của sự hoan ái đêm qua vẫn còn, những chấm đỏ hồng ngón tích trên da thịt làm Mộ Dung Hoài Tần cảm thấy rất mê người, dục hoả vốn đang tăng vọt nay trong mắt lại pha lẫn thêm một tia điên cuồng, hơn nữa Liễu Yển Húc chỉ gục đầu trên nhuyển tháp thái độ hoàn toàn không phản kháng, càng chọc giận thêm cái đầu không biết vì sao mà phát cuồng dã thú.

“Ha ha.”

Cười lạnh hai tiếng, Mộ Dung Hoài Tần đem phân thân vừa mới phát tiết xong bây giờ lại cương cứng như sắt thép đặt trước khẩu huyết của Liễu Yển Húc, dùng sức ấn mạnh vào vai Liễu Yển Húc, thân hình thẳng tắp thúc mạnh vào bên trong!!!

“Á!!!”

Tuy đã sớm đã chuẩn bị, nhưng thái độ hung bạo lần này của Mộ Dung Hoài Tần hoàn toàn không giống như trước đây khiến Liễu Yển Húc đau đến toàn thân run rẩy, hơn nữa tư thế nằm sấp này càng để cho vật thể to lớn của Mộ Dung Hoài Tần dễ dàng xuyên qua điểm mềm mại của Liễu Yển Húc.

Vật thể cực đại đó vào trong huyết động Liễu Yển Húc chưa bao lâu, thì một tia máu đỏ thẫm từ nơi kết hợp giữa hai người trào ra, Liễu Yển Húc toàn thân đã không còn một chút sức lực, chỉ dùng hai tay chế trụ trên nhuyển tháp, cố gắng thả lỏng cơ thể, muốn cảm giác đau đớn đó giảm đi một chút, nhưng Mộ Dung Hoài Tần không định cho hắn yên ổn.

Lúc vừa xâm nhập vào, vì cơ thể Liễu Yển Húc siết quá chặt mà hắn không thể nhúc nhích được gì, cho đến khi Liễu Yển Húc thả lỏng cơ thể để vật thể bên trong dễ dàng nhu động lên, liền mang đến cho Mộ Dung Hoài Tần một tia xúc điện khoái cảm, hơn nữa thả lỏng cơ thể cũng khiến cho các huyết không còn co chặt nữa, không chờ Liễu Yển Húc kịp thích ứng, Mộ Dung Hoài Tần liền từ phía sau trừ tống lên.

“Hô ... rất chặt a!!”

Đôi môi đỏ hồng của Mộ Dung Hoài Tần ma sát vào da thịt Liễu Yển Húc, hàm răng trắng cắn một cái rồi lại một cái vào thân thể bên dưới nổi lên một vết hồng ngấn, giống như đang trút giận, lại như muốn lưu lại ấn ký trên cơ thể hoàn mỹ tinh trắng này.

Hạ thân lay động không ngừng, hai tay Mộ Dung Hoài Tần từ thất lưng chậm rãi tiến lên hai khoả thù du trước ngực Liễu Yển Húc, nhẹ nhàng xoa nắn.

Ngậm vành tai Liễu Yển Húc đến đỏ bừng lên, trên da cảm nhận được xúc cảm mạnh mẽ của da thịt hắn, trong tai cảm nhận được áp lực hơi thở thống khổ của hắn, Mộ Dung Hoài Tần rất hài lòng cười.

“Thoải mái? Hay là đau khổ?”

Ngón tay thon dài vòng quanh nơi thù du nhạy cảm, thỉnh thoảng lại quét qua nhũ tiem đang đứng thẳng lên, nhưng chỉ kích thích xung quanh, mà không đùa giỡn với hai khối thù du kia.

“ Cho ta biết ...”

Âm thanh trầm thấp vang lên bên tai, thân thể đã đau đến sắp thất thần nhưng đôi tay xoa nắn trước ngực dường như có ma lực khiến cơn đau dịu xuống, không còn cảm thấy đau đớn nữa!!! Ý thức được phản ứng của cơ thể mình, Liễu Yển Húc trào phúng cười lên, quả thật là cơ thể dâm đãng mà, rõ ràng là đau đến vậy ... nhưng chỉ bị hắn xoa nắn nhẹ là lại có phản ứng! Ha ha! ! Mình quả nhiên là trời sinh thích hợp để cho nam nhân áp mà!!.

Liễu Yển Húc cười khê nhưng lại chọc giận Mộ Dung Hoài Tần, động tác vốn cuồng bạo lại càng không khách khí, tại nơi thông đạo chật hẹp của Liễu Yển Húc mà ra sức xung kích, hoàn toàn phóng túng dục vọng của bản thân, nội bích đã bị thương của Liễu Yển Húc lại càng bị xé rộng, máu tươi cũng ồ ạt chảy ra, để tròng bích vốn khô khốc chợt ẩm ướt hẳn lên, khiến phân thân của Mộ Dung Hoài Tần trườn động càng dễ dàng hơn, hai khoả anh đào trước ngực cũng không được âu yếm dịu dàng nữa.

Đôi tay trắng nõn đặt trước ngực vừa bóp lại vừa cào, chỉ một lát liền nổi lên rất nhiều tia máu, dường như chủ nhân của đôi tay đó muốn ngắt đứt chúng nên liên tục lắc, chỉ lát sau, đã sưng đỏ lên, khối thù du sưng lên gấp đôi cũng không ngừng đứng thẳng lên.

“A!!! Đau!!! “

Không nhận được kêu lên đau đớn, phản xạ của cơ thể muốn hướng về phía trước để bỏ trốn, thì bị nam nhân phía sau cường bạo cào vào hông, nên đành phải mãnh liệt lùi lại phía sau, dục vọng to lớn phía sau cũng chưa vào hẳn trong hậu huyết hiện đã dính đầy máu!

“A!!!”

“Ừm ... thoải mái!”

Động tác thô bạo khiến dục vọng của Liễu Yển Húc vốn đã uể oải liên cấp tốc xui xuống, việc này cũng làm cho Liễu Yển Húc thở nhẹ một tiếng, Mộ Dung Hoài Tần đang chìm đắm trong dục vọng tuyệt diệu cũng không để ý đến phản ứng của người ở hạ thân, chỉ là nhẹ nhàng dày vò cũng khiến cơ thể hắn mê luyến không ngớt, vật thể đang xâm phạm vào nội thể muốn được khoái cảm cực điểm.

“Động!! Cữ động hông của ngươi cho ta!!”

“Bách “ Một cái chất đánh lên bờ mộng tròn trịa của Liễu Yển Húc, một cảm giác khuất nhục khiến Liễu Yển Húc cắn chặt răng, nhưng vẫn không nhận được mắt đỏ lên, cơ thể cũng bị động tác mạnh mẽ của Mộ Dung Hoài Tần làm lay động lên.

“Đúng ... chính là như vậy! A!!! Không được rồi! ! “

Nồng hậu xung kích càng lúc càng nhanh, Liễu Yển Húc biết đây là điềm báo Mộ Dung Hoài Tần sắp phát tiết, trong lòng vui mừng, cuối cùng ... cũng sắp kết thúc rồi! Hy vọng Mộ Dung Hoài Tần sớm giải thoát cho hậu huyết đang bị sự chi phối của cơ thể mà co chặt lại, càng dùng sức kẹp chặt vật trong nội thể.

“Ừm!!! Phải xuất ra rồi!!”

Thúc thêm vài cái mãnh liệt, Liễu Yển Húc cảm nhận được tinh dịch nóng hổi bắn sâu vào tràng bích, hai tay đang nắm chặt dần dần thả lỏng ra, Liễu Yển Húc ngã toàn thân lên tấm đệm, thở hổn hển.

Mộ Dung Hoài Tần phát tiết xong cũng tựa vào bên cạnh Liễu Yển Húc, hơi thở nặng nhọc phả vào người Liễu Yển Húc, mái tóc mượt mà cũng vì động tác của chủ nhân rũ lên người Liễu Yển Húc, quần vào mái tóc của Liễu Yển Húc rối tung lên, cũng không để ý rõ ràng lắm ...

12. Chương 12

Tiếng thở dốc dần lắng xuống, Liễu Yển Húc điều chỉnh lại hô hấp của mình, đang muốn mở miệng gọi người ở phía sau, thì đột nhiên phát hiện vật thể nằm trong nội thể mình lại lại trương lên!!! Trợn to mắt, hắn không thể suy nghĩ mà quay đầu qua.

“Hoàng thượng!!!”

Người này, không phải là đã phát tiết rồi sao? Tại sao!!! Sự kinh ngạc xâm nhập vào tứ chi, khiến hân như rơi vào hầm băng!!

Nhìn gương mặt Liễu Yển Húc trắng bệch vì kinh ngạc, tiếng kêu khàn khàn vừa nãy đã đánh thức dục niệm của Mộ Dung Hoài Tần, không quan tâm đến việc hân vô lực phản kháng, vật dục vọng lại cương cứng lên nằm trong nội thể của Liễu Yển Húc nhờ lượng máu lớn kia mà trơn tru dễ dàng trườn sáp lên.

Lúc bắt đầu Mộ Dung Hoài Tần vì vừa mới phát tiết xong nên tốc độ còn chậm rãi, nhưng cảm giác được nhiệt độ nóng ẩm trong nội bích ôm chặt lấy khiến hân rất nhanh liền chìm đắm trong cơn khoái cảm tiêu hồn. Cảm thấy người dưới thân đang giãy dụa muốn thoát ra, Mộ Dung Hoài Tần không giận, động tác cũng không dừng, chỉ cúi xuống cắn vào tiểu mạch sắc một cái!

“Á”

Tiếng kêu đau đớn rất rõ ràng, nhưng vì Mộ Dung Hoài Tần đột ngột đút hai ngón tay vào miệng hân quàng quạc, ngón tay thon dài kẹp lấy đầu lưỡi trong miệng Liễu Yển Húc mà khuấy một trận, không ngừng kích thích cảm giác nhạy cảm trong miệng, nước bọt tiết ra ngày càng nhiều, cũng không thể nuốt một cách bình thường, chỉ có thể bị ai theo ngón tay trơn mềm mà chảy ra khoé miệng, đôi mày kiếm dương cương tuấn nghị trên mặt cau lại.

Đôi môi mở rộng cùng nước bọt chảy ra khoé miệng chỉ càng khơi dậy dục vọng muốn ngược đãi.

“Ân!! Ô ...”

Từ miệng phát ra tiếng rên rỉ mơ hồ, phần hông bị bàn tay to lớn khấu trụ không ngừng nghênh hợp vật xâm phạm phía sau, cơ thể yếu ớt không có cách nào kháng cự, thỉnh thoảng bị đánh vào mông phát ra âm thanh dâm dăng, rất nhục nhã, rất khó chịu.

Nhưng chủ nhân của cánh tay đó vẫn không buông tha cho hân, vươn hàm răng sắc bén cắn vào vành tai hân, cảm giác đau đớn xông đến, làm cơ thể chấn động! Nhất định sẽ chảy máu rồi. Không sao nghĩ được, chỉ trong nháy mắt, người ở phía sau lại mãnh lực tấn công, ngón tay cũng phiên động khiến phát ra âm thanh yếu ớt vô lực.

“Ô ... Không ...Đừng mà!!”

Bởi vì hành động của ngón tay, căn bản không có cách nào lên tiếng biểu đạt ý chí, Liễu Yển Húc chỉ có thể khe khẽ lắc đầu muốn để người ở sau lưng biết ý nguyện của hân. Không xong rồi ... thêm nữa ... không chống đỡ nổi nữa!! Tâm và cơ thể đều bị bức bách đến cực hạn, cả người, sắp sửa nổ tung rồi, buông tha cho hân đi!!

“Buông ... buông tha ... đi...”

Nghe thấy lời nói của Liễu Yển Húc, Mộ Dung Hoài Tần ở phía sau cười một tràng lớn, ngay cả vật thể nằm sâu trong nội thể Liễu Yển Húc cũng chấn động một phen, lại làm Liễu Yển Húc phát ra một trận rên khóc đau đớn.

“Tha cho người??? Hử?”

Đôi mắt đỏ ngầu trừng nhìn thẳng cái đầu không ngừng lắc lư, nhưng đột nhiên dừng lại động tác dưới hạ thân, Liễu Yển Húc cảm thấy kì lạ, vật thể đục vọng cực đại nằm trong nội thể hần từ từ rút ra khỏi cúc huyết??

Phải chăng hần thật sự buông tha cho mình? Tuy biết khả năng này không cao, nhưng Liễu Yển Húc không khỏi vui vẻ trong lòng, thế nhưng chính tại lúc hần đang mừng thầm không ngớt, thì vật thể to cứng đó lại hung hãn húc vào, sức mạnh đó khiến cho vật thể tiến vào sâu thẳm, một độ sâu trước nay chưa từng có.

“Á !!! “

Hạ thân vốn đã tê liệt, lại vì cơn đau đớn vô thường này mà hồi phục lại tri giác. Lại bắt đầu đau một trận dày vò nữa.

“Trẫm sao có thể dễ dàng buông tha cho người ”

Hai ngón tay khác lại xâm nhập vào khoang miệng ướt át, mô phồng động tác dưới hạ thân mà trùu tổng trong khoang miệng, không thể chống cự Liễu Yển Húc chỉ có thể mở rộng đôi môi, mặc cho ngón tay đó xâm phạm trong khoang miệng mình.

“ Cái này là do tự người yêu cầu trẫm đấy! Trẫm sao có thể cực tuyệt hảo ý của Liễu đại nhân? Người đừng quên, trước đây ta từng hàm trụ cho người thượng lên ta, nhưng người á Liễu thượng thư! Liễu đại nhân! Người nói, phải chăng người thích bị người ta cưỡng gian? Hửm?”

Ánh mắt ngày càng điên loạn, biên độ động tác dưới hạ thân cũng dần dần gia tăng, hai ngón tay kẹp lấy đầu lưỡi đang lui lại, nhẹ nhàng kéo nó ra ngoài một chút, đầu lưỡi đỏ thắm bị đưa ra ngoài môi, nước bọt trong miệng tràn ra ngày càng nhiều, Liễu Yển Húc ngay cả việc phản kháng yếu ớt cũng không cách nào phát ra được, dịch thể trong suốt dần dần thấm ướt miếng đệm lót dưới thân, hình thành một mảng màu sắc u tối, khiến cho ánh mắt Liễu Yển Húc, giống như một kẻ đã chết, không còn nửa điểm quang thái.

Ngón tay đang đùa bỡn trên đầu lưỡi mềm mại, Mộ Dung Hoài Tần giống như vừa tìm được một món đồ chơi mới, chỉ dùng ngón tay thô ráp vắt nặn cái lưỡi yếu ớt, đầu ngón tay lướt qua tưa lưỡi, lại tiến sâu vào trong miệng Liễu Yển Húc, cho đến khi ngón tay bị ướt bọt thấm ướt, lại rút ra, đem toàn bộ tinh dịch quét lên đầu lưỡi Liễu Yển Húc.

“Ân!! A!! Sắp ... sắp ra rồi!! Húc!!”

Cầm lòng không được kêu lên tên của Liễu Yển Húc, động tác lay động dưới hạ thân càng nhanh hơn, lại một luồng tinh dịch nóng hổi bắn vào trong nội huyết đã được lấp đầy của Liễu Yển Húc, vật thể phóng ra cũng vì bị chén ép mà chảy ra khỏi khẩu huyết Liễu Yển Húc.

Liễu Yển Húc đối với những việc này cũng không hề có bất kì phản ứng nào, để mặc cơ thể bị Mộ Dung Hoài Tần mãnh lực kéo lay động, cả người như bị nghiền nát, cũng không có cách nào trở về nguyên trạng.

Mộ Dung Hoài Tần đang chìm đắm trong cơn dục vọng, vốn không hề chú ý đến phản ứng của Liễu Yển Húc, chỉ đem dục vọng của bản thân phát tiết vào trong cơ thể Liễu Yển Húc, chỉ muốn nóng lòng sở hữu, khiến hắn không cảm nhận được điều gì ngoài tình dục.

Nam nhân thở dốc khó nhịn kêu nhẹ một tiếng, nhục thể bị đánh phát ra âm thanh [ba ba], thư phòng vốn ngăn nắp sạch sẽ dần dần trở thành nơi dâm dăng, quái lạ ... chỉ là trong bầu không khí dâm mi này, không biết từ lúc nào lại bị một mảng bi thương sâu thẳm xâm nhập vào, nhưng lại lập tức không tiếng động nào mà tiêu tán đi...

Một giọt lệ rơi xuống từ khoé mắt Liễu Yển Húc, rất nhanh liền bị hoà nhập vào thân thể không biết là bị mồ hôi hay nước bọt làm cho hoà lẫn rơi xuống tấm đệm, không còn nhận ra ...

Mặt trời đã ở phía tây sơn, ánh hoàng hôn lặng lẽ chiếu vào trong phòng, nhưng người đó vẫn chìm đắm trong cơn dục vọng chưa tỉnh, cũng không đả động người tâm như đã chết, trong ánh dương quang màu vàng của hoàng hôn kia, lạnh lẽo không một tia ấm áp ...

Trời sắp tối rồi.

13. Chương 13

“A ...!”

Lại một lần nữa đem dịch thể cuối cùng bắn vào trong nội thể Liễu Yển Húc, dục vọng của Mộ Dung Hoài Tần cuối cùng cũng dịu xuống, cơ thể cũng muốn nghỉ ngơi liền ngã vào bờ lưng Liễu Yển Húc mà thở hổn hển.

Vươn đầu lưỡi liếm lên cơ thể ưu mỹ của Liễu Yển Húc, đầu lưỡi cảm nhận được sự trơn tru, biết rõ đó là mồ hôi, nhưng cũng không có cảm giác chán ghét.

Trong tâm nổi lên một cảm giác trống rỗng mà trước đây phát tiết xong không thường thấy, lại rất dạt dào, dạt dào cảm giác hạnh phúc. Mộ Dung Hoài Tần không nghỉ ngơi gì ngay ra một lúc, lúc đang định

đứng dậy, thì phát hiện tình trạng của Liễu Yến Húc không ổn chút nào.

Dùng sức lật cơ thể cường tráng đó lên, đập vào mắt là con người ảm đạm đã hoàn toàn thất thần của Liễu Yến Húc.

Liễu Yến Húc toàn thân nhếch nhác bất kham, khắp người đều là ngấn tích thâm tím, trên mặt nước mắt hoà lẫn với nước bọt, một mảnh thần tình bi thảm, đôi môi trắng bệch hé mở cùng thương tích, giống như muốn hét lên điều gì đó, nhưng một chút âm thanh cũng không thể nào phát ra nổi, gương mặt vốn anh tuấn bất phàm nay chỉ còn một nỗi thương tâm bi thảm tuyệt vọng!

Bị tình trạng của Liễu Yến Húc làm cho hoảng loạn, Mộ Dung Hoài Tần lúc này mới kinh hãi, rút cục mình đã làm cái gì vậy, tâm tình sầu não trong nháy mắt chợt nổi lên, thậm chí còn hoà lẫn một tia ... đau lòng?

Đang bị ý nghĩ của chính mình làm cho hoảng sợ, Mộ Dung Hoài Tần chợt bị tiếng rên yếu ớt của Liễu Yến Húc làm cho thức tỉnh.

Bây giờ không phải là lúc nghĩ những chuyện này!! Nỗ lực khắc chế bản thân, Mộ Dung Hoài Tần cấp tốc chỉnh trang lại y phục, rồi xử lý sơ sài cho cơ thể Liễu Yến Húc, nhưng những thương tích vô cùng thâm trọng này làm cho Mộ Dung Hoài Tần xưa nay vốn bình ổn bất loạn nay hai tay khẽ run lên.

Hắn như thế này là sao, bình thường nhìn qua tình cảnh thâm trọng gấp mười lần tình cảnh của Liễu Yến Húc, cũng không thấy mình có phản ứng kì lạ như thế này!

Tình trạng hiện tại của Liễu Yến Húc khiến cho Mộ Dung Hoài Tần không được suy nghĩ nhiều, choàng lên thêm cho Liễu Yến Húc một tấm áo choàng, Mộ Dung Hoài Tần vươn đôi tay ôm lấy thân hình mà so với hắn thì cao to hơn không ít, từ cửa sổ phía sau thư phòng vượt ra, đi thẳng đến hoàng cung.

Hai mươi lăm năm qua tâm tình luôn bình ổn bất loạn, lúc này ... lại rung động.

Về đến cung, không để ý đến ánh mắt ngạc nhiên của thị vệ, chỉ căn dặn chuyện xuất cung hôm nay không được để lộ nửa phần!! Cũng giao phó cho người đi giải thích phía nhà của Liễu Yến Húc. Làm xong hết, thì thái y cũng đã chuẩn bệnh cho Liễu Yến Húc xong.

Mộ Dung Hoài Tần từ thư phòng ra, vội vàng dàn xếp rồi đi đến thiên điện chỗ của Liễu Yến Húc.

Vừa vào đến cửa điện, thì thấy vị thái y đó đem tay Liễu Yến Húc đặt vào trong áo gấm, chau mày lắc lắc đầu, cơ hồ vẫn chưa phát giác ra người mà chưa để ai thông báo thì đã tiến vào.

“Tình trạng của Liễu đại nhân bây giờ như thế nào.”

Đi đến bên giường lên tiếng hỏi, vị thái y đó giờ mới phát hiện hoàng đế đi đến phía sau mình từ lúc nào,

nhất thời hoảng hốt toát ra mồ hôi lạnh.

Nghĩ ông ấy đã là lão thần hàng tám mươi tuổi, trước là bị người ta vội vàng từ thái y viện tùm đến thiên điện, tiếp đến người phải chuẩn bệnh lại là hình bộ đương triều Liễu thượng thư! Sau lại thấy hoàng thượng thâm trầm đi từ thiên điện ra, sớm đã dọa ông ấy mất đi ba hồn bảy phách, bây giờ hoàng đế lại bất ngờ đứng ở phía sau mình, một hồn hai phách còn lại cũng bay lên trời, lập tức từ giường đứng dậy quỳ rạp xuống trước Mộ Dung Hoài Tần.

“Thần....”

Ai ngờ vừa nói ra một chữ đã bị Mộ Dung Hoài Tần nâng dậy, không cho ông quỳ xuống.

“Trẫm không muốn nghe bất kì lời thừa thãi nào! Cho trẫm biết tình trạng bây giờ của hần!”

Dùng ống tay áo lau đi mồ hôi lạnh trên trán, lão thái y tỉ mỉ châm chước lời nói sao cho bảo toàn được cái mạng già này.

“Việc này ... cơ thể Liễu đại nhân vốn đã không được khỏe, lao lực quá độ không được điều dưỡng tốt, lại”

Liếc mắt nhìn Liễu Yến Húc một cái, vẻ mặt thần bí thăm dò hoàng đế, lão thái y cắn răng, nói tiếp.

“Vì hậu đình bị thương rất nghiêm trọng, xuất huyết quá nhiều, dẫn đến vết thương bị viêm, tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cần phải điều dưỡng thân thể một tháng mới hồi phục lại như cũ Hơn nữa ...”

“Nói! “

Ngữ khí bình ổn vẫn không mấy may thay đổi, chỉ là hai tay giấu trong ống tay áo hoàng bào, nhưng cũng đã nắm chặt nắm đấm!!

“Hơn nữa nội trong một tháng không thể làm chuyện phòng the.”

Một hơi thở phả dưới lời nói sau khi nói hết câu, lão thái y cuối thấp đầu, toàn thân run lên lẩy bẩy.

Trời ạ!! Tại sao lại là mình bị kéo đến đây! ! Cảm thấy nhiệt độ không khí bên cạnh trong nháy mắt hạ xuống, nội tâm lão thái y càng than thở sự bất hạnh của bản thân, mém chút thì đã quì xuống đất xin tha mạng.

Nhưng sự tức giận của long uy trong dự liệu của lão thái sư không hề xuất hiện, Mộ Dung Hoài Tần chỉ

chăm chăm nhìn Liễu Yến Húc, lại dùng ngữ điệu bình tĩnh nói với lão thái sư.

“Người lui xuống đi!!”

Lão thái y vội vàng đứng lên, bái một bái với Mộ Dung Hoài Tần rồi lập tức đi ra ngoài điện, không dám ngây ngốc thêm một khắc nào.

“Chuyện hôm nay ta không muốn bị truyền ra ngoài! “

Âm thanh không nộ nhưng vẫn tự có uy chậm rãi vang lên từ sau lưng lão thái y, làm chấn động, lão thái y thấp giọng.

“Vi thần tuân mệnh.”

Giờn à, bộ chán sống hay sao! Chuyện của hoàng gia, ai lại dám nói ra, ai có thể xen vào hành vi của thiên tử, đi đến ngoài điện, lão thái y nghĩ lại, vị kia tuy lạnh lùng, nhưng cũng nghe nói Liễu Yến Húc là một vị quan tốt.

Ai da Sợ là khổ cho hài tử đó rồi ... lại lắc đầu một cái, lão thái y nhắc hòm thuốc của mình lên, theo thái giám dẫn đường ra khỏi điện.

Ánh sáng trong điện mờ lung, vẫn là những bày biện như trước, xa hoa, lại không mất đi uy nghiêm của hoàng gia, nhưng tại sao hôm nay, lại khiến cho người ta có cảm giác phiền muộn như vậy?

Thất thần ngồi ở cửa sổ bên cạnh Liễu Yến Húc, nhìn người nằm trên giường gương mặt tái nhợt, vì đau đớn mà đôi mày cau lại.

Không nghĩ ngợi, đưa ngón tay trắng bệch vuốt lên những nếp uốn trên trán, đang muốn chạm vào thì trong nháy mắt lại vội rút tay về!

Mình làm sao vậy??

Không phải nên hận hắc hay sao? Vậy hắc bây giờ bị mình hành hạ thành thế này, vui sướng, không phải là điều nên làm hay sao? Thế nhưng không hề cảm nhận được một tia khoái cảm chiến thắng nào, ngược lại miệng lại đầy những lời đau khổ nói không nên lời.

Ngón tay trắng nõn thon dài dọc theo đường cong cương nghị mà lướt qua, nhưng lại như không dám chạm vào da thịt trên mặt, chỉ như vậy, cách một khoảng cách rất rất nhỏ, cảm nhận được hơi thở phát tán trên gương mặt người kia, dường như như vậy sẽ không đụng chạm vào thứ đã lung lay sắp vỡ kia ...

Sự im lặng, tràn ngập cung điện, lại không biết từ đâu truyền đến một tiếng than thở.

14. Chương 14

Đến khi Liễu Yển Húc tỉnh lại, đã là ba ngày sau.

Mơ màng mở mắt ra, một trận đau đốn từ chỗ ngực ngừng nhất truyền đến, tứ chi như bị người ta hung hãn tàn phá, cả người bủn rủn.

Cơ thể vốn không có sức lực nằm liệt trên giường muốn động cũng không động được, chuyển động mắt, đập vào mắt là bức màn bàn vân kim long trên đỉnh đầu, dương nanh múa vuốt, bá khí nhất hiển vô ngờ.

Đây là ... trong cung??

Lại quay đầu, ngoài điện một đám cung nữ thái giám đang làm những công việc thường ngày, bên giường lại có hai vị thái giám đang đứng thẳng quay lưng về phía mình, có lẽ còn chưa phát hiện ra mình đã tỉnh lại.

Ánh mặt trời ấm áp từ bốn phía cửa sổ chiếu vào, làm mặt đất ánh lên một màu vàng, khiến cho cung điện nghiêm trang cũng nhiễm một tầng ánh sáng ấm áp, bởi vậy không chút khó khăn, cũng nhìn ra được thời tiết bên ngoài rất tốt.

Nhưng tất cả những thứ này trong mắt Liễu Yển Húc, cũng không khác gì so với đông tố.

Tâm đã chết, đẹp hay xấu? Có gì khác biệt?

Tâm tình khổ sở vô lực lại lần nữa nổi lên, để dung mạo tiêu tụy lại càng thêm nồng đậm sự u uất.

Xem ra, là người đó đã đem mình vào cung đây, vậy mục đích của người đó là gì? Là muốn tại chỗ này tiếp tục hành hạ mình? Sấm nhi đâu? Thanh Ngưng đâu? Người đó đã làm gì hai người họ rồi?

Vừa nghĩ đến tình cảm chân thành của thê tử và nhi tử, Liễu Yển Húc không muốn nằm nữa, bất chấp cơ thể mà giãy dụa muốn xuống giường.

Thân thể còn chưa hồi phục, vừa mới cử động cơn đau từ nội bộ tràn ra, nhưng vì muốn xác định sự an toàn của thê tử và nhi tử hẳn không quản những việc này.

Nhưng một cơn đau đốn vô thường kéo đến, khiến gương mặt tuần tú của Liễu Yển Húc trắng bệch đi, còn

phát ra một tiếng kêu quẩn quại, vị thái giám kia kinh ngạc quay đầu lại.

“Liều đại nhân tỉnh rồi!! Liều đại nhân tỉnh rồi!! “

Thấy dáng vẻ hưng phấn của vị thái giám, Liều Yến Húc không khỏi hoài nghi, từ lúc nào mình lại trở thành nhân vật quan trọng trong cung chứ?

Nhưng vị thái giám kia đã cảm động đến sắp phát khóc, không biện pháp, mấy ngày nay Liều đại nhân chưa tỉnh lại tuy hoàng thượng nói ngày ngày đến, nhưng hàn khí trên gương mặt khiến bọn hạ nhân như rơi vào hầm băng.

Làm nô tài như bọn họ cũng không dễ dàng gì, tuy không biết giữa hoàng thượng và Liều đại nhân đã xảy ra chuyện gì, cũng không đến lượt những kẻ hạ nhân này xen vào, nhưng Liều đại nhân tỉnh lại, nghĩ hoàng thượng chắc chắn sẽ rất vui mừng.

Vừa nghĩ đến cảm giác mình đã thoát khỏi cảnh ngày ngày như một miếng băng mỏng, tiểu thái giám đã muốn quì xuống bái tạ thần minh, nhưng vị thái giám đó bỗng dưng tâm tình, lại nhìn thấy Liều Yến Húc nóng lòng muốn xuống giường, vội vàng hoang mang đi đến dìu đỡ.

“Liều đại nhân, thái y căn dặn người không được cử động!!”

Không ngờ tay vừa vươn đến thì đã bị Liều Yến Húc gạt ra.

“Buông ra! ! Ta muốn về! ! “

Bị ngữ khí uy nghiêm đó dọa cho hoảng sợ, tiểu thái giám rút tay về, tuy người ở trước mắt hiện tại vẻ mặt nhợt nhạt tiêu tụy, thế nhưng cốt cách uy nghiêm không mất mà lại tăng thêm, trong vô hình hình thành một khí thế áp chế người ta.

Nhưng ...nghĩ đến khi hoàng thượng quay lại đây mà không thấy Liều đại nhân sẽ có phản ứng ra sao, tiểu thái giám lặng lẽ nuốt nước bọt, so với vị đại nhân uy nghiêm trước mặt, thì bộ dáng hỉ nộ vô hành của hoàng thượng càng đáng sợ hơn, tiểu thái giám cắn môi, quyết định lần này dù có như thế nào cũng phải giữ lại vị Liều đại nhân vô cùng quan trọng đối với hoàng thượng này.

“Liều đại nhân, hoàng thượng căn dặn chúng nô tài phải tận tâm hầu hạ đại nhân dưỡng thương.”

Cung kính đứng trước mặt Liều Yến Húc đã bước xuống giường, nhưng rất khéo léo chặn đường đi ra ngoài điện của Liều Yến Húc, hơn nữa bọn cung nga ngoài điện nhìn thấy tình thế giằng co bên trong cũng nhanh trí đi đến đại điện thông báo cho hoàng đế, đương nhiên, Liều Yến Húc cũng không chú ý đến việc này, hẳn bây giờ chỉ một lòng muốn nhanh chóng về nhà, xem tình hình của thê nhi, bảo đảm sự bình an của họ.

Thân thể đã bị thương rất nặng lại chưa được nghỉ ngơi đủ, căn bản không thể giằng co như vậy, lúc Liễu Yến Húc định đẩy tên thái giám cản đường ra, thì một trận choáng váng kéo tới khiến hắn giơ tay lên rồi lại vô lực mà thả xuống, người cũng ngã về sau hai bước mà ngồi xuống giường.

Lúc này, ngoài điện một âm thanh cao giọng xướng lên.

“Hoàng thượng giá đáo “

Lập tức, mọi người trừ Liễu Yến Húc ra đều quì rạp xuống, thiên tử thiếu niên kia, cứ như vậy hào quang xán lạn bước vào điện, đến bên giường Liễu Yến Húc.

Liễu Yến Húc vừa nghe âm thanh cao vút xướng lên, cơ thể không một tia khí lực thẳng lên, chỉ có thể lấy tay che mặt, dựa vào cột giường bên cạnh mà thở gấp, mới cảm thấy không khí u ám thoáng hơn một chút, cảm thấy một tia nóng rực nhìn thẳng vào mình, không cần nghĩ, cũng biết đó là Mộ Dung Hoài Tần.

“ Vi thần ... “

“Sao không nằm xuống nghỉ ngơi? “

Hai âm thanh vang lên cùng lúc, một trầm thấp, một thanh thúy, như một tấu minh hài hoà nhất.

Nhưng không người thưởng thức.

Cau mày nhìn sắc mặt nhợt nhạt của người trước mặt, tâm tình Mộ Dung Hoài Tần vốn đang rất tốt vì nghe tin Liễu Yến Húc đã tỉnh lại, giờ đây lại tiêu tán phân nửa, mình, thật sự đã làm hắn bị thương nặng như vậy sao??

Nắm lấy cổ tay vô lực của hắn, bắt chập Liễu Yến Húc đang giãy dụa yếu ớt mà đem hắn áp vào trong áo gấm, mặc kệ người kia đang bất mãn kháng nghị, tay dường như uy hiếp cơ thể hắn.

Ấn mạnh một cái, người kia lập tức ngoan ngoãn nằm xuống giường, trong lòng, cơ hồ có chút mất mát...

“Người đâu, truyền thái y.”

15. Chương 15

Lão thái y khốn khổ lại bị triệu vào cung lần nữa, chỉ là lần này thì tương đối may mắn hơn, Liễu Yến Húc cũng không còn đáng lo ngại, nhưng những vết thương trên người vẫn chưa khỏi, tuy tiện xuống giường sẽ

làm cho cơ thể choáng váng yếu ớt thêm.

Bảo đảm mấy lần với Mộ Dung Hoài Tần rằng Liễu Yển Húc tuyệt đối sẽ không sao, thì ánh mắt hút người kia mới rời khỏi người lão thái y, nhìn về phía giường nhếch miệng cười với Liễu Yển Húc.

Căn dặn cung nữ thái giám lui xuống hết, cũng bảo lão thái y phải đích thân đi xem độ lửa nấu thuốc, cung điện rộng lớn lại lần nữa yên tĩnh, không khí trống trải tựa hồ chỉ có hô hấp của hai người quần cùng một chỗ, liên tục kéo dài.

Ngoài cửa sổ thỉnh thoảng vang lên tiếng chim hót thanh thúy, nhó nhẹ thổi qua, kéo theo tiếng lá cây xào xạt.

Mùa xuân thời tiết thật tốt, triển lộ vô ngờ.

Hơi thở bắt đầu dễ phòng, không biết sao, còn muốn cười khổ.

“Người yên tâm, bây giờ trẫm không chạm vào người đâu...”

Tại sao phải giải thích với hắn?

“Thê tử và nhi tử của ngươi vẫn rất khỏe, trẫm đã phái người đi truyền lời, nói ngươi bị trẫm phái ra ngoài hành sự, không rõ ngày về...”

Tại sao phải cho hắn biết những chuyện này?

“Người ở trong cung dưỡng thương cho tốt đi...”

Tại sao phải đưa hắn vào trong cung?

“Dù sao, trẫm cũng không muốn mất đi một hình bộ thượng thư giỏi, tài năng của ái khanh đã rõ như ban ngày rồi.”

Thật sự Chỉ như vậy thôi sao?

Liễu Yển Húc nghe Mộ Dung Hoài Tần nói, từ đầu đến cuối không nói chữ nào, nhưng cũng nhẹ nhõm không ít, chỉ cần Sầm nhi bọn họ không sao....

Lại quay đầu qua, Mộ Dung Hoài Tần còn muốn nói thêm, nhưng bỗng thất thần.

Người kia ... đã ngủ rồi? Vậy là hần tin tưởng mình sẽ không làm gì hần hay sao? Hay là ... vốn không quan tâm những gì mình nói với hần?

Khả năng sau, khá lớn!

Nói không rõ mùi vị trong nội tâm, nhưng tuyệt đối không phải là tâm tình làm cho Mộ Dung Hoài Tần vui vẻ, nhìn chăm chăm vào gương mặt tiêu tụy của Liễu Yến Húc.

Khuôn mặt rõ ràng đã hốc hác đi nhiều, da dẻ vốn hồng hào cũng trở nên vàng vọt như nền, giữa trán còn có một luồng u uất khó giải thích, vẫn anh tuấn như vậy, nhưng cũng thêm phần khí chất yếu đuối muốn được người khác che chở.

Mới mấy ngày, đã gầy đi nhiều như vậy rồi sao? Vừa nghĩ đến, thì một luồng tình tự thương tiếc khó hiểu lại xông đến trong tim rõ ràng, ngay cả bản thân Mộ Dung Hoài Tần cũng không phát hiện, ánh mắt hần khi nhìn Liễu Yến Húc, là một sự dịu dàng và say đắm mà trước nay chưa từng xuất hiện trên mặt hần.

Hai người một ngủ, một thức, bầu không khí hoà bình lan tràn ra, sự dịu dàng này, cứ như vậy đọng lại trong tâm, bắt đầu chậm rãi xông lên...

Trong lòng, có gì đó đã thay đổi.

Mãi đến khi nghe tiếng chân truyền đến từ sau lưng mình, Mộ Dung Hoài Tần mới thu hồi ánh nhìn si dại với Liễu Yến Húc, xoay đầu qua, phát hiện cung nữ đang bưng một cái chén vào, nhìn thấy Mộ Dung Hoài Tần, cuống quýt quỳ xuống hành lễ.

Mộ Dung Hoài Tần xua tay, kêu cung nữ đứng lên.

“Đây là thuốc lát nữa Liễu đại nhân cần uống?”

Cung nữ đó không dám ngắt đầu, chỉ cúi đầu trả lời.

“Vâng ạ, thái y đã dặn, chờ lát nữa Liễu đại nhân tỉnh dậy phải cho ngài ấy uống thuốc.”

Ánh mắt vừa chuyển, Mộ Dung Hoài Tần đưa tay nhận lấy chén thuốc từ trong tay cung nữ.

“Ngươi lui xuống đi!! Ở đây không cần ngươi hầu hạ nữa.”

Mộ Dung Hoài Tần vừa cầm lấy chén thuốc, trong nháy mắt xuất hiện một tia sát khí phô thiên!! Vị cung nữ đang cúi đầu bất chợt rút ra một cây chủy thủ hướng thẳng phía trước mà đâm tới.

Muốn đâm Mộ Dung Hoài Tần!!

Mộ Dung Hoài Tần tuy võ công cao cường, nhưng khoảng cách quá gần! Căn bản không thể tránh khỏi.

Trong tích tắc, Mộ Dung Hoài Tần kinh ngạc thất sắc, lưỡi dao sắt bén trong tay cung nữ kia, giáng xuống trong nháy mắt, chủy thủ đâm vào trong một cơ thể ấm áp...

Sau đó ... cảnh tượng này khiến Mộ Dung Hoài Tần hối hận suốt một đời.

Chủy thủ không hề tổn thương Mộ Dung Hoài Tần, bởi vì trong giây phút đó người kia đã bất chấp thân thể mà che chắn trước thân hân, dịch thể ấm áp chảy ra, một màu đỏ thẫm, màu sắc chói lọi đó cũng làm Mộ Dung Hoài Tần sực tỉnh.

Nộ khí trước giờ chưa từng có ùn ùn kéo đến!!! Ra sức đánh một chưởng, thích khách kia phản ứng không kịp bị một chưởng đó hất tung ra ngoài, nằm trên đất, không thể động đậy nổi.

Ôm chặt lấy cơ thể yếu ớt kia, lần đầu tiên, cảm giác tuyệt vọng bao trùm Mộ Dung Hoài Tần!!

Sự cơ trí của ngày thường hoàn toàn không còn, chỉ theo bản năng mà càng lúc càng ôm chặt cơ thể đang mất dần độ ấm kia, mặc cho máu đỏ ướt đầm cả xiêm y hai người.

Làm sao đây? Làm sao đây? Hắn sẽ chết!! Hắn sẽ chết!!

Húc ! ! Húc !!

Cái tên này truyền ra từ đầu lưỡi mình, phát hiện ngày thường có thể tùy tiện thốt lên từ này, nhưng lại như nghẹn lại trong cổ họng, bất luận có cố gắng thế nào, cũng không cách nào phát ra nửa chữ.

Húc!!!!

Cảm thấy đã thấu hiểu được tâm tư, cảm giác này rất lâu rồi chưa từng được nếm qua, cảm giác tất cả mọi thứ đều bị cướp đoạt, chỉ là lần này, còn sâu sắc hơn, càng triệt để hơn!

Thì ra, thứ bản thân luôn trốn tránh, chính là việc này sao? Trong bất tri bất giác, nội tâm chợt tỉnh ngộ, dịch thể lạnh lẽo, cũng trong giây phút đó, chảy xuống mặt!

Thì ra, tất cả chỉ là vì ta đã yêu hắn!!!

Ha ha Thật nực cười! Ta ... yêu người, nhưng đến thời này khắc này mới hiểu ra ...

“Húc!!!”

16. Chương 16

“Hoàng thượng!”

Ai đang gọi?Ồn quá! Cút! Cút hết cho ta!!

“Hoàng thượng!! Xin người buông Liễu đại nhân ra, để lão thần trấn trị cho hần!!”

Chấn trị? Chấn trị cái gì? Húc đang ở đây, không cần chấn trị!! Hần đang ở trong lòng ta, rất an toàn!

“Hoàng thượng!! Hoàng thượng!!!! Người lẽ nào muốn để Liễu đại nhân mất máu quá nhiều mà chết hay sao!”

Chết? Chết!!!

“Không!!”

Đôi mắt thất thần như giật mình tỉnh giấc, đem người ở trước mắt vội vàng đưa đến chỗ thái y.

“Cứu hần!!!”

Nhìn hoàng đế từ trạng thái ngốc nghếch trở về như cũ, mọi người trong điện đang hỗn loạn, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, lão thái y bất chấp lễ tiết trực tiếp kéo Liễu Yển Húc ra khỏi vòng tay Mộ Dung Hoài Tần, rồi đặt lên giường, bắt đầu chấn cứu.

Vừa nghe thấy âm thanh trong điện, thị vệ vốn bị Mộ Dung Hoài Tần xua ra ngoài liền lập tức ập tới, chỉ thấy một cung nga mặc trang phục nữ tử, còn hoàng thượng mặt ngẩn lẹch chết lặng ôm lấy Liễu đại nhân đang bị cầm một cây chủy thủ vào lưng!

Cảnh kinh ngạc này khiến mọi người hồn phách phi thiên!! Lập tức thống lĩnh cấm vệ quân Vân Liệt phong toả nội cung, tra rõ tin tức thích khách.

Thái y cũng vội vàng tìm đến, nhưng hoàng thượng vẫn bộ dạng ngây ngốc, mặc cho mọi người có gọi thế nào cũng không trả lời, cứ ôm lấy Liễu đại nhân đang chảy máu không ngừng mà ngồi ngây ra trong vũng máu.

May mà hoàng thượng đã kịp thời hoàn hồn, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, lão thái y cung bắt đầu trị liệu cho Liễu Yển Húc.

Mộ Dung hoài Tần từ lúc thái y kéo Liễu Yển Húc ra khỏi lòng mình thì dường như thay đổi.

Cảm giác hoảng loạn triệt để dần lui xuống, lãnh khí phát ra từ dung mạo yêu ma của hắn càng giống như đang bước vào địa ngục Tu La!

Vội vàng đi đến trước giường, lẳng lặng nhìn người đang nằm một cái, Mộ Dung Hoài Tần chỉ buông xuống một câu nói.

“Không cứu được hắn, tru di cửu tộc.”

Không nhìn người phía sau nữa, chỉ gọi thống lĩnh Vân Liệt theo mình ra ngoài cung.

Húc! Húc của ta! Ta Mộ Dung Hoài Tần trước giờ không cầu thiên, cũng không phục thần, chỉ lần này, ta thật lòng cầu xin người hãy khoẻ lại mà đứng trước mặt ta. Giữa chúng ta, tuyệt đối không thể kết thúc bằng cách này! Ta tuyệt đối không cho phép người rời khỏi ta!

Người là của ta!

Chúng thần linh ở trên trời hãy nghe trẫm, trẫm — thiên tử Đại Hạo hoàng triều Mộ Dung Hoài Tần tại đây lập lời thề, nếu Liễu Yển Húc sống, trẫm nhất định tận tâm chăm lo việc nước, để bá tánh an cư lạc nghiệp! Cho hoàng triều của ta được thịnh thế! Nếu Liễu Yển Húc chết! Trẫm, nhất định sẽ đem cả thiên hạ chôn cùng hắn!

Các cung nga mở cửa điện, Mộ Dung Hoài Tần nhìn cảnh xuân quang, sắc mặt bình tĩnh trước nay chưa từng có.

Húc, chờ trẫm quay về.

Đại Hạo hoàng triều Lăng Đức năm thứ bảy, phát sinh sự kiện Huyền Vũ chấn kinh thiên hạ.

Thiên tử bị hành thích ở Huyền Vũ điện, long nhan nổi giận, hạ lệnh cho các bộ phải tra rõ việc này, hình bộ thượng thư bị triệu gấp vào cung, lập tức bị hoàng đế phái bí mật điều tra việc này. Sau đó ... là một trận gió tanh mưa máu khiến mọi người sau này hồi tưởng lại đều sợ hãi.

Nội trong ba ngày, số người bị liên lụy đã lên đến hơn năm trăm người.

Xử cực hình ba trăm sáu mươi lăm người.

Sung quân, giam cầm hơn hai trăm người.

Toàn quốc các tỉnh, quan viên bị bãi miễn mất chức hơn bốn mươi người.

Trong nhất thời, triều đình và dân gian, người người bất an.

Liễu Yến Húc, chính tại tình cảnh này, thoát khỏi cơn nguy hiểm, tỉnh lại.

“Liễu đại nhân tỉnh rồi! Tỉnh rồi!! Mau! Mau! Mau đi báo cho hoàng thượng!”

“Liễu đại nhân Người cảm thấy thế nào?”

“Liễu đại nhân “

.....

.....

Ồn chết được!! đây là gì vậy?

Bản thân chỉ nhớ mang máng, vốn đang trong cơn mơ hồ muốn ngủ, trong mộng lung nhìn thấy vị cung nữ cầm chén thuốc đó rất quen mặt, đang lúc nhớ lại cô ấy chính là trợ thủ đắc lực của đại hoàng tử đang bị truy nã, thì cung nữ đó đã chuẩn bị xuất thủ.

Không kịp nghĩ ngợi nhiều, lập tức che chắn cho Mộ Dung Hoài Tần. Tất cả đều là phản ứng của ý thức ... Có lẽ, đây cũng là việc chính bản thân hắn muốn làm ...

Nhưng ... vẫn không được?

Lần này, cứu sống ta, sau này lại hành hạ ta? Phải không Mộ Dung Hoài Tần?

Khẽ động khoé môi, muốn xả ra một nụ cười khổ, nhưng phát hiện toàn thân đều đau đớn, bây giờ thật sự là một tia cũng không động nổi nữa ...

Thở ra một hơi, mới phát hiện, bên giường có một đám người đang khẩn trương nhìn lão thái y chẩn mạch cho mình.

Bọn họ, sao lại khẩn trương như vậy???

Nhiều mây hồ nghi, Liễu Yến Húc không sao ngờ được, việc mình bị thương lại khiến Mộ Dung Hoài Tần như phát cuồng, chẳng những thế mọi người trong thiên hạ còn hận vị thượng thư đại nhân này không sớm tỉnh lại để khuyên nhủ vị hoàng đế đã hơi điên cuồng kia.

Đang trong lúc mọi người vì Liễu Yến Húc đã tỉnh lại mà vui mừng không ngớt, thì ngoài điện vị thái giám lại xướng lên cao giọng.

“Hoàng thượng giá đáo.”

Âm thanh còn chưa dứt, thân ảnh vàng óng đã vội vàng đi thẳng đến bên giường.

“Húc!”

Lão thái y vừa chẩn mạch xong đem tay Liễu Yến Húc đặt lại vào trong áo gấm, Liễu Yến Húc bị một người ấm áp ôm lấy.

Ôm vào trong lòng.

Liễu Yến Húc hơi ngạc nhiên, lại lập tức hiểu rõ. Lần này người, lại muốn ta cùng người chơi trò gì đây??

17. Chương 17

Quái dị ...

Đây là cảm giác đầu tiên của Liễu Yến Húc sau khi tỉnh lại.

Trong thời gian mình ngủ mê, hình như đã xảy ra sự thay đổi gì đó.

Trước là nghe mọi người bàn về hành động mấy ngày nay của Mộ Dung Hoài Tần, tuy cho mình biết Mộ Dung Hoài Tần là vì mình bị đâm nên mới nổi giận như vậy, nhưng cũng không thể xoá đi cảm giác quái dị trong lòng, nếu chỉ là như vậy, có cần thiết phải giết nhiều người đến vậy không?

Hơn nữa mình tỉnh dậy xong liền được Mộ Dung Hoài Tần chuyển đến ở trong [Húc Nhật cung], trên danh nghĩa là để dưỡng thương, nhưng lại không cho mình liên hệ với gia đình ... nhưng nếu nói là giam cầm mình, thì cũng không giống lắm ... hơn nữa thái độ của Mộ Dung Hoài Tần đối với mình, càng không giống so với trước khi mình bị thương.

Thái độ của Mộ Dung Hoài Tần đối với hắn, quá quái dị rồi. Căn bản giống như là ... đúng rồi! giống như

là dạng cứng chiều.

Tuy rằng hình dung như vậy khiến mình nghe xong cũng cảm thấy ngàn vạn lần khó tin, nhưng, không tìm được gì biểu đạt thích hợp hơn với hẳn để biểu đạt trong tình huống này.

Chẳng lẽ là vì mình đã cứu hẳn một mạng? Mộ Dung Hoài Tần là loại người biết ơn vậy sao? Ý nghĩ này đạo qua một vòng trong lòng, lập tức trở thành phủ định.

Thở nhẹ một hơi, nhớ lại cảnh bị đâm hôm đó.

Khi đó, bản thân xác thực là phản ứng của ý thức.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, mình ... là muốn mượn tay thích khách kia để giải thoát cho bản thân. Bị áp bức cùng hoàng đế nảy sinh ra mối quan hệ cấm kỵ, nhưng tính mạng của ái tề và nhi tử lại nằm trong tay hẳn. Cho dù mình không cam tâm, cũng chỉ có thể nhân nhượng vì lợi ích toàn cục mà cầu toàn.

Kì thực khi đó mình không ngủ, chỉ là nhắm lại chớp mắt, nhưng phát hiện được thân phận của tên thích khách kia, trong lòng một cơn vui mừng hiện lên ... loại vui mừng này, chính là cảm giác vui sướng của sự giải thoát ...

Không kịp nghĩ ngợi, cơ thể làm ra phản ứng thành thật nhất, bản thân, là mong mỏi được chết, mong mỏi chết đi, mới có thể kết thúc được điều cấm kỵ không bao giờ dứt này.

Quá mệt rồi ... cho nên không muốn tiếp tục nữa.

Nhìn mảnh xuân quang đẹp đẽ ngoài cửa sổ, nhưng trong lòng Liễu Yển Húc chỉ cảm thấy một mảng mờ mịt, trong tâm nảy lên ngàn vạn mối tâm tư, nhưng lại hoàn toàn không biết từ đâu đến, đã đi đâu

Thanh Ngưng, Sầm nhi, hai người vẫn khỏe chứ?

“Hoàng thượng giá đáo.”

Bây giờ cứ đến giờ này là lại nghe âm thanh tuyên thị người nam nhân đó đến, mấy lần không thể giãn đôi chân mày ra, Liễu Yển Húc từ cửa sổ đi đến cửa lớn, đã thấy một thân ảnh vàng óng đi vào trong điện.

“Vi thần khấu kiến hoàng thượng...”

Còn chưa mở miệng, trên mặt Mộ Dung Hoài Tần đã đem theo ba phần tiểu ý.

Từ khi hiểu được tình cảm của mình đối với Liễu Yển Húc, hắn đã quyết định, đời này, tuyệt đối sẽ không buông người nam nhân có lẽ là người duy nhất làm hắn động lòng này! Tuy hồi ức trước đây của họ có nhiều điều không vui, thế nhưng ông trời không kêu hắn về trời là vì sao? Chính là vì ông trời đã cho mình thêm một cơ hội!!

Mang theo ý nghĩ này, Mộ Dung Hoài Tần sau khi Liễu Yển Húc tỉnh dậy cũng đã ân sủng khác đi, ngay cả bản thân hắn cũng cảm thấy kinh ngạc, mình lại có một bộ mặt dịu dàng như vậy sao, thế nhưng vừa nhìn thấy người kia, thì hành động này giống như là từ trong sâu thẳm trái tim mà ra, không hề có nửa điểm đột ngột.

Vừa tiến vào cửa, đã thấy Liễu Yển Húc quì xuống, không kịp đỡ hắn, chỉ có thể tiến lên phía trước kéo hắn dậy, hơi trách cứ nhưng vẫn một mực cưng chiều.

“Không phải trăm từng nói sức khoẻ ái khanh còn chưa khỏi hẳn, cần phải dưỡng thương trên giường? Sao lại xuống đây?”

Lãnh đạm nhìn dung nhan toả sáng mỹ lệ của Mộ Dung Hoài Tần, Liễu Yển Húc kiêu ngạo không đếm xỉa, cũng không để ý đến vết thương mà đem cơ thể dúi ra khỏi vòng tay Mộ Dung Hoài Tần.

“Vi thần không dám.”

Hắn không dám tin vị hoàng đế máu lạnh này sẽ vì như vậy mà buông tha cho mình, cho dù bây giờ hắn đã thay đổi thái độ đối với mình trở nên thân thiết ôn hoà dị thường, nhưng tâm tư của kẻ ở trên, xoay chuyển trăm bề.

[Làm bạn với vua như làm bạn với cọp] Câu nói này hắn đã thấu hiểu sâu sắc, sao có thể vì thái độ thay đổi nhất thời của Mộ Dung Hoài Tần mà quên đi thân phận của mình.

Mộ Dung Hoài Tần nhìn người ở trước mắt đang cung kính, tuy có hơi bất mãn, nhưng lại lập tức giãn ra, hắn biết trước đây vì mình tổn thương người kia quá sâu sắc, từ từ thôi, có khi thời gian lại là thứ tốt nhất để vị thượng thư đại nhân này thông suốt.

Lại lần nữa nở ra nụ cười diễm quyết thiên hạ, Mộ Dung Hoài Tần kéo Liễu Yển Húc ngồi lên trên ghế cạnh bàn, Liễu Yển Húc tuy biết đây tuyệt đối là điều rất không đúng, nhưng cũng không dám từ chối, đành phải cùng ngồi với hoàng đế.

“Được rồi được rồi, không nói những chuyện này nữa. Húc, đã đói chưa? “

Trong lòng lại ngạc nhiên một lần nữa, Mộ Dung Hoài Tần từ khi mình tỉnh lại thì cả cách xưng hô cũng thay đổi, khiến bản thân nghi hoặc một chút, cho dù hoàng đế thân cận với thần tử như thế nào, cũng không có cách xưng hô ái muội bất hợp lý như thế.

Nhưng Mộ Dung Hoài Tần hoàn toàn không muốn đổi ý tứ, cứ hướng hấn mà nhắc, cũng chỉ là đổi lại hấn một câu “ Xưng hô như vậy cũng đã hiển thị ta vua Đại Hạo hoàng triều quân thần một lòng“. Có chống chế mấy, cũng không thấy Mộ Dung Hoài Tần đổi với bọn Vân Liệt xưng hô thẳng tên như vậy.

Đang nghi hoặc, thì Mộ Dung Hoài Tần nhận lấy một cái chén từ cung nga ở sau lưng đưa tới, rồi cười nói với Liễu Yến Húc.

“Ái khanh trọng thương vừa khỏi, đang là lúc cần điều dưỡng, nào, đây là cháo tổ yến bổ khí mà trẫm hạ lệnh cho ngự trù phòng làm, ái khanh ăn xem mùi vị thế nào?”

Nói xong thì từ trong bát cháo múc ra một muỗng, giống như muốn đích thân đút cho Liễu Yến Húc ăn.

Bị hành vi của Mộ Dung Hoài Tần làm cho hốt hoảng, việc này ... thiên tử đương triều đút cháo cho mình, việc này nói sao cũng không được.

Vội vàng nhận lấy chiếc muỗng trong tay Mộ Dung Hoài Tần, cũng thuận tiện cầm luôn chén cháo trong tay hấn, hôm nay hết lần này đến lần khác Liễu Yến Húc bị Mộ Dung Hoài Tần dọa đến toát mồ hôi lạnh. Quá dị! Quá quá dị rồi!!

“Ái khanh, trẫm bắt quá chỉ là muốn đút cho ngươi ăn thôi mà.”

Cười khổ nhìn bộ mặt đề phòng của người đang ngồi bên cạnh mình, Mộ Dung Hoài Tần đến hôm nay mới biết ý nghĩa của câu [Tự tác nghiệt, không thể sống]!

Thành ngữ của cổ nhân không gạt chúng ta! Xem ra, đường tình của mình còn phải đi một đoạn đường khá chông gai a, nhưng, việc cấp bách bây giờ là nghĩ ra cách gì để vị thượng thư đại nhân này không xem mình là mãnh thú hồng thủy gì nữa mới được ...

Nhìn Liễu Yến Húc ăn bát cháo, Mộ Dung Hoài Tần buông một âm thanh ôn nhu.

“ Ái khanh có ân cứu mạng trẫm, trẫm vốn định chờ cho sức khoẻ của ái khanh khỏi hấn mới phong thưởng, nhưng, không biết ái khanh muốn cái gì.”

Nắm lấy bàn tay cầm cái muỗng đang khẽ run lên, lại lập tức khôi phục lại bình thường, buông cái chén rỗng xuống.

“Đây là bốn phận nên làm của thần, thực không dám nhắc đến hai chữ ban thưởng.”

Ây da, Húc của hấn sao còn không hiểu chứ? Quyền lợi, tài phú, chỉ cần hấn muốn, thì sẽ đáp ứng đầy đủ cho hấn, đây không chỉ là vì muốn lấy lòng hấn, đây cũng là việc mà bản thân thật lòng muốn làm, không cầu hồi đáp, chỉ mong người trong lòng kia cười một lần ...

“Húc ... Nói đi nói đi ... người muốn cái gì? Quan vị, tài phú ... trăm đều có thể đáp ứng cho người.”

Thậm chí nếu người muốn giang sơn của trăm, trăm cũng bằng lòng hai tay dâng lên cho người, chỉ xin người nghiêm túc nhìn ta một lần, không phải là nhìn vị thiên tử Đại Hạo này, mà là nhìn ta — Mộ Dung Hoài Tần.

Nếu như không phải là không khí không đúng, Liễu Yển Húc thật muốn cười to ba tiếng, tình cảm, vị hoàng đế máu lạnh này, lại dùng giọng lưỡi làm nũng muốn ban thưởng cho hắn? Chuyện này, sợ là nói ra cũng không ai tin.

Nhưng theo ngữ khí của hắn mà thấy, bộ dạng không giống như đang nói xạo...

Trầm ngâm một lúc, có lẽ, đây là một cơ hội mà ông trời ban cho hắn? Vậy thì cược một lần, cược thắng, thì có thể thoát khỏi tất cả những việc đáng ghét này...

“Thần vốn vì hoàng thượng cho dù có tan xương nát thịt, chết vạn lần cũng không từ, chỉ là thần quả thực có một yêu cầu, mong hoàng thượng đáp ứng.”

Cục kì mừng rỡ khi thấy Liễu Yển Húc đề xuất ra yêu cầu, Mộ Dung Hoài Tần mỉm cười.

“Ái khanh cứ nói đừng ngại.”

“Thần ... “

Dừng lại một lát, Liễu Yển Húc từ ghế đứng lên lại quì xuống đất.

“Thần xin hoàng thượng cho phép thần từ đi chúc vị Hình bộ thượng thư!”

Buông tha cho ta, cũng là buông tha cho người, chỉ mong từ nay cách biệt chân trời, mãi không gặp lại!

Sớm nên làm như vậy, có quyền thế gì, có công danh gì, tất cả đều bỏ hết ... những việc trước đây, chỉ xem như mình hám lợi đen lòng, không thể kịp thời rút ra khỏi sự trừng phạt, chỉ hi vọng người niệm tình ta lần này đã cứu người một mạng, hãy cho ta toại nguyện đi

18. Chương 18

Không khí, tựa hồ như ngừng trệ...

Liễu Yến Húc phủ phục dưới đất, nội tâm cũng vạn lần thấp thỏm, hắn không biết, làm vậy sẽ dẫn đến kết quả gì. Hắn đang cực, cực câu nói mà hoàng đế nói với hắn, cực sự [Nhất ngôn cửu đỉnh] của hoàng đế.

Thời gian cứ như vậy từng đợt từng đợt từ bốn phía trôi qua, cảm giác nặng nề như một tia bén nhọn nhất, chậm rãi xuyên thủng thần kinh buộc chặt của Liễu Yến Húc, giọt mồ hôi lớn trôi xuống từ trán, cơ thể vẫn còn yếu ớt khẽ run lên, toàn bộ dựa vào ý chí của chủ nhân mà kiên trì.

Liễu Yến Húc! Người không thể ngã xuống! Vì Thanh Ngưng! Vì Sầm nhi!

Cắn chặt đôi môi, rất nhanh thì đã cảm nhận được vị máu tươi trên miệng, nhưng thần trí đã có hơi mơ hồ cũng vì đau mà thanh tỉnh.

Liễu Yến Húc nói xong không rõ là bao lâu, có lẽ chỉ một lát, nhưng thời gian dường như đã lâu lắm rồi. Cuối cùng ... từ trên đỉnh đầu truyền xuống một âm thanh nặng nề, cơ hồ ẩn chứa vô số sự thương tâm cùng thất vọng ...

“Người Cuối cùng vẫn là muốn rời bỏ ta sao?”

[Ta]?

Nội tâm hồ nghi bất định, hoàng đế vì sao lại bỏ đi cách tự xưng tôn quý, lại sửa thành xưng [Ta]? Hơn nữa, trong ngữ khí khí dường như là bị một thứ gì đó cực kì quan trọng vứt bỏ, là thế nào?

Cảm giác kì quái khiến Liễu Yến Húc tạm thời quên đi tình thế hiện tại, nhẹ nhàng ngẩng đầu lên nhìn Mộ Dung Hoài Tần, ai ngờ vừa nhìn, đã bị gương mặt tràn đầy bi thương oán thán của hắn làm cho kinh ngạc đến quên cả cúi đầu, hơn nữa trong chớp mắt Mộ Dung Hoài Tần cũng vừa dùng hảo nhân thần mà nhìn hắn.

Hai người không ai nói chuyện, Liễu Yến Húc cũng vì kinh ngạc mà ngây ra, khuôn mặt đó luôn luôn phát ra ý khí phấn chấn mỹ lệ, cũng có thể hiện ra tâm tình bi thương đến vậy ư? Nhưng trong đôi mắt nghi thị đó, cơ hồ chứa thiên ngôn vạn tự, rồi lại lướt qua, khiến người ta đoán không ra tâm tình đó rốt cục là gì?

Trực giác của Liễu Yến Húc cảm nhận được một bí mật cực đại, đã từ từ trôi lên khỏi mặt nước.

Là phúc? Là họa? Bị khống chế trong tay người thiếu niên này, nhưng đã ở trong tay quân vương mỹ lệ thiên hạ chí tôn ...

“Tại sao??”

Lời nói nhẹ nhàng, tựa như nữ tử e thẹn tháng ba mùa xuân dương liễu bên hồ mang theo sự hờn dỗi mà chất vấn người tình, nhưng trong ngữ khí lộ ra sự bi thương sâu thẳm lại chỉ khiến cho người ta cảm thấy

con người mỹ lệ ở trước mắt đang phải chịu một sự uỷ khuất cực đại, như bị người tình bỏ rơi ...

Liễu Yến Húc đột nhiên muốn cười!

Bị người tình bỏ rơi? Ha ha ... Hắc không cho rằng thái độ của hoàng đế đối xử với mình trước đây là thái độ dành cho một người tình, hắc Liễu Yến Húc này chỉ là một con người bình thường, sao có thể nhận nổi thứ tình cảm [sâu nặng] đó của hoàng đế chứ.

Bất luận như thế nào, hôm nay cũng phải nói cho rõ ràng. Ôm quyết tâm như vậy, Liễu Yến Húc lại mở miệng, chỉ là lần này, trong âm thanh của hắc rõ ràng xác định sự kiên quyết.

“Thần bạc đức, thật khó có thể đảm nhiệm được chức hình bộ thượng thư ... huống hồ “

Trầm ngâm một lúc, cuối cùng Liễu Yến Húc chọn ra lời thật lòng.

“ Huống hồ vi thần, đã mệt rồi ... “

Phải, rất mệt, bất luận là tâm, hay là thân xác.

Mộ Dung Hoài Tần à, ta đã thất bại thảm hại, cái gì cũng đã mất hết rồi, còn có gì để cho người tiêu khiển chứ?

Ta cũng không muốn hận người, chỉ mong người lần này thả cho ta cao bay, chúng ta cách biệt chân trời, không gặp lại nữa, xem như ta và người chưa từng gặp nhau đi!

Người cao quý làm thiên tử, đứng trên vạn người, nhất định sẽ tìm được món đồ chơi cam tâm tình nguyện vui vẻ, càng có người tài đức đến vì người mà giúp sức. Tội gì phải giữ lại ta một kẻ không tư sắc, ngay cả tâm cũng đã chết rồi.

“Thần xin hoàng thượng hãy niệm tình vi thần có một chút công lao mà cho vi thần về với ruộng vườn, vi thần nhất định sẽ cảm tạ mang ân, ngợi khen thánh ân!! “

Liễu Yến Húc lại nhìn Mộ Dung Hoài Tần lần nữa, đôi mắt kiên định cứ như vậy tiến nhập vào đôi mắt bi thương kia.

[Lòng người muốn rời xa ta.... kiên định đến như vậy sao? Tại sao, không dễ dàng gì ta mới hiểu được tình cảm của mình, nhưng người lại muốn bỏ rơi ta? Ta nguyện bỏ ra tất cả, chỉ van xin người cho ta một cơ hội!!]

“HúcĐừng đi “

“Hoàng thượng ... “

Đang muốn nói gì đó thì Liễu Yển Húc đột nhiên bị một đôi tay sờ lên mặt, thất kinh, bản năng của cơ thể cố sức đẩy Mộ Dung Hoài Tần ra, vội vã lùi về sau mấy bước.

Nhưng nội tâm của Liễu Yển Húc cũng đã kinh ngạc không ngớt. Nếu như Mộ Dung Hoài Tần muốn bắt hắn, thì với sức lực vừa rồi vốn không thể nào đẩy hắn ra nổi. Rốt cục hắn muốn gì? Chỉ cảm thấy Mộ Dung Hoài Tần hôm nay kì quái khó nói, theo bản năng Liễu Yển Húc đề phòng cẩn thận hơn.

Nhìn thái độ đề phòng của Liễu Yển Húc, Mộ Dung Hoài Tần chỉ cảm thấy trong lòng đau đớn không ngớt.

Húc, đừng sợ ta ... đừng sợ ta mà ...

Đứng lên, đi đến trước mặt người nọ, vừa định đưa tay đỡ lấy cơ thể lung lay sắp ngã kia, lại bị hắn khéo léo né tránh.

“Hoàng thượng!! “

Ai ngờ Mộ Dung Hoài Tần như không nghe thấy lời hắn nói, vẫn cứ tiến về phía trước.

“Húc ... Húc Đừng tránh mà! “

Húc, tại sao phải trốn tránh ta, tại sao phải rời khỏi ta? Lẽ nào ngươi muốn cùng thê tử của người song túc song tê hay sao? Không!!! Ta tuyệt đối! Tuyệt đối không cho ngươi bỏ ta lại!! Ngươi là của ta!! Của ta!!!

Nhìn người trước mắt ánh mắt từ từ mờ lung, sau đó trong hỗn loạn lại lộ ra một tia hung hãn khiến trái tim người ta băng giá, Liễu Yển Húc thất kinh, bất chấp tất cả muốn bỏ chạy ra khỏi cung điện, ai ngờ thân hình vừa mới cử động, thì đã bị giam cầm trong lồng ngực ấm áp của người kia!

Kinh hãi Liễu Yển Húc muốn mở miệng la to, thì đã bị người ở phía sau đại lực xoay người hắn lại, còn chưa chờ cho cơ thể suy yếu hắn kịp thích ứng, thì đôi môi đã nằm trong khoang miệng ướt át kia!

Sao có thể như vậy!!

Mùi vị quen thuộc, điệu bộ quen thuộc, nhu cầu mãnh liệt kia mang theo mùi vị khiến dạ dày hắn bất tự chủ mà quặn quại. Rất khó chịu!! Tại sao, tại sao hắn cần phải chịu đựng sự khuất nhục này!!

Cùng là nam tử, nhưng luôn bị một người mà tướng mạo so với nữ tử còn xuất sắc hơn áp dưới thân tùy ý chà đạp. Cảm giác lăng nhục này khiến Liễu Yển Húc phải bùng phát ra.

Mộ Dung Hoài Tần, người không phải là con người!!!!

Không nhận nỗi sự xâm phạm của Mộ Dung Hoài Tần nữa, Liễu Yến Húc không biết từ đâu lấy được khí lực mà đem xúc cảm chìm đắm trong đôi môi tuyệt diệu kia đẩy Mộ Dung Hoài Tần ra, còn chưa kịp phản ứng, tiếng bạt tay thanh thúy vang lên trong Húc Nhật cung ...

Thời gian trong nháy mắt dừng lại!

Mộ Dung Hoài Tần không dám tin vào mắt mình, nhìn Liễu Yến Húc, Liễu Yến Húc cơ hồ cũng đã bị động tác của chính mình làm cho ngây ngốc, chỉ vô lực ngã lùi mấy bước, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh bàn, thất thần nhìn bàn tay phải của mình.

Trời ạ!! Hắn đã làm cái gì vậy ...

Trên mặt một trận tê dại lan tràn ra, nhưng cũng không bằng so với nỗi đau đớn chát chúa trong tim, cái tát đó của Liễu Yến Húc không tạo thành cơn thịnh nộ như tưởng tượng, ngược lại như một luồng cảnh tỉnh Mộ Dung Hoài Tần.

Thì ra, bị người ta đối xử thô bạo, lại đau lòng như vậy ...

Tim như bị xé rách một lỗ thật lớn, như bị một luồng gió mạnh thổi xuyên qua.

Nhìn người kia vì hành động đánh mình mà hoảng sợ không ít, vốn muốn nở một nụ cười, nhưng cơ mặt vừa bị đánh như không cho hợp tác, chỉ cười khổ một cái, nụ cười này, sợ là chính bản thân mình nhìn thấy cũng cảm thấy xấu xí.

Không nói lời nào thoáng nhìn Liễu Yến Húc vẫn còn đang ngây dại nhìn vào bàn tay phải của mình, Mộ Dung Hoài Tần không nói lời nào bước ra ngoài, nhưng đi đến cửa điện lại dừng bước.

Ngửa mặt lên thở dài một hơi, hay là quay lại đi.

Nhìn người kia đang đối lưng lại với mình, kêu nhẹ một tiếng, không ngờ lại làm cho thân hình cao lớn đó run lên một trận mạnh, trong giây phút đó, cảm thấy tim như bị dao cắt

Húc... Ta không muốn người sợ ta ...

“Húc ... lát nữa thái y mang thuốc đến, phải ngoan ngoãn uống thuốc, trầm ... “

Dừng lại một chút, sửa lại cách nói.

“Ta còn một số việc cần phải xử lý, người hãy nghỉ ngơi cho khoẻ Mặt khác.... “

Ánh mắt dừng trên lưng Liễu Yển Húc, Mộ Dung Hoài Tần muốn đem quyết định của mình nói cho hắn biết.

“Ta sẽ không động đến thê nhi của người, chỉ cần ... người ngoan ngoãn ở đây, an tâm dưỡng thương. Hiểu chưa? “

Nhìn thấy trong chớp mắt thân hình đó được thả lỏng xuống, trong lòng lại một trận đau buồn, Húc à Húc ... đến khi nào thì người mới đem ta đặt ở trong tâm đây? Nhưng, ta sẽ không để người có cơ hội trốn! Người đã làm cho ta yêu người, thì phải cùng ta đi cả một đời giác ngộ!

Lời vừa dứt, Mộ Dung Hoài Tần liền quay đầu đi ra ngoài điện, nhưng không nhìn thấy thân hình của người phía sau vốn đã được thả lỏng, sau khi nghe câu cuối cùng của hắn, thì như có một luồng khí giận từ từ xông lên, dần dần cong người xuống, cũng không nghe thấy tiếng khóc nức nở yếu ớt như một con dã thú bị thương.

19. Chương 19

Nhập mặc, trời đã dần tối sầm xuống, các cung nhân treo lồng đèn lên bốn góc trong cung điện, trong điện cũng đã được thắp nến sáng rực.

Ăn xong cơm tối, thì đã đến nửa đêm.

Ngoài cửa sổ ánh trăng rất long lanh, tuy không phải là mười lăm, mặt trăng cũng không tròn, nhưng ánh trăng sáng bạc trải nhẹ trên đất, chiếu xuống cảnh sắc mông lung cũng làm cho nó có một nét riêng biệt.

Nghỉ ngơi được một chút thì đã có hai vị thái y từ thái y viện đến bắt mạch cho hắn, xem xét xong, đều nói tình trạng hồi phục của Liễu Yển Húc rất tốt, chỉ cần uống thuốc đúng giờ, cẩn thận điều dưỡng thì sẽ không có gì đáng ngại.

Tiến vị thái y đi, Liễu Yển Húc cảm thấy trong lòng phiền muộn, nhưng lại không có việc gì để làm, giờ này trước đây, không phải là mình đang vui vầy bên gia đình sao, công việc hình bộ của mình rất bận rộn, tuy rất cực khổ, nhưng vẫn dễ chịu hơn chỗ này.

Tình hình bây giờ, giống như một tên phế nhân ...

Liễu Yển Húc trong lòng buồn bực, lúc buồn chán chỉ có thể nhìn cung nhân bận rộn làm việc, ngược lại có cảm giác ngưỡng mộ họ.

Gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, khiến hần ứng đáp không xuể, lại thêm thái độ nồng ấm bất minh của hoàng đế, khiến hần suy nghĩ đến đầu muốn vỡ tung cũng không hiểu tiểu hoàng đế rốt cục đang giở trò gì, lại nghĩ đến cái tát kích động hôm nay ...

Thở dài một tiếng, mình hôm nay cũng thật là giận quá hoá hồ đồ rồi.

Nhưng tuy là nói như vậy, trong lòng cũng xác thực không hề hối hận, nếu như lại xảy ra chuyện như vậy hần vẫn làm như cũ, nghĩ đến đây, gò má căng thẳng hiện ra một tia cười, khiến khuôn mặt hiển hiện thần thái phấn chấn.

Mộ Dung Hoài Tần trùng hợp lại đến vào lúc này, nụ cười mê người khó thấy kia thu vào trong đáy mắt, khiến hần tâm thần rung động, hận không thể lập tức đưa Liễu Yển Húc qua, kéo vào trong lòng mà hoan ái một trận...

May mắn là mình vì không muốn làm phiền Liễu Yển Húc nên lúc đến trước cửa không kêu người hô cao giọng, bằng không với tính cách của hần, sao có thể ở trước mặt ta mà lộ ra nụ cười không phòng bị đó được.

Vừa nghĩ đến, lòng lại đau. Nhưng không ngờ Liễu Yển Húc lúc này vừa xoay đầu lại, cũng kinh ngạc không ngớt.

“Hoàng thượng.”

Liễu Yển Húc cả kinh, vốn muốn lập tức hành lễ, nhưng nhìn thấy từ ánh đèn trong bạch ngọc điện chiếu lên gương mặt Mộ Dung Hoài Tần còn lưu lại dấu năm ngón tay mờ mờ, trong lòng biết chỉ sợ việc mình hôm nay lưu lại ngón tích trên gương mặt hần, lòng lại nhất thời nghi hoặc, đoán không ra lần này hần đến đây là có dụng ý gì.

Trong lúc đó quên cả việc quỳ xuống hành lễ, chỉ nhìn chăm chăm vào mặt Mộ Dung Hoài Tần, sắc mặt càng lúc càng kém.

Mộ Dung Hoài Tần cũng không để ý, hần vốn không muốn Liễu Yển Húc xem mình là hoàng đế.

Hôm nay bị Liễu Yển Húc đối xử như vậy, nói không giận là giả, dù sao hần cũng là thân phận cao quý, từ nhỏ đến lớn không ai dám mạnh miệng nói với hần một câu, hôm nay lại bị người ta tát ngay mặt một cái, trong lòng ít nhiều có chút không vui.

Nhưng vẫn bỏ qua cho Liễu Yển Húc, chỉ muốn trấn an hần, sợ hần nghĩ ngợi lung tung, sợ hần chui vào ngõ cụt, mình sẽ không thể bù đắp được.

Nghĩ về về cảm giác đau lòng khi phần khi đó, lại nhớ trước đây mình đã đối xử hung hãn với Húc, nộ khí đó ở trong lòng cũng tiêu tán bớt, chỉ đổi lại ánh mắt áy náy sâu sắc cùng sự thương tiếc.

Tự nhiên nở ra một nụ cười mình mỉm, đi đến cạnh người đó, cảm giác được người đó đang có ý đồ trốn tránh, lập tức đưa tay nắm lấy hai tay Liễu Yến Húc.

“Người xem, trăng đêm nay sáng như vậy, người và ta hai người sao không học theo cổ nhân, dưới ánh trăng thưởng thức mỹ cảnh say lòng người?”

Liễu Yến Húc đang định trả lời, thì tay cũng đã bị hất kéo một nửa đi ra ngoài rồi.

“Ta đã kêu người chuẩn bị tửu yến ngoài ngự hoa viên rồi ... cảnh đẹp như vậy ... không nên lãng phí ...”

Liễu Yến Húc giấy không ra, cũng không đành làm mất hứng thú của hân, nên bị Mộ Dung Hoài Tần bức bách kéo ra ngoài điện, đi đến dưới trăng trong ngự hoa viên.

Ánh trăng mờ ảo che lấp đi cảnh tượng ngày thường trong ngự hoa viên, làm cho không thấy rõ toàn cảnh, nhưng ánh trăng bạc kia lại khiến những thực vật hiện ra những hình dạng tinh tế, không có ánh xuân muôn hoa khoe sắc của ban ngày, nhưng lại có một cảnh phong tình mông lung dưới trăng.

Trong mái đình của ngự hoa viên, quả nhiên nội thị đã dọn một bàn tiệc nhỏ tinh xảo, thấy hoàng đế đến, lập tức quỳ xuống hành lễ.

Bốn bề sắc đêm trống trải, nhưng Liễu Yến Húc biết rõ, trong những góc âm u kia nhất định là có vô số thị vệ, từ khi xảy ra chuyện hành thích đến nay, Mộ Dung Hoài Tần đối với việc phòng hộ đã càng chặt chẽ hơn, không để bị người ta nắm nữa.

Cùng Liễu Yến Húc đi vào trong mái đình, những cung nhân kia hành lễ với hai người xong đều cáo lui, trong ngự hoa viên rộng lớn, chỉ còn lại Liễu Yến Húc và Mộ Dung Hoài Tần, chỉ ít, thoát nhìn thì chỉ thấy vậy.

“Húc, hôm nay ánh trăng quả thật rất đẹp ... sắc đêm như vậy rất hiếm thấy a...”

Mộ Dung Hoài Tần cầm chén rượu lên, lại rót một chén rượu cho Liễu Yến Húc, trong bóng đêm hiện ra một luồng chất lỏng như hổ phách cùng mùi hương nồng nặc lan ra bốn phía, để người ta chưa uống đã say.

“Hoàng thượng, hay là để vi thần làm cho ...”

Vội vàng muốn đoạt lấy bình rượu trong tay Mộ Dung Hoài Tần, lại bị Mộ Dung Hoài Tần bắt lấy cả hai tay, như bị một thứ gì đó đâm vào, Liễu Yến Húc vội vàng rút tay lại.

Đang nghĩ làm sao để giải thích, thì Mộ Dung Hoài Tần đã đem chén rượu được rót đầy tám phần tới, trên mặt như không hề để ý đến chuyện vừa xảy ra, Liễu Yến Húc không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhõm, tinh thần đang buột chặt cũng thả lỏng ra không ít.

“Húc ... đây là mỹ tử do Tây Thành tiến cống, nghe nói là hái thiên sơn tuyết liên và thánh thủy của Tây Thành cùng cách chế luyện bí mật mà chế thành, Tây Thành một năm cũng chỉ làm được mười bình, thật rất trân quý, nào, uống thử xem ...”

Nụ cười trên mặt không đổi, nhưng trong lòng lại thở dài một hơi, Húc à Húc, người còn không tin ta sao.

Nhìn cử chỉ biểu tình của Mộ Dung Hoài Tần, lại nghe hắn nói rượu này thần diệu như vậy, Liễu Yển Húc tuy không thích rượu, nhưng cũng hơi động lòng, cầm lấy chén rượu noãn ngọc phản chiếu ánh trăng, khẽ nhấp một ngụm mỹ tửu.

“Rượu ngon! “

Hương đậm nhưng không nồng, vừa vào miệng đã toả ra mùi hoa sen, làm cả người dao động, thêm một phần thì nồng bớt một phần thì kém, quả là rượu hiếm trên thiên hạ!

Trên tay bưng chén rượu, mắt không rời khỏi dung nhan của Liễu Yển Húc khắc nào, trong đôi mắt đó phát ra một tia quang mang từ rất lâu rồi không thấy, nhất thời khiến cả người hắn sản sinh ra một luồng uy nghiêm khiến người ta không dám nhìn gần.

Trong mắt Mộ Dung Hoài Tần, hắn còn mỹ lệ hơn bất cứ nữ tử tuyệt sắc nào trên đời này.

Tuy vẫn chưa uống rượu, nhưng Mộ Dung Hoài Tần cảm thấy bản thân đã say rồi, say trong một vò rượu quý mang tên [Liễu Yển Húc] này ...

Nhìn chén rượu trong tay Liễu Yển Húc đã sắp cạn, Mộ Dung Hoài Tần lại đích thân châm thêm rượu cho hắn, rất nhanh, nửa bầu rượu đều rót vào bụng Liễu Yển Húc. Tuy tửu lượng không kém, nhưng loại rượu này tác dụng chậm cũng làm cho thần trí Liễu Yển Húc mơ hồ đi nhiều.

Cơ thể cũng không còn ngồi nghiêm chỉnh nữa, mà lả nghiêng lên bàn, đôi mắt lợi hại cũng vì tác dụng của rượu mà phủ lên một tầng hơi nước, gương mặt anh tuấn dần dần ửng hồng lên, càng tôn thêm vẻ đẹp cho đôi môi mê người ...

Chết tiệt, Mộ Dung Hoài Tần nhìn Liễu Yển Húc ở trước mắt, rõ ràng cảm thấy ... bản thân, đã nổi lên phản ứng.

Hết lần này đến lần nọ, người kia không hề bận tâm như ngày thường, đôi môi lúc khép lúc mở, thì thào không biết đang nói điều gì đó, thỉnh thoảng vì ngữ điệu quá nặng mà phát ra âm thanh rên rỉ mơ hồ, càng khiến Mộ Dung Hoài Tần khó tự chủ được.

Đôi môi đỏ hồng kia khép khép mở mở, giống như một loại phẩm cấp mê người

Giống như bị đầu độc, Mộ Dung Hoài Tần cùng từ từ dựa đầu qua, gương mặt kia dường như cũng đã uống say hai má đỏ ửng lên, càng là vẻ đẹp hiếm có.

Ánh trăng đều đặn đổ xuống người của hai người, tựa như phủ lên một tầng cát trắng, khiến không khí, càng trở nên kì diệu, ấm áp

[Húc]

Nhìn hình dáng mê hoặc của người kia, Mộ Dung Hoài Tần cũng dần dần đưa mặt tới ... đến gần, lại đến gần ...

Khi đôi môi kia đã gần trong gang tấc, thì Liễu Yển Húc đột ngột đứng lên, Mộ Dung Hoài Tần giật mình, trong tích tắc thần trí sực tỉnh.

Chết tiệt!!

Húc lần này chắc chắn sẽ không tha thứ cho hắn rồi!

Liễu Yển Húc đối với chuyện giữa hai người cực kì phản cảm, mình lại thừa lúc hắn say rượu mà khinh bạc hắn

Vừa nghĩ đến khả năng Liễu Yển Húc sẽ không tin mình, Mộ Dung Hoài Tần hoang mang đứng lên, muốn giải thích với Liễu Yển Húc ...

Nhưng phát hiện Liễu Yển Húc chỉ loạng choạng đi đến bên mái đình, ngẩng đầu nhìn trăng sáng trên trời, dường như không để ý đến việc mình vừa làm với hắn lúc này

Thở hắt một hơi, Mộ Dung Hoài Tần lại ngồi lên ghế.

Còn may còn may, gió nhẹ thổi qua, mới cảm thấy mình đã bị hốt hoảng đến toát mồ hôi lạnh!

Nhìn người dưới trăng, Mộ Dung Hoài Tần cười khổ một cái, Húc, xem ra, ta thật là yêu thầm người rồi ...

20. Chương 20

Ánh trăng sáng trong, treo trên bầu trời cao, ngẩng đầu lên khoảng cách cơ hồ gần đến nỗi chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm vào mảnh trăng noãn nhuận ngọc kia, gió nhẹ khẽ đưa, mang theo một làn hương hoa, Liễu Yển Húc mơ mơ hồ hồ đi đến bên mái đình, chống tay, đưa mắt nhìn ánh trăng sáng.

Thanh Ngưng và Sầm nhi phải chăng cũng đang ngắm ánh trăng tròn này?

Xung quanh mờ mịt, một mảng đen kịt, tuy có ánh trăng mờ lung, nhưng vẫn không chiếu sáng cảnh vật ở phía trước, đi đâu? Từ đâu?

Đưa tay bưng lấy chén rượu, Liễu Yển Húc kính trời một chén, rồi ngửa mặt uống mỹ tửu.

Thuận miệng đọc ra mấy câu thơ.

“Trăng sáng mấy khi có, đem rượu hỏi trời xanh, không biết thiên cung khuyết, năm nay là năm nào ...”

“Ta muốn thuận gió mà về, lại sợ quỳnh lâu ngọc vũ, nơi cao ... không, thắng, hàn”

Âm thanh vốn rất phấn khởi, thoả thuê mãn nguyện, sau đó lại dần dần trầm thấp, đặc biệt là ba chữ cuối gần như không nghe thấy, khuôn mặt ngẩng cao nhìn trăng cũng dần hạ xuống, chỉ ngơ ngác nhìn cảnh vật đen kịt trước mắt.

Mộ Dung Hoài Tần vốn đang mê mẩn nhìn cử chỉ của người kia, nghe thấy âm thanh hùng hồn trầm thấp của hân xương tụng mấy câu danh ngôn thiên cổ.

Nhưng khi nghe thấy câu cuối cùng, gương mặt tươi cười bỗng thu lại, vốn đang ung dung ngồi trên ghế liền đứng lên, đi đến tựa vào cột đình bên cạnh người kia.

Rượu vào sâu lại càng sâu, Liễu Yển Húc vốn chỉ có ba phần men say, nhưng xúc cảnh thương tâm này, lại càng thôi hoá mãnh liệt hơn tác dụng chậm của rượu, đầu cũng trở nên choáng váng, vốn không phát hiện người mà mình luôn tránh né đã đi đến bên cạnh.

Thân thể chưa khoẻ hẳn càng vô lực dựa vào cột trụ, không ngừng thì thào tự nói.

“Tầng lầu, rồi lại tầng lầu, nhìn thấy hai bên mờ mịt đều là khoảng không”

Mộ Dung Hoài Tần đi đến bên cạnh, vốn muốn mở miệng gọi hắn, nhưng lại nghe thấy lời nói của hắn, nhất thời cũng trầm mặc đi.

Hai bờ mờ mịt đều là khoảng không ...

Nhìn người trước mắt hai gò má đã đỏ ửng nhưng lại không ngừng đọc hai câu thơ này, tâm Mộ Dung Hoài Tần cũng trầm xuống.

Đều là khoảng không, đều là khoảng không ...

Húc, tâm của ngươi ... phải chẳng đã là khoảng không?

Nhưng cho dù tâm của ngươi đã trống rỗng, ta cũng phải lấp đầy nó một lần nữa! Khiến nó từ đây chỉ có thể chứa một mình ta Mộ Dung Hoài Tần!!

Chủ ý đã định, Mộ Dung Hoài Tần nhìn người đang mê mộng trước mắt, cười một cái, rồi mở miệng gọi.

“Húc, đừng uống nữa. Đêm đã khuya rồi, chúng ta về đi.”

Liễu Yển Húc cơ hồ vẫn chưa kịp phản ứng, chỉ nghe thấy âm thanh của Mộ Dung Hoài Tần truyền vào trong đầu, xoay lại nhìn hắn, nhưng giống như không hiểu lời hắn nói, chỉ lẳng lặng nhìn hắn. Trong đôi mắt đó Bình lặng như nước, nhưng cũng tuyệt đối không phải là ánh mắt thanh tĩnh ngày thường của Liễu Yển Húc.

“Đi về.”

Liễu Yển Húc nhẹ nhàng đi ngang qua người Mộ Dung Hoài Tần, quay trở lại bàn đá, cầm lên bầu rượu nốc vào miệng một ngụm to.

“Về đâu chứ? “

Mộ Dung Hoài Tần thấy hắn xoay người đi, cũng đi theo. Nhìn thấy Liễu Yển Húc nốc rượu, cũng không ngăn cản, vì nuốt không kịp những giọt rượu như hổ phách thuận theo người nọ mà chảy xuống hầu kết, thẳng tắp chảy xuống vì động tác của chủ nhân mà chảy vào trong vạt áo mở rộng.

Ánh mắt trong nháy mắt mà sâu thẳm ...

Hớp một ngụm xong, Liễu Yển Húc thở một hơi to, mang gương mặt tuần tú đỏ ửng hoà lẫn với mùi rượu trầm hương đi đến trước mặt Mộ Dung Hoài Tần.

“Ngươi nói ta phải về đâu chứ? “

Mộ Dung Hoài Tần nhìn người trước mắt đã gần trong gang tấc, đôi mắt lợi hại mang theo hơi nước mông lung cứ như vậy mà nhìn mình, chỉ cảm thấy đục hoả lúc này chưa hoàn toàn được dập tắt nay lại bùng lên, cả người hắn nóng bừng lên, ngay cả ánh mắt sắc bén của Liễu Yển Húc trong mắt hắn cũng trở thành một sự khiêu khích.

Vội vàng xoay đi gương mặt đỏ ửng đã gần kề, Mộ Dung Hoài Tần thở mạnh hai tiếng, nỗ lực khắc chế âm

hưởng sao cho bình thường, nhưng vẫn bị âm thanh sắc mùi tình dục của mình làm cho hốt hoảng.

“Đương nhiên là về Húc Nhật cung rồi ...”

Không ngờ người say kia cũng đã dứt bỏ hết những nỗi bận tâm thường ngày, cứ như vậy mang gương mặt mê người kèm theo hương rượu đi đến trước mặt Mộ Dung Hoài Tần một lần nữa, đôi môi mỏng vì dính quá nhiều rượu mà hơi nhợt nhạt đi lại trở nên trơn bóng cực kì.

Khắc chế!! Khắc chế!! Mộ Dung Hoài Tần, người không phải là cầm thú!! Muốn có được trái tim của hắn, người cần phải nhẫn nhịn!!

Mộ Dung Hoài Tần tự nạt lớn với lòng mình, nhưng khí nóng trong cơ thể xoay chuyển càng lúc càng nhanh, cũng may Liễu Yến Húc chỉ nhìn hắn một lát, rồi lạnh lùng xoay mặt đi.

Mộ Dung Hoài Tần hít sâu một hơi, trời có thể thấy được hắn rất đáng thương! May mắn là Húc đã xoay mặt đi, nếu phải đối diện với gương mặt hấp dẫn dị thường kia một chút nữa, chỉ sợ bản thân không kiềm chế được mà làm nên những chuyện phải hối hận về sau!

Vừa mới bình ổn được hô hấp hỗn loạn của mình, âm thanh trầm thấp mang theo hơi say của Liễu Yến Húc lại truyền đến.

“Húc Nhật cung Ha ha Được thôi. Thần tuân chỉ.”

Âm thanh như bình thường, nhưng không biết tại sao lại làm tâm Mộ Dung Hoài Tần nhói đau.

Nhìn người cao lớn trước mắt nhưng không hiểu sao dưới ánh trăng lại hiện ra một thân ảnh dị thường yếu đuối, Mộ Dung Hoài Tần kiềm nén không được nữa, vươn đôi tay từ phía sau ôm lấy người kia vào lòng.

Cảm thấy cơ thể nằm trong lòng mình trong nháy mắt trở nên cứng đờ, Mộ Dung Hoài Tần thầm kêu không được rồi, vội vàng buông Liễu Yến Húc ra, đang muốn giải thích, thì thấy người kia xoay đầu qua, một đôi mắt tuy có hơi men nhưng cũng tỉnh táo không ít, lạnh lẽo nhìn hắn, khiến Mộ Dung Hoài Tần trong lòng phát hoảng một trận.

“Húc, ta ... “

Đang muốn giải thích, người kia đã quì xuống, âm thanh không mang theo chút tình cảm nào vang đến trong tai Mộ Dung Hoài Tần.

“Đường khuya thâm sâu, thỉnh bệ hạ trân trọng long thể hồi cung.”

Mộ Dung Hoài Tần vốn muốn nói điều gì đó, nhưng nhìn thấy hình ảnh Liễu Yển Húc cung kính quì dưới đất, chỉ đành thở một tiếng.

Còn nhiều thời gian, Húc, thời gian của ta và ngươi, còn rất dài ...

Nghĩ như vậy, gương mặt cứng đờ của Mộ Dung Hoài Tần mới đỡ hơn một chút, vốn muốn đưa hắn về, nhưng cũng hiểu được con người quật cường này nhất định không chịu để hắn đưa về.

Bỏ đi, lùi một bước trước.

“Húc, vết thương cũ trên người ngươi còn chưa khỏi hẳn, cần phải về nghỉ ngơi sớm.”

“Cung tiễn hoàng thượng hồi cung.”

Lại nhìn Liễu Yển Húc đang quì một cái, Mộ Dung Hoài Tần cắn răng, đi ra khỏi mái đình, những thị vệ ẩn nấp cũng lập tức đi theo hắn.

Đoàn người đi tới con đường nhỏ trong hoa viên, Mộ Dung Hoài Tần lại muốn nhìn người trong mái đình một lần nữa, xoay người nhìn, thì thấy Liễu Yển Húc bước lảo đảo muốn ra khỏi đình, nhưng bước chân loạng choạng, chỉ sợ không cẩn thận sẽ ngã xuống đất.

Kỳ thực người say đi đường rất bất ổn, Liễu Yển Húc tuy thần trí đã hơi mơ hồ, nhưng vẫn có thể tự mình đi về Húc Nhật cung, huống hồ gì ngoài hoa viên còn có một đám thị vệ giám đứng hầu, nếu quả thực không được cũng có bọn họ đưa Liễu Yển Húc về.

Nhưng Mộ Dung Hoài Tần vì quan tâm mà bồn loạn.

Thấy bộ dạng vừa nãy của Liễu Yển Húc, đã đau lòng không ngớt, sợ Liễu Yển Húc sức khỏe chưa hồi phục, lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, lập tức quay đầu đi về mái đình, báo hại đám thị vệ không hiểu việc gì cũng phải theo hắn trở lại đình, nhưng lại thấy đương kim thiên tử đi thật nhanh đến đỡ lấy hình bộ thượng thư đại nhân.

Cả đám người trong lòng đều tự hiểu, nhưng cũng biết trong hoàng cung này có một số chuyện không biết vẫn tốt hơn, nên chỉ yên lặng đứng chờ ở đằng xa, làm hoá thạch sống.

Mộ Dung Hoài Tần đau lòng đem con người yếu ớt không giãy dụa nổi kia mà áp vào trong lòng, mở miệng khẽ trách cứ.

“Húc ngươi thân còn chưa khoẻ, sao phải miễn cưỡng bản thân! “

Liều Yến Húc bị hấn ôm chặt vào lòng, muốn giãy dụa, nhưng vì say rượu vô lực nên giãy không ra.

Cả người bị Mộ Dung Hoài Tần siết chặt, có thể ngửi được mùi thơm trong lành trên người Mộ Dung Hoài Tần, nhưng mùi hương này cũng làm hấn nhớ lại việc trước đây bị Mộ Dung Hoài Tần cưỡng bức, làm hấn mấy lần buồn nôn.

Thất kinh, cũng bất chấp tất cả, sống chết giãy dụa, không cần biết gì đánh đấm lung tung, Mộ Dung Hoài Tần chết cũng không buông, càng làm hấn bực bội thêm, vừa cắn lại vừa cào.

Liều Yến Húc trọng thương chưa khỏi, vốn không có bao nhiêu sức lực, nhưng thân hình hấn cao lớn, lại có căn cơ, nên sự giãy dụa này cũng khiến Mộ Dung Hoài Tần sắp giữ không được hấn, không biết làm sao, lại sợ hấn tự tổn thương mình, Mộ Dung Hoài Tần đành điểm vào huyệt ngủ của hấn, khiến hấn ngủ mê đi.

Ôm cơ thể yếu ớt đó vào trong lòng mình, Mộ Dung Hoài Tần đứng nói với bọn người ở ngoài.

“Lui xuống hết.”

Bọn thị vệ vì lo lắng cho sự an toàn của Mộ Dung Hoài Tần, do dự bất định, nhưng bị đôi mắt đẹp hàm uy của Mộ Dung Hoài Tần đảo qua, lập tức quì bái thoái lui.

Hoa viên rộng lớn trong chốc lát trở nên sạch sẽ, chỉ lưu lại Mộ Dung Hoài Tần đang ôm Liều Yến Húc.

Không phí một chút sức lực nào đem tay Liều Yến Húc đặt vào trong hoàng bào của mình, Mộ Dung Hoài Tần đi về hướng Húc Nhật cung.

Trong chu vi Húc Nhật cung Mộ Dung Hoài Tần đã an bài thị vệ tâm phúc của mình, nên tự nhiên sẽ không có dị nghị gì đối với hành vi lúc này của hấn, nhìn thấy Mộ Dung Hoài Tần cũng chỉ cung kính hành lễ một cái, ánh mắt, cũng không có nửa điểm nhìn loạn.

Mộ Dung Hoài Tần bước chân như bay, chỉ một lát đã đến Húc Nhật cung, để bọn cung nhân an trí cho Liều Yến Húc xong, không biết là vì say rượu hay là do huyệt đạo chưa được giải mà Liều Yến Húc vẫn ngủ mê không tỉnh.

Kêu cung nhân thoái lui, Mộ Dung Hoài Tần ngồi bên cạnh giường Liều Yến Húc, si dại nhìn hấn ...

21. Chương 21

Liều Yến Húc ngủ không được yên ổn.

Đôi mày kiếm thon dài nhú chặt, đôi môi đỏ bóng khê mở, hai gò má vì rượu mà nhiễm một tầng đỏ ửng, trái ngược với sự lợi hại thường ngày nay hiện lên một phong tình yếu đuối.

Vươn tay ra, trong vô thức xoa lên gương mặt cương nghị kia.

Vì sao ở trong mộng, người cũng không vui vẻ? Là vì ta có phải không?

Ngón tay thon dài lướt qua vùng nhú chặt xung quanh chân mày, nhẹ nhàng vỗ về từng chút một như muốn xoa giãn những nếp gấp kia trên ấn đường.

Đột nhiên lại dần dần lướt qua cái mũi cao thẳng kia, phất qua da thịt thô ráp của Liễu Yển Húc, dừng lại ở nơi nhìn như kiên cường, nhưng kì thực lại là đôi môi đỏ mọng mềm mại.

Chủ nhân của đôi môi đỏ hồng kia không hiểu rõ tình hình hiện tại, chỉ không thoả mái hừ lên một tiếng, đôi môi tự nhiên mở ra, lại để cho ngón tay chờ đợi đã lâu kia lướt vào trong khoang miệng ướt át.

Mộ Dung Hoài Tần cơ hồ không khống chế nổi nữa, sự an ủi đơn thuần đã biến chất, dục vọng bị ẩn sâu dần dần lộ rõ! Tuy lí trí đang kêu gào phải dừng lại, nhưng bản năng thúc đẩy hần ham muốn nhiều hơn!

Muốn xem càng nhiều bộ dáng phòng bị của người này.

Muốn xem càng nhiều bộ dáng mất đi sự khống chế của người này.

Nghĩ như vậy, muốn rút ngón tay đã bị nước bọt của Liễu Yển Húc làm ẩm ướt ra, con người tuyệt sắc kia lại cúi xuống biến đổi hôn lên đôi môi mà khắc trước còn bị ngón tay mình đùa giỡn.

Đầu lưỡi thơm tho linh xảo cấp tốc xâm nhập vào người không phản ứng kia, cái lưỡi nhỏ nghịch ngợm quét một vòng tròn bên trong chu vi của cái miệng kia, đôi môi mê hoặc kia như muốn phối hợp với chủ nhân.

Người ngủ mê kia không hề chống lại sự xâm nhập, đôi môi trong nháy mắt bị chiếc lưỡi linh hoạt tách rời, đầu lưỡi nằm rúc trong miệng cũng bị kẻ xâm nhập ngoan cố kia quấn lấy.

Liễu Yển Húc ý thức không tỉnh táo, nhưng bản năng cũng vươn đầu lưỡi ra đáp lại nụ hôn sâu của người kia.

Răng môi quấn nhau...

Dục hoả của Mộ Dung Hoài Tần càng khó nhịn, hần vốn là vua của một nước, nếu không phải là Liễu Yển Húc, sao hần phải nhẫn nhịn dục vọng của mình như vậy.

Nhưng sự nhẫn nại của đêm nay dường như đã đến đỉnh điểm, đặc biệt là Liễu Yển Húc trong mơ hồ còn bất tự giác mà đáp trả nộ hân của hắn, càng để dục hoả thiêu đốt của hắn thêm rừng rực, một lòng muốn hoà mình với hắn.

Hạ quyết tâm mây mưa một trận với người hắn yêu, bắt chấp tất cả những việc khác!

Dịch thể từ chỗ tiếp giáp đôi môi của hai người mà chảy xuống, làm ướt cái gối màu vàng dưới đầu Liễu Yển Húc, tuy không tỉnh táo, nhưng vẫn bị hôn đến thở hổn hển, trực giác của Liễu Yển Húc cảm thấy không thoải mái, đưa hai tay muốn đẩy người nam nhân đang đè lên mình ra.

Mộ Dung Hoài Tần không để hắn thực hiện được, một tay bắt lấy đôi tay yếu xù của Liễu Yển Húc rồi áp lên trên đỉnh đầu, tay kia lúc này lặng lẽ cởi bỏ vạt áo của người ở hạ thân, rồi sờ soạng vào trong.

“Ừm ... “

Bị hôn đến thở không nổi làm gò má Liễu Yển Húc đỏ như lửa, cơ thể cũng vận vẹo bất đoan muốn thoát khỏi cảnh không thể nhúc nhích này, nhưng hai tay đã bị Mộ Dung Hoài Tần giữ chặt, thân thể cũng bị người kia đè lên.

Tình thế này căn bản không còn sức lực, động tác ma sát không ngừng kia ngược lại như đang khiêu khích dục hoả của Mộ Dung Hoài Tần.

Cảm thấy lực giãy của Liễu Yển Húc mạnh dần, cuối cùng Mộ Dung Hoài Tần cũng buông đôi môi của Liễu Yển Húc ra.

Đôi môi dính chặt được tách ra, kéo ra một tia dịch thể, từ khoé miệng của hai người, ẩm áp, dần dần lan ra chiếc giường rộng ...

“Hô Hô ...”

Đầu lưỡi thơm tho không ngừng làm phiền não mình đã lui ra ngoài, Liễu Yển Húc cuối cùng cũng đã hô hấp được bình thường, cảm giác thiếu hơi khiến bản năng của miệng hắn mở to ra cố sức hấp thụ luồng dưỡng khí trong lành.

Đôi mắt nhắm nghiền cho thấy chủ nhân của nó vẫn còn trong mộng, nhưng bị hôn đến đôi môi ướt át sưng đỏ lên, ở giữa răng và môi kia có thể thấy mờ mờ chiếc lưỡi nhỏ vừa nãy cùng mình dây dưa tiêu hồn, khiến cho Mộ Dung Hoài Tần cảm thấy gương mặt của người nam nhân trước mắt rất ... mê hoặc! Nhất thời phía dưới căng lên!

Trước tiên đưa tay xâm nhập vào bên trong áo của Liễu Yển Húc tìm được hai chấm đỏ trên ngực hắn, cách một lớp nội y mỏng mà xoa nắn nó, vật nhạy cảm kia ma sát vào lớp lụa mỏng, đem đến một cảm giác tê dại, khiến Liễu Yển Húc thoải mái mà hắt ra một tiếng, giọng mũi run run kia khiến tâm thần Mộ Dung

Hoài Tần rung động một phen! Tay cũng mạnh mẽ véo khối thù du đã đứng thẳng kia.

“ A”

Có lẽ là tác dụng của rượu, cảm giác kích thích gấp mười lần so với thường ngày khiến Liễu Yển Húc nhìn không được bật kêu, cái đầu chưa tỉnh táo vốn không có cách nào suy nghĩ, Liễu Yển Húc theo bản năng muốn trốn tránh nhưng lại giống như muốn đưa ngực của mình vào trong tay Mộ Dung Hoài Tần, cơ thể cứ cong lên.

Bên tai nghe thấy không phải là tiếng rên đau đớn chịu đựng thường ngày của Liễu Yển Húc, tiếng kêu trầm thấp chưa bao giờ nghe qua này như tiếng của trời bên tai Mộ Dung Hoài Tần!

Thấy Liễu Yển Húc lúc tỉnh táo tuyệt đối không thể có phản ứng dễ thương như vậy, Mộ Dung Hoài Tần thoải mái cười một cái, khuôn mặt tuyệt sắc lập tức ửng đỏ. làm người ta động tình không ngớt.

Kéo vạt áo đã bị mở rộng ra, Mộ Dung Hoài Tần cởi bỏ xiêm y của Liễu Yển Húc, khối quả đỏ đã bị vuốt ve cho hơi sưng lên hiện ra trước mắt Mộ Dung Hoài Tần.

Hai khối quả đỏ xinh đẹp cũng theo hô hấp dồn dập của chủ nhân mà phập phồng lên xuống.

Yết hầu của Mộ Dung Hoài Tần mãnh động, hai mắt nhìn chăm chăm vào phần ngực bị ánh sáng mờ ảo trong cung chiếu xuống mà sáng bóng lên.

Vươn tay ra, nắm lấy một khối quả đỏ, lại khiến Liễu Yển Húc khê kêu lên, ngón tay chậm rãi vẽ một vòng tròn xung quanh khối thù du, móng tay thỉnh thoảng quét qua đầu vú, cơn đau rất nhỏ càng đem lại sự kích thích mãnh liệt hơn cho Liễu Yển Húc.

“A!!! “

Rất khó chịu muốn đưa tay bắt lấy đôi tay đang đùa giỡn trước ngực mình, nhưng luôn không bắt được chính xác, trái lại còn để đôi tay kia lưu lại hồng ấn trên ngực mình, cơn kích thích quá mãnh liệt do rượu thôi hoá khiến thân thể Liễu Yển Húc không khỏi run rẩy. Rên rỉ trong vô thức.

“ Ô Khó, chịu ...”

Cơ thể đã bị điều giáo sâu sắc càng khát cầu sự kích thích mãnh liệt hơn...

Bị hấp dẫn bởi phản ứng của Liễu Yển Húc, hô hấp của Mộ Dung Hoài Tần cũng gấp gấp lên, dừng động tác ở tay lại, an ủi hân.

“Ngoan ... chờ lát nữa sẽ cho người thoải mái.”

Hai tay Mộ Dung Hoài Tần giữ chặt cơ thể không ngừng vặn vẹo của Liễu Yển Húc, cúi đầu xuống ngậm lấy khối thù du đã bị tay của mình đùa giỡn làm cho dựng đứng lên, cũng dùng tay nhẹ nhàng âu yếm bên kia.

Tựa lưỡi thô ráp lướt qua đầu vú, đem đến một luồng khoái cảm, đầu bên kia cũng đã bị kĩ xảo của ngón tay ngứa véo, tuy rất đau, nhưng càng mang đến khoái cảm như thủy triều, hoàn toàn đã bị bản năng chi phối mơ hồ không tỉnh Liễu Yển Húc kêu lên một tiếng lớn.

“A!!!”

Hai tay bất tự giác bắt lấy Mộ Dung Hoài Tần đang vùi ở đầu mình, giống như muốn đẩy hẳn ra, lại như muốn kéo hẳn lại gần.

Đầu lưỡi quấn lấy điểm mềm mại kia, tinh tế mút, hàm răng sắc bén nhẹ nhàng quét qua điểm nhạy cảm.

Liễu Yển Húc chỉ cảm thấy ngực nóng một vùng, bị khí nóng đốt thành một khối, ý thức hoàn toàn không khống chế được cơ thể, sa ngã truy cầu vào sự khoái lạc mà Mộ Dung Hoài Tần dành cho.

Đùa giỡn cho đến khi hai khối quả kia sượng cứng lên cao cao, Mộ Dung Hoài Tần mới dọc theo bờ ngực siết chặt của Liễu Yển Húc mà trượt xuống dưới, thành thạo lại cắn một cái lên da thịt khoẻ mạnh của Liễu Yển Húc, lưu lại vô số hồng ấn, trong mơ hồ tuyên thệ thân thể này là thuộc sở hữu của mình.

Đưa tay xuống dưới, cầm lấy dục vọng đã bị khiêu khích của Liễu Yển Húc.

Mộ Dung Hoài Tần ngẩng mặt lên, nhìn khuôn mặt đã hoàn toàn bị tình dục chiếm cứ của Liễu Yển Húc

Người kia khuôn mặt đã đỏ ửng, nước bọt trong suốt từ bờ môi vốn không thể khép lại được mà chảy xuống, dẫn đến một đường nét đậm đang trên gương mặt cương nghị kia, hai mắt vẫn nhắm nghiền, bản năng của cơ thể bị điều giáo phản ứng với tất cả, nhưng thần trí thì vẫn trong giai đoạn mê man.

Bởi vì đã say rồi, nên sự cảm nhận tăng gấp mười lần bình thường, áo ngoài bị cường bạo cởi ra, dục vọng phía dưới bị chi phối bởi một nam nhân.

“Húc ...”

Âm thanh êm dịu bên tai Liễu Yển Húc, Mộ Dung Hoài Tần vì dục vọng mà âm thanh trở nên khàn khàn nói bên tai Liễu Yển Húc, nhưng vẫn không làm tỉnh người đang ngủ say, chỉ nghe thấy tiếng thở gấp gấp của hai người.

Trong không khí, tràn ngập mùi vị tình dục nồng đậm ...

Một phát kéo khố tử trên người Liễu Yến Húc xuống, để khối dục vọng đã đứng thẳng kia hiện ra trước mắt, sau đó ... lại lần nữa nắm lấy vật thể trưởng đại đang không ngừng run lên kia, hài lòng, nghe thấy tiếng kêu kinh hô của người dưới thân.

“Cơ thể của người ... thật dâm dăng ...”

Biết rõ Liễu Yến Húc không nghe thấy, nhưng vẫn muốn nói, muốn cho hắn biết, đây mới là sự chân thật của hắn! Đây mới là hắn mà ngày thường chôn giấu trong vẻ lạnh lùng nghiêm túc!

Người như vậy ... là do một tay ta đào tạo mà ra ... cho nên, người như vậy, cũng chỉ thuộc về một mình ta!!

Vốn chỉ đơn thuần nắm lấy vật đó của Liễu Yến Húc, tay bắt đầu động tác, lên lên xuống xuống vuốt lấy vật thể nóng hổi trong tay.

Bàn tay đó không lớn lắm nhưng cũng ôm trọn hoàn toàn vật thể dục vọng đã nổi lên gân xanh kia, vừa từ tốn vừa kiên quyết ma sát, dịch thể chảy ra nhiều dần, ướt nhẹp tay của Mộ Dung Hoài Tần, chỗ đó bắt đầu phát ra tiếng nước dâm mi, càng thôi thúc dục vọng trong lòng người.

“Ừm A!!! “

Bị dục vọng chi phối chỉ có thể phủ phục bên người đang nằm trong tay tất cả, tiếng kêu như tiếng nước nổ, khoái cảm càng lúc càng mãnh liệt, bao trùm tất cả...

Cơ thể Liễu Yến Húc như lửa nóng vụn vụn theo động tác càng lúc càng nhanh của Mộ Dung Hoài Tần, hạ thân bị kích thích giữ chặt khiến khoé mắt hắn không khống chế được mà rơi lệ, không phải là sự yếu đuối, mà là khoái cảm đến cực điểm ...

Hơi thở càng lúc càng nặng, tiếng rên rỉ gấp gáp, tiếng rên rỉ dâm dăng, còn có tiếng dâm mi phát ra từ vật ở hạ thân do bị ma sát hoà lẫn vào nhau, tràn ngập trong tai, có lẽ cái gì cũng không muốn nghĩ, chỉ dùng cảm giác của cơ thể mà nói với hắn, trái lại càng tốt ...

Hạ thân mô phỏng theo động tác trong tay người đó mà chuyển động, Mộ Dung Hoài Tần nhìn bộ dáng điên cuồng của Liễu Yến Húc cũng không khống chế được nữa, tăng dần tốc độ của tay, tay kia cũng không rảnh rồi hoặc cầu xé thù du trước ngực Liễu Yến Húc, hoặc vuốt ve những điểm nhạy cảm của toàn thân, cái miệng nhẹ nhàng cắn vào vành tai mềm mại đôi mắt liếm run lên, Mộ Dung Hoài Tần lại mang đến kích thích lớn hơn cho người ở hạ thân.

“Hô, hô ... ư ...”

Phát tiết xong cơ thể cứng đờ không chống đỡ được nữa mà xụi lơ xuống, rơi vào trong lòng của người bên cạnh

22. Chương 22

Nụ hôn tình tế dọc theo cổ Liễu Yển Húc mà lan tràn ra, Mộ Dung Hoài Tần ôm lấy cơ thể vô lực của hắn vào lòng, đưa đầu lưỡi nghịch ngợm ra lướt qua những giọt mồ hôi khắp trên da thịt Liễu Yển Húc, khiến người nọ lại rên khẽ một trận.

Vật dục vọng ở phía dưới càng lúc càng cường liệt, chỉ hận Mộ Dung Hoài Tần không thể lập tức xung tiến vào cơ thể mình, nhưng tia lí trí yếu ớt kia vẫn tận trung chúc vị khắc chế bản thân.

Vì áp chế dục hoả mà hai tay xoa trước ngực Liễu Yển Húc khẽ run lên, nắm lấy hơi khoả chấm đỏ tình tế âu yếm.

Không bắt đầu bằng sự thô bạo, lần này ngón tay thon dài không không dày vò cho hai khối thù du đáng thương đó sưng đỏ lên nữa, mà chỉ nhẹ nhàng ma sát vào hai điểm nhạy cảm đó khiến cơ thể người kia nóng lên, một tia đau đớn nhỏ lại mang đến càng nhiều khoái cảm xâm nhập vào cơ thể Liễu Yển Húc.

“Ô”

Cơ thể nhiệt hoả phía sau lại lần nữa dùng sức kéo thân thể Liễu Yển Húc về phía mình, tay kia cũng đã lướt phần hạ thân của Liễu Yển Húc.

Tay phải không ngừng âu yếm bờ ngực, tay trái từ từ di chuyển xuống phần hạ thân của Liễu Yển Húc, cho đến khi ngón tay dính đầy dịch trắng của Liễu Yển Húc vừa phóng ra, trên tay dính đầy dịch thể của nam tử, sắc tình không nói ra, cũng biết dục hoả của người kia đã tăng vọt.

“A!!!”

Vừa phát tiết xong cơ thể cực kì nhạy cảm, sự chống đỡ kia khiêu khích Mộ Dung Hoài Tần, chỉ một lát, Liễu Yển Húc đã bị người đó đùa giỡn đến không xong, cả người đều căng cứng ra, mà tay trái của Mộ Dung Hoài Tần cũng đã ở giữa đùi Liễu Yển Húc.

Tuy vậy, nhưng ngón tay kia cũng không vội vàng tiến vào, chỉ vẽ một vòng xung quanh cúc huyệt, nhẹ nhàng khiêu khích cánh cổng đang khép chặt kia.

Sức lực nhẹ nhàng khiến Liễu Yển Húc không cảm thấy một chút đau đớn nào, cơ thể không khỏi mềm ra, hơn nữa bàn tay kia xoa nắn khối thù du khiến cơ thể càng thoải mái cực điểm, khiến cơ thể vốn đã mệt mỏi càng buồn ngủ hơn.

Thần trí đang trong giai đoạn mơ hồ, Liễu Yển Húc đột nhiên cảm thấy hạ thân truyền đến một cơn đau nhức, tức thời thần trí đã lâng lâng kia lại bị kích thích lên, tuy vẫn chưa tỉnh ngủ, nhưng lại kêu lên một tiếng đau đớn.

“Đau!! Á ...”

Thì ra là Mộ Dung Hoài Tần vì thấy hạ thân của người ở dưới đã dần dần thả lỏng ra, nên cũng không bỏ qua cơ hội này, thừa lúc Liễu Yển Húc đang thất thần, ngón tay vốn đã chờ đợi này giờ đâm mạnh vào trong cơ thể Liễu Yển Húc.

Nội bích nóng hổi bị một cơn đau đớn, chỉ có thể kẹp chặt vật thể xâm nhập, ngón tay thon dài của Mộ Dung Hoài Tần nằm trong dũng đạo của Liễu Yển Húc không ngừng co rút.

Cảm nhận được nội bộ khô khốc của Liễu Yển Húc vừa hút lại vừa khép, càng làm Mộ Dung Hoài Tần nhin không nổi, muốn rút ngón tay ra, nhưng Liễu Yển Húc cũng có kẹp chặt lại, không chút nào buông lỏng muốn động cũng không được, dục hoả đốt người lại không cách nào tiến nhập, Mộ Dung Hoài Tần nhìn thấy cũng nóng lòng hơn.

Dồn sức một cái, rút ra ngón tay vì nằm trong tiểu huyết của Liễu Yển Húc mà trở nên hơi ẩm ướt, bàn tay kia nằm trên ngực vì muốn trừng phạt nên nắm lấy khối quả no tròn kia mà véo.

“A!!! “

Cơn đau đớn trong nội bộ tức thời tiêu tán, chỗ nhạy cảm trên ngực lại bị người kia kích thích, Liễu Yển Húc thoải mái kêu lên, càng làm cho mắt Mộ Dung Hoài Tần đỏ rực lên một mảng, càng bất chấp tất cả.

Người mỹ lệ kia một phát thì trở người Liễu Yển Húc có thể nói là thần trí chưa tỉnh kia qua, hai tay vội vã cởi y phục của mình xuống, hạ thân lộ ra vật thể cực đại sớm đã đứng thẳng lên, mà so vật thể đó với dung mạo tú lệ của hân thì không tương xứng lắm.

Mặt ngoài của vật thể đó cũng đã bị dịch thể làm ẩm ướt, trưởng to muốn xâm nhập vào trong nội thể ấm áp kia ngay lập tức!!

Liễu Yển Húc không biết nguy cơ của mình, bị trở người qua cũng chỉ từ miệng mơ hồ phát ra hai tiếng kháng nghị không rõ ràng, lại ngủ tiếp, Mộ Dung Hoài Tần thở gấp, dùng tay đang đôi chân thon dài trơn tru của người kia ra, lộ ra mật huyết phong tình vô hạn ở giữa.

Huyết động bé nhỏ bị mấy sợi mao phát thừa thốt che giấu ở giữa, phần trung tâm thâm sắc vì hơi thở nhẹ của chủ nhân mà run theo, khiến Mộ Dung Hoài Tần đắm đắm đôi mắt, vượt qua cơn say mà càng cao trào thêm.

Dục hoả sớm đã đốt cái đầu thành hồ đặc, vốn không thể suy nghĩ được gì.

Nuốt xuống một ngụm lớn nước bọt, Mộ Dung Hoài Tần không do dự nữa, đem vật thể dục vọng trường đại không chịu được đâm thẳng vào huyết động vốn chưa được mở rộng của Liễu Yển Húc!

“Á!!! “

Cơ thể của người ngủ mê lập tức phản ứng lại, cơn đau đón kinh người kia truyền đến não, nên tự nhiên thét lên một tiếng lớn, cơ thể vốn yên tĩnh nằm trên giường bắt đầu giãy dụa kịch liệt lên.

Hậu huyết cũng co chặt hơn, cứ như muốn kẹp chết cái vật xúc phạm của Mộ Dung Hoài Tần!

Cơn đau kịch liệt cùng đến với hai người! Mộ Dung Hoài Tần bị Liễu Yển Húc siết chặt đến mặt mày trắng bệch, vốn vì dục tình mà gương mặt nhuộm màu đỏ ửng trong nháy mắt lại trắng bệch! Đôi môi cũng bặm chặt lại đôi lông mày nhíu lại trên gương mặt xinh đẹp, nhưng bây giờ tiến không được, mà lùi cũng không được.

Liễu Yển Húc càng lúc càng vùng vẫy mạnh hơn, tiếng tê thét cũng lớn thêm. Máu tươi, chậm rãi trào ra từ chỗ kết hợp chặt cứng của hai người, nhuộm đỏ chiếc giường dưới thân ...

“Húc Thả, thả lỏng ...”

Thở một hơi lớn, Mộ Dung Hoài Tần cũng có hơi khó chịu, đành phải cúi xuống, nhẹ nhàng an ủi cơ thể cuồng loạn kia, đôi môi hé mở, ngậm lấy vành tai nhạy cảm của Liễu Yển Húc, chỉ mong mau mau kêu hẳn thả lỏng cơ thể, tránh để cả hai đều phải chịu khổ.

Dường như được Mộ Dung Hoài Tần an ủi đã làm dịu đi một tia đau đớn, lực vùng vẫy của Liễu Yển Húc cũng từ từ nhỏ dần, nhưng chỗ kẹp chặt Mộ Dung Hoài Tần vẫn không thả lỏng, tình thế gấp đến độ cái trán trắng noãn trơn bóng của Mộ Dung Hoài Tần đổ mồ hôi ra, nhưng lại không dám cứng rắn tiến vào, sợ lại làm tổn thương người ở hạ thân sâu thêm.

Ôm lấy người ở dưới mình, tinh tế hôn một đường từ xương sống xuống tới hậu đình, đầu lưỡi thỉnh thoảng lại khiêu khích chỗ nhạy cảm của người đó, cuối cùng chẳng dễ dàng gì mà chỗ đó cũng chịu thỏa hiệp mà mềm ra, chậm rãi bắt đầu hàm chứa một nửa đoạn của vật dục vọng kia hút vào rồi lại nhả ra, Mộ Dung Hoài Tần nhịn không được rên lên một tiếng thoải mái.

“Húc ... Người hút ta tuyệt lắm!! “

Chậm rãi, cũng vì Liễu Yển Húc đã bị thương mà chỉ từ từ chậm rãi đẩy phần dục vọng còn lại vào bên trong cơ thể Liễu Yển Húc, mồ hôi từng chút từng chút hội tụ lại, cuối cùng chịu không nổi nữa rơi xuống lưng người thương yêu, chỗ nhỏ hẹp đó của Liễu Yển Húc cũng vì vật thể cực đại của Mộ Dung Hoài Tần mà hoàn toàn mở rộng ra.

Điều chỉnh lại tư thế, Mộ Dung Hoài Tần ôm lấy Liễu Yển Húc, đang định lay động trong dục đạo ẩm áp

kia, đột nhiên Liễu Yển Húc thần trí chưa tỉnh nhưng giống như đã ý thức được gì đó, vốn đã yên tĩnh nằm xuống chỉ khẽ run lên thôi nhưng cơ thể đột nhiên vùng vẫy điên cuồng, còn hét lên.

“Đi ra !!! Đi ra !!! Á!!!! Cút !!!”

Nhất thời làm Mộ Dung Hoài Tần sợ đến hồn phách bay thẳng lên trời, lí trí bị dục hoả che giấu lập tức quay về, vừa gấp vừa hoảng, nhưng lại không biết giải thích sao với Liễu Yển Húc, tình thế cấp bách đành phải vội vàng rút vật đó ra khỏi mặt động đang chảy máu của Liễu Yển Húc, kiểm người đó lại rồi trở người hẵn qua.

“Húc! ! Húc! Ta ... Ta không phải ...”

Dễ dàng áp chế tứ chi của Liễu Yển Húc, ngẩng đầu lên muốn giải thích, đột nhiên nhìn thấy trên mặt Liễu Yển Húc tràn ngập sợ hãi, chán ghét, tự trách, cùng thù hận nhưng đôi mắt không có nửa điểm tiêu cự.

Húc ... chưa tỉnh.

Trong lòng nhẹ nhõm, nhưng lại lập tức trầm xuống.

Húc ...trước đây, khi ở cùng với ta người chính là mang theo tâm tình này sao?

Trong lòng một mảng mờ mịt, nói không rõ là cảm giác gì, chỉ cảm thấy rồi ... rồi hết lên...

Lúc thất thần này lại bị Liễu Yển Húc cố sức đẩy ra, nội tâm Mộ Dung Hoài Tần cả kinh, lại áp trụ Liễu Yển Húc lần nữa, ôm rất chặt, không buông lỏng tay nữa, hần giầy dựa càng dữ dội hơn, người nọ lại càng ôm chặt hơn, như con mãnh thú hai đầu, đều không tương nhượng ...

Thở mạnh một hơi, mới phát hiện trên người mình, toàn thân đã ướt đầm mồ hôi. Lạnh đến nội tâm.

Hai người đều rùng rã mồ hôi, Mộ Dung Hoài Tần trải qua trận này, hứng thú gì cũng tan thành mây khói, lại nghĩ đến hình dáng vừa nãy của Liễu Yển Húc ...

Cười khổ một cái, lần này, là mình ... đã phụ lòng tin của hần rồi ...

Nội tâm khổ não, nhưng cũng không yên tâm sức khoẻ của Liễu Yển Húc. Mộ Dung Hoài Tần nghỉ ngơi một chút, cảm thấy hô hấp cũng từ từ bình phục, lê thân thể vô lực của mình đi xuống giường, đích thân tẩy rửa sạch sẽ cho thân thể Liễu Yển Húc, tuy tay chân vụng về lại không muốn động chạm mạnh đến Liễu Yển Húc, thất thất bát bát miễn cưỡng làm cho xong, rồi mới lên giường.

Ôm lấy người ngủ mê mà trong lòng thấp thỏm, lại không biết làm sao cho tốt, trăn trở một hồi cuối cùng

cũng mệt quá mà thiếp đi

23. Chương 23

Lúc Liễu Yến Húc tỉnh lại, trời vẫn chưa sáng, ngoài cửa sổ đen kịt, chỉ có một chút ánh sáng tờ mờ.

Có lẽ, ánh bình minh sắp đến rồi.

Nằm trên long sàng mềm mại, nhưng vẫn cảm nhận được cơn đau nhức, cảm giác đau đớn quen thuộc, lại thêm những vết tích không ra gì càng nhắc hẩn nhớ ra trong lúc mình thần trí bất tỉnh thì người này đã làm gì với mình.

Đờ đẫn, lập tức hiểu ra, hình ảnh của buổi tối hôm qua trong tức thì tái hiện lại trong đầu.

Bị cưỡng bức phát tiết, sự khiêu khích ác ý, thô bạo cắm vào ...

Mộ Dung Hoài Tần!! Người! !

Hai mắt trừng to, quay đầu qua, thấy người kia thở đều đặn đang ngủ cạnh mình, gương mặt tuyệt sắc như đang mơ một giấc mộng đẹp, đẹp đến nỗi khiến người ta không nhẫn tâm phá vỡ, nhưng vẫn không làm rung động được kẻ duy nhất đang nhìn.

Bi phẫn, đau thương! Liễu Yến Húc toàn thân run lên, cứ như vậy mà nhìn người kia ...

“Ha ha Ha ha ha ha”

Một lúc lâu, tiếng cười trầm thấp hùng hậu tràn ra khỏi miệng hẩn?

Tiếng cười của Liễu Yến Húc không lớn, nhưng nghe ra khiến người ta không cảm thấy một chút nào của sự vui sướng, chỉ cảm thấy tràn ngập sự bi phẫn u uất mà không có chỗ trút ra.

Phải hiểu từ sớm chứ? Hẩn Mộ Dung Hoài Tần đường đường là thiên tử, có chuyện gì mà làm không được! Minh, bất quá chỉ là một con chó hẩn nuôi dùng để phát tiết thôi!

Trải qua lâu như vậy, sớm phải quen chứ, sớm phải quen chứ!!

Nhưng tại sao, khoé mắt vẫn cảm thấy cay cay, tại sao, tưởng từ lâu đã chảy hết nước mắt rồi, sao trong

lúc này, lại trào ra?

Lệ của nam nhi không nhẹ nhàng, chỉ là chưa đến lúc thương tâm.

Hai giọt lệ trong thanh từ khoé mắt từ từ, rơi xuống ...

Vật bị dính vào, là gối, cũng là tim ...

Mộ Dung Hoài Tần à! Mộ Dung Hoài Tần, sao người có thể tàn nhẫn đến như vậy? Hà khổ gì phải làm nhục ta như vậy? Liễu Yến Húc ta ở trước mắt người, sớm đã không còn một chút tôn nghiêm làm người nào, hoàng thượng a hoàng thượng, người còn muốn vi thần làm sao nữa? Mới chịu buông tha cho vi thần?

Thanh Ngưng, ta rất mệt ... Những ngày tháng như thế này, khi nào thì mới chấm dứt?

Xin lỗi, ta thực sự, không chống đỡ nổi được nữa.

Có lẽ, như vậy mới là tốt nhất.

Khớp hàm khẽ mở ra, đưa chiếc lưỡi vào giữa khe hở đó.

Không khí yên tĩnh, ngoài điện thỉnh thoảng vọng vào mấy tiếng côn trùng, bóng đêm đầm tĩnh nhưng lại như bất an.

Chết là hết tất cả, bụi trần trở về với bụi trần.

Bên tai truyền đến tiếng thở bình thản của người đó, nhưng không muốn quay đầu nhìn người đó một lần!

Mộ Dung Hoài Tần, ta Liễu Yến Húc kiếp sau nguyện làm trâu làm ngựa, chỉ không muốn dính dáng tới người một chút nào nữa!

Sóng não vừa chuyển, lại nhớ đến thê tử dịu dàng mỹ lệ, đứa con bé bỏng xinh đẹp, âm thanh kêu gọi đó quẩn lại trong tim, nhưng cũng không thể ngăn cản ý định đã quyết, mình không chết, cái nút thắt chết này làm sao mở ra được?

Chết đi thì có thể dứt được mối nghiệt duyên, Thanh Ngưng bọn họ, cũng có thể tự chăm sóc được, sớm nên làm như vậy, tội gì phải cố chống đỡ, ta tội gì phải chống đỡ!

Thanh Ngưng yêu quý, xin lỗi ... Phu quân phải đi trước một bước rồi, có thể gặp được nàng, là chuyện may mắn nhất của đời ta, không thể chăm sóc cho nàng, cùng nàng đi đến cuối cùng, cũng là chuyện ăn năn

nhất của đời ta!

Ta yêu nàng!!

Đôi mắt ướt át nhắm lại, như đã hạ quyết tâm, Liễu Yển Húc dùng sức cắn vào lưỡi mình!

Nhưng chính trong lúc này, một cánh tay phóng ra như bay, bóp chặt hàm dưới của hắn, bàn tay hữu lực kia giữ chặt xương hàm, khiến khớp hàm của Liễu Yển Húc không thể mảy may cử động, kinh ngạc mở mắt ra, đập vào mắt là khuôn mặt mỹ lệ tuyệt luân của Mộ Dung Hoài Tần nhưng lúc này còn mang theo nỗi sợ hãi ngập trời.

Nội tâm Liễu Yển Húc căng thẳng, tức thời liền vùng vẫy, tay phải vươn đến muốn giật cổ tay mảnh khảnh kia ra, nhưng không ngờ cánh tay nhỏ nhắn kia lại có sức lực rất lớn, tuy đã dùng toàn lực, nhưng cũng không cách nào lay động một phần.

Tâm trạng đang gấp gáp, từ cảm đột nhiên truyền đến một cơn đau đớn từ trong xương, làm cho khoé mắt lại tràn ra một giọt lệ!

Liễu Yển Húc biết đây là do Mộ Dung Hoài Tần dùng sức bóp cằm mình, hàm dưới bị rời ra, không cách nào khép lại nữa phần, thấy tình hình như vậy, Mộ Dung Hoài Tần mới nới lỏng tay, nhưng lại đột nhiên dùng sức xoay đầu Liễu Yển Húc lại trước mặt mình.

“Người muốn tìm cái chết?!!”

Ngữ khí âm trầm khiến nhiệt độ trong màn trướng đông cứng lại.

Liễu Yển Húc không hề sợ sệt, ánh mắt chiếu thẳng vào trong mắt Mộ Dung Hoài Tần, lúc này tuy hắn không thể mở miệng nói, nhưng thần thái kiên định trong con ngươi kia đã cho Mộ Dung Hoài Tần biết đáp án rõ ràng!

Dường như bị chấn động vì ánh mắt kia, lửa giận trên mặt Mộ Dung Hoài Tần giảm đi không ít, sắc mặt cũng dần dần dịu đi.

“Tại sao?..”

Liễu Yển Húc lại nhắm mắt lại, vốn không muốn giải thích, cố sức gỡ bàn tay đang giữ cái đầu mình xoay qua.

Cổ tay khẽ động, chỉ nghe thấy một tiếng giòn giã, hàm dưới của Liễu Yển Húc lại bị người kia nhanh chóng giữ lại, chỉ là mặt lại bị xô dịch qua, bị ép buộc phải đối diện với khuôn mặt kia.

“Tại sao? Húc!! Tại sao ngươi muốn rời khỏi ta!! “

Trong mắt không còn sự tàn bạo, nhưng nỗi bi thương tràn đầy không che dấu được.

Nhìn gương mặt bi thương của người trước mặt, Liễu Yển Húc cười lạnh một tiếng.

“Hoàng thượng, trò chơi này của ngươi muốn chơi đến khi nào?”

Ta? Trò chơi? Mộ Dung Hoài Tần yên lặng không hiểu, nhưng âm thanh từ tính dễ nghe kia lại tiếp tục.

“Trêu đùa vi thần vui lắm sao? Hay là làm nhục ta có thể khiến cho ngươi vui vẻ? “

Âm điệu trong chớp mắt nâng cao, biểu hiện tâm tình đang kích động của chủ nhân.

“Húc ... không phải, ta ...” Ta chỉ muốn yêu ngươi.

Muốn giải thích, nhưng thấy ánh mắt người kia như một lưỡi dao sắc bén đâm đến, nửa câu sau liền bị nuốt vào trong bụng, trái tim bị ánh mắt sắc bén kia cắt vào, đã sắp chảy máu.

24. Chương 24

Cười lạnh một cái, trong mắt Liễu Yển Húc bắn ra một tia quang thái trước giờ chưa từng có, khiến gương mặt hắn tuy hơi nhợt nhạt nhưng thần sắc như thần.

“Không phải ư?”

“Vậy vi thần thỉnh hoàng thượng khai ân cho biết, hơn một năm nay, những việc mà ngươi làm với ta, không phải là làm nhục! Không phải là đùa bỡn thì là cái gì!!”

Thân là nam tử lại phải phủ phục dưới khổ của một người giống nữ tử, mặc cho người đó ngày ngày đâm ngoạn ...

Mộ Dung Hoài Tần!! Bây giờ ngươi còn luôn miệng nói đây không phải là làm nhục ta, cũng không phải là đùa bỡn!!

Hoàng thượng a hoàng thượng! Ta muốn xem ngươi sẽ giải thích như thế nào!

Ôm lấy quyết tâm muốn chết, Liễu Yển Húc bỏ hết những mối bận tâm. Tất cả những việc bận tâm của ngày trước, xem ra hôm nay đều trở thành không quan trọng. Bị bức bách, hận ý kiềm nén từ lâu lúc này đã phá tan tất cả những ràng buộc, Liễu Yển Húc trút hết những việc trong lòng ra!

Đang muốn giải thích, lại bị khí thế lời nói sắc bén của Liễu Yển Húc ép đến không thể nói ra lời, nghe hẳn hỏi như vậy, cho dù Mộ Dung Hoài Tần ngày thường miệng lưỡi như liên hoa, lúc này một câu giải thích cũng nói không ra.

Tình cảnh hơn một năm nay của hai người rõ ràng trong mắt, lần lượt phớt qua đầu Mộ Dung Hoài Tần, dường như nhắc nhở hẳn, Húc đã bị tổn thương.

Trong tâm lại quặn đau!

Đôi mắt sáng đẹp trở nên u ám, đôi mắt vốn nhìn thẳng vào người kia cũng từ từ cúi thấp xuống.

Lúc này, mới thật sự ý thức được, Húc đã bị mình tổn thương sâu đậm bao nhiêu.

Rất muốn ôm chặt lấy hẳn, nói xin lỗi với hẳn, muốn giữ lấy hẳn, đem lời chân thành nhất từ trong tim nói cho hẳn nghe...

Nhìn bộ dạng dờ dẩn của Mộ Dung Hoài Tần, Liễu Yển Húc lại cười lạnh một lần nữa, lần này, người muốn xử phạt ta như thế nào? Là muốn áp ta xuống hạ thân người một lần nữa? Hay là đem tính mạng của người nhà ta ra uy hiếp ta?

Mở miệng, đang muốn nói, nhưng bên tai truyền đến một câu nói rất nhỏ, khiến không thể nhúc nhích được.

Đó là, tiếng nói của Mộ Dung Hoài Tần

Hắn, hắn đang nói cái gì?! !!

Âm thanh khàn thấp, nhưng vì trong điện đêm khuya trống trải nên nghe ra rất rõ ràng.

“Ta yêu người ...”

Có phải hắn đang nằm mơ???

Người đó là đế vương, hoàng đế đó như mãi mãi đứng ở nơi cao không ai bì được mà hành hạ làm nhục hẳn, lúc này đây vị hoàng đế này lại nói bên tai hẳn ... nói yêu hẳn???

Chuyện nước cười của trời cao! ! !

Ha ha, nhất định là mộng Đúng!! Tất cả những việc này đều là một giấc mộng!

Sao, sao lại có một giấc mộng kì quái như vậy?

Muốn cười, nhưng khoé miệng đã tê cứng, không thể cong lên được chút nào.

“Ta yêu người!! “

Nhưng khi vẫn là câu nói lúc này lại hơi lớn tiếng hơn trôi đến bên tai Liễu Yển Húc, hắn đã biết, đây không phải là mộng, mà là rõ ràng, là hiện thực!

Nụ cười trào phúng còn đọng ở mép miệng đã ngưng tụ ở xuân biên, đôi mắt hồ nghi mở to chờ dẫn nhìn dung nhan tuyệt sắc kia không biết từ lúc nào đã gần trong gang tấc với mình. Trong đầu một mảnh trống trải, cứ như bị câu nói đơn giản nhẹ nhàng vừa này của Mộ Dung Hoài Tần đoạt hết toàn bộ suy nghĩ.

Là tiến sĩ Đại Hạo hoàng triều khảm điểm, quan bá hình bộ thượng thư Liễu Yển Húc, Liễu đại nhân, trong lúc này đây, hoàn toàn ____ hoá đá!

“Ta yêu người Ta yêu người Ta yêu người Ta yêu người Ta yêu người Ta yêu người Ta yêu người Ta yêu người Ta yêu người Ta yêu người “

Câu nói trầm thấp vừa này tự động vang lên vô số lần trong đầu, âm thanh không lớn nhưng ở trong tai Liễu Yển Húc lại trở nên như vạn trống cùng đánh, chấn động đến não bộ cũng hồ hết lên!

Tư tưởng hoàn toàn hỗn loạn thành một mảng, nên làm sao? Phải làm sao? Cho đến khi môi truyền đến một cảm giác ướt át quen thuộc, lúc này mới kinh ngạc phát giác lúc mình ngây ngốc, người nam nhân kia thừa lúc tâm tình mình đang hỗn loạn lại khinh bạc mình!

Theo phản xạ hai tay cố sức đẩy, Mộ Dung Hoài Tần đang lúc hôn xuất thần nên dễ dàng bị đẩy ra, nhưng cũng không giận, chỉ bình tĩnh nhìn trạng thái hiện rõ sự chấn kinh, hai mắt mở to, Liễu Yển Húc vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.

“Húc ...”

Nhìn vẻ mặt sợ hãi của hắn, Mộ Dung Hoài Tần rất đau lòng, Húc, tại sao vẫn dùng ánh mắt này để nhìn ta? Nhất là khi hắn đã biết tâm ý của mình.

Rồi lại nghĩ nhất định là do những việc làm trước đây của mình, trái tim tức thời mềm nhũn ra, hận không thể đem người đang mãi lui dần về phía giường kia mà kéo vào lòng, hảo hảo trấn an một lần.

Mộ Dung Hoài Tần vừa đưa tay ra vuốt ve mình, Liễu Yển Húc giống như nhìn thấy một con quái vật, nhìn hẩn quát một tiếng lớn.

“Người đừng qua đây!!”

Cánh tay đã thụ thương liền rút về, trên gương mặt xinh đẹp lộ rõ thần tình tổn thương, càng dâng lên sự trù mến vô hạn.

“Húc Tại sao phải trốn tránh ta?”

Đôi mày thanh tú cau chặt, đôi môi đỏ điểm lệ phun ra một cái tên, trên ngữ điệu giống như thê tử đang hờn dỗi oán giận phu quân không hiểu phong tình, khiến người nghe chỉ cảm thấy mối phong tình vô hạn, cả người mềm mọng, nhưng Liễu Yển Húc lại không có nửa điểm phản ứng.

Khớp hàm không khống chế được mà run lên, Liễu Yển Húc toàn thân đông cứng nhìn gương mặt mỹ lệ kia không ngừng tiến về phía mình, cơ thể sợ hãi nhưng lui dần về phía sau, cũng quên mất mình đã dựa sát vào thành giường, lùi nữa, không lâu sau lưng đã dính vào vách tường, không thể lùi nữa.

“Húc!! Đừng tránh! Tại sao phải sợ ta?”

Bị câu hỏi của Mộ Dung Hoài Tần làm cho ngỡ ngàng, Liễu Yển Húc cũng tỉnh lại, phải a, tại sao phải sợ hẩn?

Không phải mình đã ôm mối quyết tâm muốn chết rồi sao? Nhưng vẫn không khống chế được, nghe xong câu nói của Mộ Dung Hoài Tần nội tâm lại xồng lên một cảm giác hoang mang, trực giác cơ hồ trong tối tăm mà cảm nhận được, những lời Mộ Dung Hoài Tần nói ra đã là chủ định. Nhưng những việc này, cũng không cách nào quay đầu ...

Mối tâm tư vừa mới hồi phục, nhưng vừa hé mắt ra thì lại thấy dung nhan tươi đẹp kia đã kề sát mình, Liễu Yển Húc sợ đến xém chút thất thanh kêu to.

Cơ thể vừa động muốn trốn, đã bị người kia nhìn thấu một bước, dùng cơ thể ép chặt lại, không thể động đẩy nửa phân.

Da thịt dán chặt da thịt, khí nóng của hơi thở từ mảnh vải mỏng mà truyền đến, lan tràn sâu vào trong thân thể.

Vì những kí ức trước đây, thân thể bắt đầu không khống chế được mà sợ hãi run lên.

Giấy dựa muốn thoát khỏi người kia, càng đổi lấy cái ôm chặt hơn, toàn bộ cơ thể như nằm trong lòng Mộ Dung Hoài Tần.

Đột nhiên, cơ thể Liễu Yến Húc cứng đờ, động tác giấy dựa lập tức dừng lại, cơ thể không dám động đậy nữa.

Chỗ hạ thân ... vật thể đó đang cương cứng lên Là

“Ha ha Húc, người cũng đã nhận ra rồi? Người cử động một cái nữa, có thể nó sẽ không nhịn được nữa!”

Âm điệu trêu chọc truyền đến, vành tai đột nhiên rơi vào khoang miệng ẩm ướt, tựa lưỡi thô ráp lướt qua vành tai no tròn, tuy chỉ trong chớp mắt thì buông ra, nhưng cảm giác đó, cảm giác đó khiến cơ thể Liễu Yến Húc càng thêm đông cứng.

Đó, tuyệt đối không phải là cảm giác sung sướng!

“Húc ... Ở lại bên cạnh ta được không???”

Đột nhiên, Mộ Dung Hoài Tần đem đầu vùi vào trong cổ người đó, âm thanh sâu muộn lan tràn rõ ràng bên tai.

Sự thỉnh cầu bất thành linh này lại khiến Liễu Yến Húc dần dần bình tĩnh lại, thở sâu mấy lần cũng không lấy được không khí trong lành, cho đến khi cảm thấy cơ thể đã không còn đông cứng nữa, Liễu Yến Húc mới mở miệng.

“Buông ta ra.”

Ngữ điệu không cao, không thấp, tốc độ lời nói bình thường, giọng nói dịu dàng, cơ thể nằm trong lòng đã dần dần buông lỏng, khiến Mộ Dung Hoài Tần sợ sệt.

Không, không nên là như vậy!!

Đây không nên là phản ứng của Húc ...

Vạn phần kinh ngạc ngẩng đầu lên, trước mặt, là một dung nhan anh tuấn không có bất kì biểu tình nào.

Thần kinh trong nháy mắt bị thắt chặt!

Cái phải đến, cuối cùng cũng đến.

Luyến tiếc buông tay ra khỏi cơ thể kia, Mộ Dung Hoài Tần nhắm mắt lại.

Khi mở mắt ra, sự sợ hãi trong mắt hoàn toàn biến mất, còn lại, chỉ là sự nhu tình ấm áp, ẩn sâu trong đó ____ là khí thể quần lâm thiên hạ!!

Ánh mắt nhìn thẳng vào đôi mắt bình tĩnh không gợn sóng của Liễu Yển Húc, bên trong tấm màn hoàng sa, một loại áp khí trầm thấp từ từ lan ra.

Sơn vũ dục lai, phong mãn lâu.

25. Chương 25

“Húc, người ...”

Lúc này hai người đã ngồi ở giữa hai bên bàn, ngoài cửa sổ vẫn là một mảng màu đen. Liễu Yển Húc sau khi xuống giường thì một lời cũng không nói, chỉ lẳng lặng nhìn ánh nến trên bàn không ngừng nhấp nháy.

Ánh mắt từ ngoài cửa sổ thu về, Mộ Dung Hoài Tần nhìn ánh nến phản chiếu hình bóng gương mặt của Liễu Yển Húc, từ từ mở miệng.

“Nghe rõ lời ta vừa nói không? “

Trầm mặc một hồi lâu, Mộ Dung Hoài Tần cũng không nóng lòng bắt hắn trả lời, chỉ là không hề nhúc nhích mà nhìn hắn, dường như tham lam muốn đem tất cả những đường nét của hắn thu vào trong mắt.

Liễu Yển Húc cuối cùng cũng từ trong ánh nến nhấp nháy mà ngược mắt lên, nhưng vẫn không nhìn vào người đang tập trung nhìn hắn, ánh mắt tuy trống rỗng, nhưng có một thần thái kiên định.

“Nghe rõ rồi.”

Mộ Dung Hoài Tần mừng rỡ trong lòng, nếu Húc đã hiểu tâm ý của hắn, vậy họ tất nhiên có thể ...

“Nhưng, vậy thì sao chứ?”

Nụ cười vừa hiện ra trên môi liền ngưng đọng lại, Mộ Dung Hoài Tần ngờ vực nhìn Liễu Yển Húc, dường

như nghe không rõ lời nói vừa nãy của hắn.

“Húc ...”

“Ta đã biết người yêu ta, nhưng ... vậy thì sao chứ? “

Liễu Yến Húc cuối cùng cũng đã xoay mặt qua, chỉ là, thần tình trên gương mặt đó khiến Mộ Dung Hoài Tần cười không nổi nữa, vẻ vui mừng trên mặt thu lại, Mộ Dung Hoài Tần bình tĩnh hỏi hắn.

“Là ý gì? “

Mép miệng cong lên một đường cong quý dị, trên mặt Liễu Yến Húc giống như mang theo một loại thần tình ác liệt, gương mặt tái nhợt trong ánh sáng mờ ảo lại càng tôn thêm vẻ thần bí!

“Ý ở trên chữ.”

“Người yêu ta, vậy thì sao? “

“Người lại hi vọng, ta nghe xong câu này của người thì sẽ đồng ý người sao? Hừm? Bệ hạ Tôn kính! “

Nhìn biểu hiện trên gương mặt Liễu Yến Húc, lần đầu tiên Mộ Dung Hoài Tần nảy sinh ra một loại cảm giác không thể nắm bắt đối với Liễu Yến Húc! Nhưng chỉ ít, Húc của hắn, không sợ hắn nữa.

Húc! Rốt cục người muốn nói cái gì? “

Kì lạ, cảm giác như vậy trái lại lại làm cho hắn điềm tĩnh, phản ứng chưa từng có này của Liễu Yến Húc càng khơi dậy sự bất khả ức chế của ... hứng thú.

Húc, ta coi người muốn như thế nào? Trò chơi này, ta chơi cùng người!

Liễu Yến Húc thấy Mộ Dung Hoài Tần nhìn mình bằng bộ mặt đầy hứng thú, cũng không giận, chỉ cười lạnh, đứng lên đi lại phía cửa sổ, đối lưng với Mộ Dung Hoài Tần.

“Ta không yêu người! “

Âm thanh trầm thấp hùng hậu, lời nói mạnh mẽ.

Đôi tay vừa bung tách trà kê bên miệng run khê đến khó nhận ra, lập tức uống một hơi cạn sạch.

“Ta biết ...”

Âm thanh đầy vẻ ỷ lại, cơ hồ như không hề quan tâm lời nói của Liễu Yển Húc.

Hơi nghi hoặc xoay người lại, lại thấy người kia trên tay đang cầm một cái tách trà tinh tế nhìn mình.

“Ta biết người không yêu ta, nhưng ...”

Đặt tách trà xuống, Mộ Dung Hoài Tần đi đến trước mặt Liễu Yển Húc, đưa tay kéo lại cơ thể đang lùi dần về sau của Liễu Yển Húc.

“Ta sẽ làm cho người yêu ta!! “

Ngẩng đầu, nhìn thấy vẻ quyết tâm trong mắt Mộ Dung Hoài Tần!

Liễu Yển Húc trong lòng run mạnh một trận! Bị mối tình tự trong mắt người kia ép đến trong lòng căng thẳng, cảm giác run rẩy đó là sợ hãi!

Bất tự giác xoay đầu đi, như muốn che dấu sự yếu đuối của mình, Liễu Yển Húc vội vàng nói.

“Người buông ra! “

“Không buông!! “

Thấy bộ dạng của Liễu Yển Húc như vậy, Mộ Dung Hoài Tần hiểu lầm cho rằng Liễu Yển Húc đang mắc cỡ, tay phải càng vòng chặt phần hông tinh trắng của Liễu Yển Húc, như muốn đem người kia áp vào trong lòng mình, bất thành lỉnh bị Liễu Yển Húc đâm một quyền vào bụng, bị đau chỉ đành phải buông hai tay ra.

Cơ thể được tự do, Liễu Yển Húc lập tức lùi lại, cảnh giác nhìn Mộ Dung Hoài Tần đang xoa bụng, trên mặt là biểu hiện gì không thể nhìn ra.

“Ta mãi mãi! Không thể yêu người!! Hoàng thượng! Xin người hãy tha cho ta! Như vậy, đối với người hay ta mà nói đều là kết quả tốt nhất! “

Tuy trong ngữ điệu vì chuyện lúc nãy mà hơi run lên, nhưng không hề ảnh hưởng đến hàm ý quyết liệt của câu nói, Mộ Dung Hoài Tần khoá lại ánh mắt của Liễu Yển Húc.

“Là vì ... Phí Thanh Ngưng! “

Không phải nghi ngờ, mà là khẳng định.

Tuy chỉ là một câu hỏi bình thường, thậm chí Mộ Dung Hoài Tần cũng không cố ý đè thấp âm thanh, nhưng vẫn khiến cho không khí trong điện lập tức đông cứng lại, hàn ý lạnh lẽo trong lời nói khiến người nghe phát lạnh tận đáy lòng!

Liễu Yển Húc bị khí thế của hắn làm dao động, đến một chữ “ Phải “ nằm trong cổ họng, cũng không thể nào phát ra được!

Nghe thấy mùi vị độc ác trong lời nói thì hiểu rõ đã động đến sát ý của hắn rồi, trong tâm chấn động, nhưng hối hận cũng đã muộn rồi, trước đây không biết tâm ý của hắn vẫn không muốn hiểu, bây giờ đã biết hắn ôm một mối tình cảm với mình, lại nghĩ đến tính cách của Mộ Dung Hoài Tần, Liễu Yển Húc lập tức hiểu ra: Hắn chắc chắn sẽ đối phó với Thanh Ngưng!

“Không được động đến nàng ấy! “

Không nói lời nào mà nhìn gương mặt tái nhợt của Liễu Yển Húc, không biết là vì gấp gáp hay là vì giận dữ mà lại hơi đỏ ửng lên, Mộ Dung Hoài Tần không đáp trả, chỉ xoay người đi ra khỏi điện, nhưng không ai biết được, ẩn sâu trong ống tay áo rộng kia, là hai nắm tay đã nắm chặt đến độ nổi lên một tia đỏ.

Thấy Mộ Dung Hoài Tần không trả lời mà đã rời khỏi, trên mặt cũng không có bất kì biểu hiện nào, Liễu Yển Húc càng lo lắng, bất chấp lễ nghi quân thần, hét to một tiếng.

“Mộ Dung Hoài Tần!! “

Đã đi đến cửa điện thân hình đột nhiên dừng lại, nhưng không xoay đầu, hơi thở bị ai từ bóng lưng đó chậm rãi thấm dần ra, nhưng vẫn không dă động được tâm của người đang phẫn nộ.

“Đây là ... lần đầu tiên người gọi tên ta.”

“Nhưng lại là vì cô ấy.”

Húc, người rất tàn nhẫn ...

Cất bước ra khỏi điện, chỉ nghe thấy một mảng âm thanh tiếp giá của cung nữ thái giám, nhớ lại lời Mộ Dung Hoài Tần tối qua căn dặn bọn họ ra khỏi điện, không cần ở lại hầu hạ.

Liễu Yển Húc một mình ở trong điện, hai tay nắm chặt cái bàn gỗ đàn, cắn môi đến bật máu ra, máu tươi từ đôi môi trên gương mặt nhợt nhạt chảy xuống các đốt ngón tay trắng bệch ...

Ngoài cửa sổ, mặt trời đã bắt đầu khế chiếu sáng, những âm hưởng rất nhỏ lại vang lên, một ngày mới, sắp bắt đầu rồi ...

26. Chương 26

Hoàng thượng hôm nay rất không thoải mái!!

Đây là ý nghĩ của tất cả các quan viên tham gia buổi tảo triều, tuy nói trước đây hoàng đế thượng triều đều có dáng vẻ lạnh như băng, nhưng cũng không vô cớ nổi giận, hơn nữa biểu hiện hôm nay của hoàng đế ... quả thực giống như là, giận cá chém thớt.

Khó khăn lắm mới hạ buổi tảo triều, trong lòng mọi người đều thăm dò, lại thăm mắng kẻ nào không có mắt đi chọc giận hoàng đế, khiến kẻ bị trút giận lại là đám đại thần bọn họ.

Trong ngự thư phòng, áp khí lạnh thấp, một âm thanh thanh thúy mang theo sự lạnh lùng phát ra từ miệng của người nam nhân đang ngồi trên chỗ cao kia.

“Đây là cái gì? Hửm? “

Đôi mắt phượng nhíu lại, ngón tay trắng nõn thon dài chỉ vào quyển tấu chương màu vàng nằm trước mặt, nhẹ nhàng lay động, hình dáng đó rất đẹp, lúc này đôi mắt băng sương lại nhìn về phía người nam nhân run lẩy bẩy đang quì trên đất.

Cảm nhận được một luồng khí lạnh cực đại đè ép, người đang quì trên đất thậm chí nuốt nước bọt! Lặng lẽ lau đi mồ hôi lạnh trên đầu mình, giọng nói run rẩy cho biết lúc này người đó đang rất khẩn trương.

“Khải tấu hoàng thượng, đó ... đó là sổ sách về băng đảng của tiền thái tử làm loạn ở Sơn Đông.”

“Hử! “

Hử lạnh một tiếng, còn chưa chờ vị đại thần kia kịp phản ứng, ngón tay thon dài lúc này còn đang đùa giỡn với tấu chương, liền biến nó thành ám khí, phi thẳng vào người đang quì.

Vị đại thần đáng thương kia vốn không dám né tránh, cũng tránh không khỏi, chỉ mặc cho quyển tấu chương trọng lượng không nhẹ lắm kia đập vào đầu mình, đau đến toát mồ hôi lạnh, trong lòng càng hoảng sợ, hoàng đế hỉ nộ vô hành đều không biểu hiện ra mặt, hôm nay lại kì lạ khác thường, nếu làm không tốt, mất đi chức quan là chuyện nhỏ, cái đầu không biết có còn nằm ở trên cổ không nữa!

Càng nghĩ càng kinh hãi, bất chấp cái đầu đã bị u một cục lớn, phủ phục dưới đất khế dập đầu.

“Vi thần đáng chết! Vi thần đáng chết! “

“Hắc! Người cũng biết mình đáng chết!! Ba năm rồi!! Trẫm cho lũ phế vật các ngươi thời gian ba năm! Nhưng các ngươi giao được cho trẫm tin tức gì!! Hừm!”

“Trước là tàn dư của bè đảng thái tử vẫn chưa diệt sạch, nay lại để cho đảng thái tử ngang nhiên ở Sơn Đông làm loạn!! Các ngươi!! Các ngươi!! Lý nào lại như vậy! Trẫm nuôi lũ phế vật các ngươi có ích gì!!! Người nói!”

Đôi mày liễu dựng thẳng, gương mặt lãnh diễm tràn ngập sát khí, lúc này Mộ Dung Hoài Tần sớm đã không còn dáng vẻ ưu nhã bất động của ngày thường.

Trong lòng có một ngọn lửa không ngừng thiêu đốt, hắn muốn làm cái gì! Hắn phải làm đi! Bằng không, ngũ tạng của hắn sẽ bị thiêu sạch!

Vị đại thần đó xem ra vẫn còn trẻ, đã bị Mộ Dung Hoài Tần quát nộ sợ đến toàn thân run rẩy, những người khác trong ngự thư phòng cũng vì dáng vẻ thất thái của hoàng đế mà sợ sệt, không dám thở mạnh, trong ngự thư phòng rộng lớn chỉ còn lại tiếng dập đầu của vị đại thần kia.

“Hoàng thượng thứ tội, hoàng thượng thứ tội! Thực sự là vì bọn tặc tử quá giảo hoạt, vi thần mấy lần phái người đi vây quét bọn chúng đều trốn thoát được, hơn nữa, hơn nữa ...”

Đang nói đến nguyên nhân then chốt, ai ngờ viên quan kia lại không thốt ra, bộ dạng không dám nói, càng làm cho tâm Mộ Dung Hoài Tần bốc cháy lên.

“Giấu diếm cái gì! Nói! “

“Hơn nữa trước đây những việc liên quan đến phản tặc đều do Liễu thượng thư phụ trách, thời gian gần đây Liễu đại nhân không ở hình bộ, chúng thần thực sự là ... tay chân lỏng lỏng!”

Ấy da, nghĩ hắn chỉ là một hình bộ thị lang nhỏ nhoi, vốn làm thủ hạ cho thượng thư đại nhân, ai ngờ thời gian gần đây Liễu đại nhân không rõ tung tích, chuyện thanh trừ phản tặc cũng vì vậy mà gác lại, nào ngờ lại xảy ra chuyện làm loạn lớn như vậy.

Mộ Dung Hoài Tần không biết người đang quì kia trong lòng đang xoay chuyển trăm bề, lúc đang tràn ngập lửa giận lại nghe thấy ba chữ Liễu Yến Húc càng làm cho tâm tư rối loạn thêm, biết rõ đây không phải là chuyện tốt, nhưng không không chế được chút nào.

Húc a Húc! Người! Người người!

“Cút! Cút!! Cút hết cho tại!”

Ai cũng không biết là chuyện gì, Mộ Dung Hoài Tần không nói lời nào lại đột nhiên phát nộ! Nộ hoả trước giờ chưa từng thấy doạ bọn người trong ngự thư phòng đều thấy bất an, không dám lưu lại thêm khắc nào, chờ cho bọn người kia lui ra sạch sẽ, ngay cả tiểu thái giám ở lại trong thư phòng để hầu hạ cũng bị Mộ Dung Hoài Tần tát một cái đuổi ra ngoài.

Trong thư phòng trống trải, chỉ còn lại thiên tử tuyết sắc dung nhan lạnh lùng thở hổn hển ngồi trên long ỷ cao cao, mặt như La Sát!

Mà lúc này một thị vệ trong cung đang nhìn một người không chớp mắt, người thị vệ vẻ mặt suy tư buồn phiền.

Hắn tên là Mạc Đồng.

Mạc Đồng không thể nào không buồn phiền, vì hôm nay đã gặp được Liễu đại nhân, Liễu thượng thư.

Kì thực, đây vốn là chuyện đáng mừng, vì Liễu thượng thư vốn là ân nhân cứu mạng hắn.

Khi đó Liễu thượng thư vẫn còn là Liễu thị lang, Mạc Đồng cũng chỉ là một võ sư bình thường, vì đắc tội với người ta, bị hãm hại phải vào trong ngục, chỉ chờ hết mùa thu sẽ xử trảm.

Hắn chỉ là một tiểu nhân vật, không quyền không thế, cũng không ai muốn cứu hắn, chính trong lúc hắn tuyệt vọng chờ chết, thì vụ án của hắn lại được lật lại! Lúc ra khỏi ngục hắn mới biết, chính là lúc đó Liễu Yến Húc cảm thấy vụ án của hắn có nhiều điểm nghi hoặc, bèn tấu bốn bề mới trả lại được sự trong sạch cho hắn, bắt lấy hung thủ thật sự.

Mạc Đồng từ đó luôn ghi nhớ ân nhân cứu mạng Liễu Yến Húc, Sau này Mạc Đồng tiến cung làm thị vệ, cũng không có cơ hội gặp lại Liễu Yến Húc, nhưng không ngờ hôm nay ở đây lại gặp được ân nhân cứu mạng!

Tuy đối với việc tại sao Liễu Yến Húc lại ở trong cung đã cảm thấy nghi hoặc, nhưng việc càng khiến hắn kinh ngạc hơn là Liễu Yến Húc thừa lúc không ai chú ý đã âm thầm đưa cho hắn một cái túi nhỏ.

Tâm thần bất định còn chưa hoàn hồn lại, Mạc Đồng mở cái túi ra, bên trong có hai phong thư, một phong là cho mình, trên mặt chỉ viết vài chữ.

“Từ biệt mấy năm, không ngờ hôm nay gặp được Mạc huynh, Húc chỉ mong Mạc huynh niệm tình cũ mà giao lá thư này cho thê tử của ta. Đại ân này không lời nào cảm tạ được, Liễu Yến Húc ở đây bái quai! Lá thư kia chính là lá thư Liễu đại nhân muốn mình chuyển cho thê tử.

Lại lần nữa mở mảnh giấy bị mình vò đến không thể nhận ra, trên mặt là nét chữ rồng bay phượng múa vừa nhẹ nhàng vừa có lực, giống y như bút kí đã xá tội cho mình ngày đó!

Thở dài một tiếng, Mạc Đồng nắm chặt nắm tay, lúc thả ra, mảnh giấy đỏ đã trở thành một mảng vụn trắng!

Cẩn thận đem phong thư kia cất sâu vào trong, Mạc Đồng kéo ngăn tủ trên tường ra, lấy lệnh bài dặt vào thắt lưng, chuẩn bị xong tất cả, Mạc Đồng mới mở cửa đi ra ngoài...

Húc Nhật cung

Liễu Yến Húc an tĩnh ngồi trong mái đình ở ngự hoa viên, nhìn mấy thái giám thị vệ ở bốn bề. Kì thực trong lòng biết rõ, bọn người này mang danh là bảo vệ mình, sự thật là đang giám sát!

Cười lạnh một tiếng, lần này ánh mắt quay về với hoa viên bị ánh mặt trời chiếu vào làm sáng rực lên.

Cảnh vật trong vườn đã dần chuyển sang thu, bốn phía cơ hồ đều có thể cảm nhận được hương vị nóng bức, đó là mùi vị mùa hè, cũng là mùi vị mà Thanh Ngưng thích nhất ...

Nhướng mảy, Liễu Yến Húc ngược mắt lên nhìn bầu trời mênh mông xanh biếc, Mạc Đồng Mạc Đồng, chỉ mong người đừng phụ sự kì vọng của ta!!

27. Chương 27

Đại Hạo hoàng triều Lăng Đức năm thứ bảy! Đầu hạ

Hình bộ thượng thư Liễu Yến Húc vì tư thông phản nghịch, cấu kết với băng đảng tiền thái tử, phạm tội ngập trời, tước bỏ chức vị hình bộ thượng thư! Thu bộ xong sẽ giao cho Đại Lý Tự ngự thẩm, dòng họ năm đời cũng phải chịu liên luy, ngay hôm nay phát lệnh truy nã trên toàn quốc!

Cáo thị ở cửa thành lại đổi cái mới, quan sai vừa đem cáo thị mới dán lên, lập tức một đám bá tánh vây lại, nhìn cáo thị mà chỉ trỏ, xem náo nhiệt như vậy, sao có thể không có người bàn tán?

“ Ai ai! Nhìn xem, nhìn xem! Hình bộ thượng thư! Hắc hắc ... Người này trước đây là một vị quan lớn a! “

“ Liễu Yến Húc? Trước đây là hình bộ thượng thư! Rất hiền lành, không biết lần này sao lại bị ...”

“Liễu đại nhân là một vị quan tốt a! Ai ya ...”

“ ...”

“ ...”

Đến thời gian mở cửa thành, hàng người đã xếp một hàng dài như rồng thỉnh thoảng lại chỉ có người chỉ trỏ cáo thị, nhưng vẫn chưa ảnh hưởng đến đại cuộc, người ra vào thành dần dần tăng nhiều, trên phố bắt đầu náo nhiệt, đủ loại tiếng rao mua bán, có lẽ, lại là một ngày buôn bán may mắn.

Hôm nay người đảm nhiệm chức vị kiểm tra là Triệu Đại, kì thực việc ra khỏi thành vốn không có gì nghiêm ngặt, mọi người đối phó cũng như trước đây.

Chỉ bất quá hôm nay ở trên giao phố xuống, bắt phải xem chặt chẽ hơn, tránh để cho khâm phạm chạy mất, Triệu Đại không còn cách nào, chỉ đành phải khởi động tinh thần lên. Đôi mắt nhỏ nheo lại, nhìn hàng người dài như rồng, Triệu Đại trong lòng thở dài, hôm nay sợ là phải mệt chết rồi! Nãi nãi ơi!

“Người kế tiếp, người kế tiếp”

Một đôi phu thê già mang theo một đứa nhỏ khấu khỉnh tiến lên, Triệu Đại liếc mắt, thô lỗ hỏi.

“Đây là đi đâu a?”

Lão nhân kia tươi cười vái chào Triệu Đại một cái.

“Ấy ya, vị quan gia này, chúng tôi muốn ra thành.”

Nói xong liền lấy ra một mảnh giấy từ chỗ người vợ già đang hơi ngậy người ra, đưa cho Triệu Đại.

“Xin quan gia xem, đây là bằng chứng xuất thành của chúng tôi.”

Triệu Đại đưa tay, rút lấy mảnh giấy từ tay lão nhân đó, nheo mắt nhìn cho thật kĩ, không có sơ hở nào, cái nên xem cũng đã xem xong rồi, cũng đã xác thực đây bằng chứng thông báo xuất thành của một nhà quan.

“Một nhà già trẻ ra khỏi thành làm gì”

Lão nhân thận trọng nhận lại chứng thư từ Triệu Đại, rồi khom lưng nói.

“Là do nhà mẹ vợ của tôi ở ngoài thành, hai ngày trước nghe nói mới có thêm một cháu trai, mới muốn xem thử ... quan gia ngài xem đi.”

Triệu Đại lại liếc nhìn toàn gia kia, y phục, tướng mạo đều không có gì khả nghi, nói thoái thác cũng không hợp lí, lúc này mới gật đầu.

“Ừm, vậy thì xin chúc mừng. Đi đi, đi đi ...”

“Ây, cảm tạ lời may mắn của ngài, quan gia phiền ngài rồi.”

Lão nhân đó nói xong, liền kéo hài tử và phu nhân của mình chậm rãi đi ra khỏi thành, Triệu Đại lại xoay về chỗ đoàn người đang nhích từng bước nhỏ mà hô: “Người kế tiếp!”

Trên con đường nhỏ của ngoại ô, có ba người đang đi, hai phu phụ già, chính là ba người vừa ra khỏi thành. Lão đầu tử ôm lấy đứa trẻ trong tay, theo sau là lão thái thái từ đầu đến giờ chưa nói lời nào.

Thoạt nhìn, thì thấy không có gì khác thường, nhưng nhìn kĩ, ánh mắt tinh nhuệ của lão nhân kia, không có một chút mờ mờ như vừa nãy, mà bước chân cũng rất nhanh, cũng tuyệt đối không giống như bước chân của một người già khoẻ mạnh.

“Phu nhân, nghỉ ngơi một lát đi, ta thấy công tử hình như đã mệt rồi..”

Lão nhân đó đột nhiên dừng bước, xoay người gọi phu nhân trầm mặc phía sau, âm thanh tuy không bụi tai, nhưng là loại trầm thấp của một người trẻ tuổi, tuyệt đối không phải là một người già!

Lão bà được gọi là “Phu nhân” kia nhìn lão đầu một cách cảm kích, khẽ mở miệng, lại là âm sắc của một thiếu nữ.

“Đa tạ Mạc đại ca! Đại ân đại đức của Mạc đại ca, Thanh Ngưng vạn chết cũng khó báo!”

Ba người này, chính là Mạc Đồng người được Liễu Yển Húc nhờ truyền thư, và Thanh Ngưng cùng Liễu Sấm đang bị truy nã!

Mạc Đồng không để ý chỉ cười cười, đem tiểu Sấm nhi đã mệt đang nhắm mắt lại đặt lên trên một thảm cỏ ven đường, bản thân cũng ngồi xuống.

“Phu nhân sao lại nói vậy, cái mạng của Mạc Đồng là do Liễu đại nhân ban cho! Không có Liễu đại nhân, thì cũng không có Mạc Đồng ngày hôm nay!”

Phí Thanh Ngưng cũng khẽ cười, đưa bàn tay vì đang cải trang mà khô gầy như nến xoa nhẹ lên mặt nhi tử, trông mắt đỏ lên, Mạc Đồng nhìn thấy, biết nàng ấy chắc chắn là đang lo cho tình trạng của phu quân, thậm chí thở dài, nhưng cũng mở miệng an ủi.

“Phu nhân đừng lo, Liễu đại nhân là cát nhân tự có trời phù hộ, hơn nữa lúc ta nhìn thấy Liễu đại nhân, ngài ấy cũng rất khoẻ, nghĩ hoang đế đã biết rõ Liễu đại nhân ở đâu, nhưng vẫn khua chiêng giống trống đi tìm, chắc chắn là có lí do, trong lúc này chắc Liễu đại nhân không có gì nguy hiểm đâu, ngược lại phu nhân...”

Thanh Ngưng nghe những lời Mạc Đồng nói, lại khẽ lắc đầu, hít một hơi sâu để ổn định lại tâm tình, xoay người qua nhìn Mạc Đồng.

“Lời Mạc đại ca nói ta đều hiểu, nhưng ... bây giờ tình huống của phu quân như vậy...”

Nghĩ đến tình trạng nguy hiểm của phu quân, lại khó lòng biết được tin tức, đôi mày mảnh khảnh của Phí Thanh Ngưng lại nhíu chặt, rồi lại quật cường bặm chặt môi, không muốn để giọt nước mắt đã ngưng đọng trên mắt rơi xuống.

“Phu quân làm quan trước giờ đều rất cẩn cẩn thật thật, hết lòng phò tá quân chủ, dốc sức giải oan cho dân chúng, trước giờ chưa từng làm chuyện gì hổ thẹn với lòng Bây giờ, bây giờ lại ... “

Nghĩ đến việc Liễu Yển Húc trong sạch lại bị vu oan là tư thông với cường đạo, Phí Thanh Ngưng không nhịn nổi, giọt lệ từ khoé mắt rơi xuống.

“Hoàng đế đó thị phi bất phân trắng đen không rõ, phu quân ta thái độ làm người luôn ngay thẳng, sao có thể làm ra việc đại nghịch bất đạo như vậy, chắc chắn là có người hãm hại, hoàng đế tin lời gièm pha, chỉ cần nghĩ đến việc phu quân phải chịu nghiêm hình tra tấn ... thì ta ... ta ...”

Mạc Đồng nhìn từng giọt lệ châu rơi xuống bãi cỏ xanh tươi, nhất thời xao xuyến, muốn an ủi, nhưng phát hiện trong cổ họng như có vật gì đó nghẹn lại, không thể nói ra được tiếng nào ...

Ngước nhìn bầu trời xanh, vẫn trong xanh không vết tích, nhưng người trên đời ... hây ...

Phí Thanh Ngưng khóc một hồi, cũng cảm thấy mình quá thất thố rồi, mặt không khỏi ửng đỏ, may mà gò má đã bị lớp dung dịch cải trang che đi nhìn không thấy, kéo vạt áo cẩn thận lau đi khoé mắt, lúc ngẩng đầu lên, đã không còn chút nào của sự yếu đuối vừa nãy.

“Mạc đại ca, chúng ta đi nhanh đi, phu quân lúc lâm nguy còn lo lắng cho ta như vậy, ta càng không thể phụ lòng chàng ...”

Mạc Đồng nhìn người nữ tử kiên cường trước mặt, trong lòng cũng khâm phục không ngớt, nữ tử bình thường gặp phải chuyện như vậy còn không phải đã hoang mang lo sợ sao, vị Liễu phu nhân này thực sự là một người kiên cường!

“Tốt! Phu nhân yên tâm, Mạc Đồng ta dù có phải liều cái mạng này cũng không phụ lời kí thác của Liễu đại nhân!”

Ôm lấy Liễu Sấm đang ngủ say trên mặt đất, Mạc Đồng cùng Thanh Ngưng lại tiếp tục gấp gáp lên đường.

28. Chương 28

Một ngày qua đi, Liễu Yển Húc nguyên ngày hôm nay không gặp Mộ Dung Hoài Tần, việc này không thể không nói là một việc tốt.

Hiếm khi được tự mình đi thưởng thức cảnh vật, từ khi vào cung thì dường như không được ngắm cảnh vật, tâm tình của Liễu Yển Húc được thả lỏng, không biết khoảng cách thời gian lần trước mình được thoải mái không lo lắng điều gì, đã là bao lâu rồi?

Liễu Yển Húc không muốn đếm, cho dù là lừa gạt bản thân, cũng tạm thời xem như mình đang ở trong giấc mộng phù du đi.

Nhưng Liễu Yển Húc không ngờ là, ở giữa giấc mộng phù du này, quả thật là ở giữa ...

Sau bữa cơm tối, nhìn thấy Mộ Dung Hoài Tần sắc mặt nén giận lạnh lùng đi đến, Liễu Yển Húc biết, giấc mộng của mình lúc này, đã thức tỉnh rồi ...

Liễu Yển Húc mỉm cười nhìn Mộ Dung Hoài Tần phẩy tay kêu mọi người lui xuống, người đó là quân chủ của đế quốc, nhưng cũng là cơn ác mộng lớn nhất đời mình!

“Hoàng thượng giá đáo, vi thần không nghênh tiếp từ xa, thỉnh hoàng thượng thứ tội.”

Miệng Liễu Yển Húc vẫn dùng những từ cung kính không ai bì được, giống như trước đây đã ngày đêm gặp nhau nhiều như vậy, nhưng vẫn không có nửa phần rung động.

Thậm chí khi nhìn người đang tiến gần đến thì cũng chỉ dùng ánh mắt sắc bén để né đi đôi mắt kia, dường như con người làm bằng ngọc kia cũng không quan trọng bằng tách trà ngọc bích ẩm áp trong tay mình.

So với Liễu Yển Húc khí định thần nhàn, thì gương mặt mỹ lệ của Mộ Dung Hoài Tần tĩnh lặng nhưng lại chứa đầy sự phẫn nộ.

Đi đến trước mặt Liễu Yển Húc, người kia vẫn nhàn nhã thưởng thức tách trà trong tay, như cười nhạo sự giận dữ của hắn là không đáng nhắc tới.

Đột nhiên Mộ Dung Hoài Tần đưa tay, đoạt lấy tách trà trong tay Liễu Yển Húc...

[Choang!]

Mảnh vỡ của ngọc bích theo ánh đèn chớp chồn mà phát ra một ánh sáng yếu ớt, không chói mắt, nhưng quỉ dị.

Còn chưa kịp luyến tiếc tách trà mỹ ngọc hiếm thấy kia, thì cầm của Liễu Yển Húc đã bị tay người kia chop lấy.

Kịch liệt xoay đầu của Liễu Yển Húc qua để ánh mắt của hắn không thể không đối diện với đôi mắt nộ khí ngập trời của mình, thần thái trong đôi mắt sáng kia, sáng đến nỗi khiến cho người ta muốn bóp nát!

“Người đó, tên là Mạc Đồng phải không?”

Từng chữ từng chữ một phát ra từ miệng, đôi mắt Mộ Dung Hoài Tần nhìn thẳng vào đôi mắt không hề sợ hãi kia, lực bóp ở tay càng mạnh hơn.

Trong mắt Liễu Yển Húc xẹt qua một tia kinh ngạc, lại lập tức khôi phục lại biểu hiện mây nhạt gió nhẹ, tuy không nói chuyện, nhưng đáp án đã hiện ra rồi.

Có hơi kinh ngạc, trong tình huống này, có thể nhanh như vậy mà tra ra được thân phận của Mạc Đồng, cũng có thể nói là thủ đoạn của Mộ Dung Hoài Tần, khá cao tay, từ sự thịnh nộ của Mộ Dung Hoài Tần mà nhìn ra, Thanh Ngưng bọn họ đã an toàn rồi, chí ít cũng đã bảo chứng được.

Đang dần dần chìm vào tâm tư, nhưng từ cảm truyền đến một cơn đau đớn khiến Liễu Yển Húc hoàn hồn lại, biết Mộ Dung Hoài Tần đang bắt mẫn sự thất thần của mình, dùng sức bóp chặt hàm dưới, Liễu Yển Húc chỉ nhú mày lại, cũng không nói bất cứ lời nào.

“Liễu đại nhân, Liễu thượng thư, Liễu Yển Húc!!! Người giỏi a! Người phụ nữ đó có điểm nào để người vì cô ta mà làm vậy! Hả! Ngay cả nguy hiểm của bản thân người cũng không màng mà cho người đưa thư bảo cô ta bỏ trốn! Người nói! Rốt cục người thích điểm nào ở cô ta!!! Người nói! Ta có điểm nào không bằng với cô ta!”

Hàm dưới được nói lỏng ra, âm thanh của Mộ Dung Hoài Tần không lớn, nhưng trong lời nói hàm chứa sự phẫn nộ, đau lòng và đố kỵ, tâm tình đó khiến người ta kinh hãi không ngớt, đó là điểm báo trước của sự điên cuồng.

“Nàng ấy ... điểm nào cũng không bằng người ...”

Tâm tình đã hơi cuồng loạn nhờ nghe được lời nói hiểm hoi của Liễu Yển Húc mà bình tâm lại, Mộ Dung Hoài Tần ngạc nhiên nhìn Liễu Yển Húc vẫn bình tĩnh như ban đầu, trong mắt dần dần hiện lên một tia mừng rỡ, nhưng khi nghe thấy câu sau của Liễu Yển Húc, thì toàn bộ đã bị vỡ nát!

“Nhưng, ta yêu nàng ấy ...”

“Người ... yêu ả? “

“Không sai! Ta yêu nàng ấy! Cho nên mới nguyện lấy nàng ấy làm vợ, cho nên mới nguyện bất chấp sự nguy hiểm của bản thân mà lo chu toàn cho nàng ấy!”

“Nên mới nguyện! Vì nàng ấy! Mà khuất phục dưới thân người!”

Tưởng bản thân có thể rất bình tĩnh, tưởng mình có thể không quan tâm bất cứ việc gì! Nhưng khi nói đến những chuyện bất kham trước đây, thì trước mắt Liễu Yến Húc dường như nhìn thấy hình ảnh mình rên rỉ phóng đàng nằm dưới thân Mộ Dung Hoài Tần, từng câu mỉa mai độc ác đó, từng tiếng cười châm chọc đó! Toàn bộ như trăm ngàn vết thương khắc sâu vào trong tim, không phải không oán không phải không hận! Chỉ là đã kiềm chế quá lâu ... quá rồi ...

“Người cho nghĩ ta đường đường là một nam nhi thân cao bảy thước mà lại nguyện ý bị một người giống nữ nhi như người đặt dưới thân đùa bỡn hay sao? Người nghĩ ta vì cái gì mà bằng lòng chịu khuất phục hầu hạ dưới thân người?”

Hai mắt đỏ ngầu nhìn Mộ Dung Hoài Tần ở trước mặt, cảm xúc của Liễu Yến Húc dâng trào, không nhịn nổi nữa! Nổi hận trong lòng mình! Sự oán than trong lòng mình! Hạnh phúc của mình đã bị cướp mất một thời gian dài như vậy! Mộ Dung Hoài Tần à Mộ Dung Hoài Tần! Bây giờ ta đã không còn gì để bận tâm lo lắng nữa! Ta xem người sẽ làm sao với ta!

“Tất cả tất cả những việc này! Đều là vì nàng ấy! Vì thê tử của ta, vì hài tử của ta! Vì sinh mạng quan trọng của cả nhà ta! Còn người! Ngay cả một chút tôn nghiêm cuối cùng của ta cũng bị người cướp mất! Ngay cả hạnh phúc cuối cùng của ta cũng bị đích thân người phá hủy!”

“Mộ Dung Hoài Tần, người luôn miệng nói yêu ta! Lẽ nào đây chính là cách mà người yêu người ta? Giống như ta! Lẽ nào được người yêu thì sẽ có kết quả này sao?”

Không kiềm chế được, nước mắt trong phút chốc trào ra khỏi hốc mắt, nhưng Liễu Yến Húc hoàn toàn không để ý.

Không quan tâm nữa, cái gì cũng không quan tâm nữa, mình ở trước mặt người nam nhân này đã làm trò hề quá nhiều, cũng không quan tâm đến một hai giọt nước mắt này nữa ...

Nước mắt càng chảy càng nhiều, Liễu Yến Húc cảm hận xoay mặt đi, ngồi phịch xuống ghế dường như đã mệt mỏi cùng cực rồi. Ngay cả động, cũng không muốn động ...

Những giọt lệ kinh hãi của Liễu Yến Húc, trong lòng Mộ Dung Hoài Tần cũng là một mảng mờ mịt.

Sự bị thương của Liễu Yến Húc, sự đau đớn của Liễu Yến Húc, nỗi hận thấu xương của Liễu Yến Húc! Giống như từng cây kim nhỏ, từng chút một đâm vào nơi mềm mại nhất trong tim hắn, đau, không đủ để hình dung loại cảm giác này... đó là sự thương xót, là sự tự trách vô bờ bến, cùng sự bất đắc dĩ trầm lắng nhất ...

Mộ Dung Hoài Tần nhìn người đã thoát khỏi kia, kéo tay Liễu Yển Húc đang ngồi rũ trên ghế ra ngoài, đặt vào lòng bàn tay nhỏ nhắn của mình nhẹ nhàng mân mê, cơ thể từ phía sau ghế mở đôi mắt ra nhìn tấm lưng rộng ở trước mắt.

“Húc ta xin lỗi ...”

Nước mắt không biết từ lúc nào đã tràn ra khỏi khoé mắt, từng giọt từng giọt rơi trên cổ Liễu Yển Húc.

“Chúng ta ... làm lại từ đầu được không? Đừng nghĩ những chuyện trước đây nữa! Quên đi ... có được không?”

“Ta ta sẽ đối xử với người thật tốt! Thật đó! Bất luận người muốn làm cái gì! Ta đều có thể cho người! Húc ... hãy cho ta một cơ hội đi! Húc ...”

Hàm răng trắng tinh khê cắn vào đôi môi đã hơi trắng bệch, dường như Mộ Dung Hoài Tần đang khóc nức nở.

“Cầu xin người ... yêu ta đi ...”

29. Chương 29

Liễu Yển Húc chậm rãi kéo mình ra khỏi vòng tay kia, rút từng ngón từng ngón tay mình ra khỏi lòng bàn tay kia. Liễu Yển Húc không mạnh tay, nhưng vẫn ngấm ngấm lộ ra quyết tâm kiên định.

Đứng lên khỏi ghế, nhưng không quay đầu, hướng phản quang khiến Mộ Dung Hoài Tần nhìn không rõ hình bóng của người đó, chỉ mơ hồ nhìn thấy vầng ánh mờ ảo xung quanh người đó, giống như Liễu Yển Húc không thực sự ...

Mộ Dung Hoài Tần đột nhiên cảm thấy sợ hãi, có lẽ ... Húc sẽ như vậy mà biến mất, biến mất trong màn đêm mờ mịt này, biến mất trong bầu không khí bốn bề này!

Nỗi sợ hãi cực đại khiến toàn thân Mộ Dung Hoài Tần run lên, không! Không được! Tuyệt đối không được!

Dừng sức! Lại lần nữa từ phía sau lưng ôm chặt cơ thể đó vào trong lòng mình, không thả lỏng tay nữa!

“Hà tất phải vậy?”

Âm thanh mệt mỏi của Liễu Yển Húc, khàn khàn, không còn một chút lạnh lạnh phẫn phẫn, có chăng chỉ

là một sự chua xót và cay đắng mênh mông.

“Việc đã đến nước này, ván đã đóng thuyền, giữa người và ta, không duyên, không phận ...”

“Quả nhiên người, ngay cả một cơ hội cuối cùng người cũng không chịu cho ta...”

Âm thanh của Mộ Dung Hoài Tần từ sau lưng truyền đến, chỉ là lần này, không phải là sự phẫn nộ, không phải là ai oán, mà là sự ... tuyệt vọng đến triệt để.

Liễu Yển Húc trong lòng kinh ngạc, đang định quay đầu lại, thì phát hiện cơ thể mềm nhũn, khí lực toàn thân như bị kéo ra một nơi rất xa khỏi cơ thể ... cảm giác này!!

Không dám tin mà nhìn người ở phía sau, Liễu Yển Húc trừng to hai mắt nhìn người trên mặt nước mắt còn chưa khô kia, nhưng vẻ mặt của Mộ Dung Hoài Tần vẫn hờ hững!

“Người ngang nhiên hạ độc tại”

Thân thể càng lúc càng vô lực, hai chân đã bắt đầu run lên, xương cốt trong người như bị người ta tách rời ra...

Liễu Yển Húc gắt gao bám lấy góc bàn, cố sức giữ cho cơ thể đang run lên không trượt ngã xuống đất, nhưng sức chống đỡ của hai tay bắt đầu mất dần...

Nỗi sợ hãi cực lớn trong cơ thể cũng không khống chế được nữa mà xông lên! Mà Mộ Dung Hoài Tần vẫn ung dung nhàn nhã nhìn sắc mặt của Liễu Yển càng lúc càng tái nhợt, trong giây phút Liễu Yển Húc không chống đỡ nổi nữa mà ngã xuống đất, thì người kia cấp tốc xông đến bên cạnh, đem cơ thể xụi lơ kia ôm vào trong lòng...

Ngay cả hô hấp cũng mệt mỏi như vậy, chỉ có thể dựa vào lồng ngực tỏa ra hương thơm mê hoặc của người kia, toàn thân Liễu Yển Húc như bị kim châm.

“Mộ Dung Hoài Tần! Đừng làm ta khinh thường người”

Mộ Dung Hoài Tần vẫn không quan tâm mà cười một cái với người trong lòng, nụ cười vốn phải cực kỳ thất sắc, nhưng thứ hiện ra, lại tràn ngập sự cay đắng, hai tay càng thêm nắm chặt, giống như muốn tẩy rửa linh hồn kia, mãi mãi nung nấu nó trong cơ thể mình...

“Ta không quan tâm...”

Không quan tâm nữa, thật sự, không quan tâm bất cứ chuyện gì nữa... Húc, nếu như cần phải dùng phương

thức này để có được người, vậy, người cứ hận ta đi. Đời này, không! Đời này kiếp này, người đừng mong có thể bỏ rơi ta! Vì người đã làm cho ta yêu người, phải ở cùng nhau, chính là số mệnh đã định của ta và người!

Người cản, thì diệt người! Thần cản, thì trăm thần!

“Húc... ta muốn người mãi mãi mãi mãi ở bên cạnh ta! Chúng ta, tuyệt đối không thể chia lìa ...”

Những lời nỉ non êm ái như người tình với nhau, ở bên tai Liễu Yển Húc, lại khiến hắn kinh hoàn đến toát mồ hôi lạnh, đột nhiên hiểu ra, Mộ Dung Hoài Tần làm như vậy, chắc chắn không phải đơn giản chỉ là vì một đêm xuân...

“Mộ Dung Hoài Tần! Người muốn làm gì?”

Mộ Dung Hoài Tần hoàn toàn không để ý đến sự gào thét yếu ớt của hắn, chỉ nhẹ nhàng ôm hắn lại, sau đó đem hắn đặt lên trên tấm long đệm, nhìn đôi mắt kia tuy đang yếu thế nhưng vẫn lợi hại sắc xảo tinh quang bốn bề, Mộ Dung Hoài Tần tán thưởng đặt môi hôn lên đó.

“Húc ... người thật đẹp!”

Liễu Yển Húc vùng vẫy muốn xoay đầu qua, nhưng phát hiện ngay cả một cử động đơn giản cũng không thể nào làm được, chỉ có thể cam chịu nhắm chặt hai mắt lại. Bỏ đi, dù sao cũng không phải là lần đầu tiên, chỉ là không biết Mộ Dung Hoài Tần sắp tâm việc gì, hắn, rốt cục muốn làm cái gì?!

Cơ hồ nhìn xuyên thấu được thắc mắc của Liễu Yển Húc, tuy vẫn tinh tế hôn từ mi mắt đang nhắm chặt kia dần xuống, nhưng Mộ Dung Hoài Tần vẫn mở miệng giải đáp thắc mắc cho Liễu Yển Húc.

“Húc ... người cảm thấy, Liễu phu nhân của người nghe được tin phu quân yêu quý của mình đã bị hình bộ bắt giữ và thẩm vấn xong xuôi, chỉ chờ sau ba ngày sẽ đem đến ngọc môn vấn trâm, lúc đó Liễu phu nhân sẽ làm gì?”

Lập tức, Liễu Yển Húc lập tức nghĩ đến việc thê tử của mình mặc dù biết là sập bẫy vẫn bất chấp tất cả mà đến cứu mình! Chỉ sợ đến lúc đó Thanh Ngưng vào nhà lao, thì Mộ Dung Hoài Tần sớm đã giăng thiên la địa võng rồi!

Thanh Ngưng Thanh Ngưng! Không!

“Mộ Dung Hoài Tần! Người bỏ ổi?”

Không tìm được từ nào thích hợp hơn để hình dung sự phẫn nộ trong lòng mình lúc này! Sao hắn có thể làm như vậy!

“Buông ta ra! Buông ta ra!”

Có lẽ vì giãy dụa nhiều quá, mà cơ thể Liễu Yến Húc đã hơi trườn về phía trước, tinh quang trong mắt Mộ Dung Hoài Tần loé sáng, lập tức đưa tay khẽ kéo cơ thể đó lùi về, thân thể vô lực đó lại ngã vào trong nhung gấm.

Không do dự nữa, Mộ Dung Hoài Tần cúi xuống, lấp kín đôi môi vì dùng sức quá độ mà thở không ra hơi kia.

“Húc ... ta sẽ không buông người ra, mãi mãi không! Người cứ chờ đi, rất nhanh... Ta sẽ có được một lí do để người phải mãi mãi ở bên cạnh ta... rất nhanh.... Chúng ta sẽ không chia lìa nữa ...”

Tất cả tất cả những nhân tố ngăn cản chúng ta! Sẽ rất mau thôi! Ta sẽ ____ dẹp bỏ hết bọn chúng! Trừ! Bỏ! Sạch.

Cho nên, Húc, người chỉ cần nhìn ta, ở bên cạnh ta, thì được rồi...

30. Chương 30

Đầu lưỡi bị một lực mạnh mút vào, hô hấp cũng bị đối phương nuốt vào giữa môi và răng, khoái cảm tê dại do cơ thể đã bị huấn luyện nội bộ trở nên rất nhạy cảm, từng cơn từng cơn hiện ra, muốn mở miệng hít thở, thứ hít vào lại vẫn là mùi vị đặc biệt trên người đối phương...

“Buông...ra... a...”

Rất khó chịu muốn thoát khỏi đầu lưỡi thơm tho của Mộ Dung Hoài Tần, nhưng đến một âm thanh mơ hồ cũng không phát ra được, ngay cả sức để giãy dụa cũng bị cướp đi mạnh bạo, dừng! Dừng như vậy a!

“Không...Không buông...”

Tiếng nói thanh thúy đã khàn đi, hiển thị sự phấn khích của chủ nhân, cơ thể dùng sức áp chế thân thể ngày nhớ đêm mong kia, giữa thân thể và thân thể trong lúc đó chỉ có hỏa diệm nóng rực, không có một khe hở...

“Húc, người yên tâm, ba ngày này, ta bảo đảm... người tuyệt đối sẽ không có bất cứ thời gian hay cơ hội nào, để tìm gặp Mạc Đồng!”

Khẽ lui ra một chút, cũng tạm thời buông Liễu Yến Húc đã bị hôn đến thở không được kia, Mộ Dung Hoài Tần chậm rãi cởi xiêm y của mình ra, làn da trắng như sứ từng chút một hiện ra ...

Hai tay xoa nhẹ lên gương mặt cương chính của Liễu Yển Húc, đôi môi đỏ mọng lại lần nữa đề xuống, không cho người kia bất cứ cơ hội nào để nói chuyện...

Húc, Húc ... Cho dù có phải tổn thương đến người, ta cũng, sẽ tuyệt đối không dừng tay!

Ý thức bắt đầu trở nên mờ lung, ánh đèn vàng mờ ảo trong cung chiếu xuống, sự phiêu đảng của hoàng sa như đồng loạt rơi xuống...

Thanh Ngưng Thanh Ngưng...

Ngàn vạn lần đừng đến đây!

Nụ hôn triền miên, hết sức dịu dàng đặt xuống, đôi môi đỏ hồng rất chính xác tìm được đôi môi cắn chặt của Liễu Yển Húc, cơ thể trơn bóng như tơ lụa cùng nhiệt độ cơ thể hơi lạnh băng áp lên người Liễu Yển Húc.

Đầu lưỡi nghịch ngợm của Mộ Dung Hoài Tần cũng không vội vàng qui mô tiến công, chỉ thỉnh thoảng lướt qua bờ môi nhỏ bé thơm tho của Liễu Yển Húc, khẽ liếm lên đôi môi hơi ửng đỏ kia, lại thỉnh thoảng mút vào cánh môi xinh đẹp.

Liễu Yển Húc toàn thân vô lực, vốn không thể né tránh, chỉ có thể cứng ngắc nằm trên giường, ở thế bị động phải tiếp nhận sự xâm nhập vừa dịu dàng vừa mạnh mẽ của Mộ Dung Hoài Tần.

Đột nhiên, cơ thể cứng đờ run lên! Thì ra đầu lưỡi của Mộ Dung Hoài Tần xâm nhập vào lãnh địa bất khả xâm phạm của hắn, khoang miệng nóng ẩm bị người khác chiếm cứ, đầu lưỡi linh hoạt không ngừng thay đổi góc độ, lôi kéo đầu lưỡi của Liễu Yển Húc, lại ở trong miệng hắn mà không ngừng kích thích, cảm giác choáng váng mãnh liệt làm cho cơ thể vốn không thể động đậy được càng tê liệt mềm ra như nước, tiếng rên rỉ trong vô thức mang theo ngân tơ mà phát ra.

“Ân...”

Nụ hôn vừa dứt, Mộ Dung Hoài Tần khẽ lùi về phía sau một chút, thưởng thức hình dáng thất thần của Liễu Yển Húc, bị đôi môi đỏ hồng ướt át mãnh liệt bắt lấy, đó là sắc thái điên cuồng sau khi cấm dục.

Lửa tình trong mắt dần dần nhen nhón, Mộ Dung Hoài Tần lại cúi xuống, men theo đôi môi đang mở của Liễu Yển Húc mà liếm đi sợi ngân tơ ở khoé miệng.

“Húc...Húc...”

Tiếng nỉ non dịu dàng, hai tay Mộ Dung Hoài Tần cho vào vạt áo đơn bạc, cởi bộ y phục sớm đã không còn chính tề của Liễu Yển Húc, đôi môi từ miệng Liễu Yển Húc mà trượt dần xuống, tinh tế hôn dọc theo cổ

mà lần xuống, một đường trượt thẳng tới hai khoả hồng quả bị che đầy bên trong, mở miệng, ngậm lấy ...

“A!”

Nỗ lực muốn khắc chế tiếng rên rỉ, nhưng sao cũng không thể chống lại sự tiến công ôn nhu gấp trăm lần so với trước đây, tiếng rên rỉ phá tan tất cả.

Liều Yển Húc muốn cử động, nhưng cơ thể vẫn không có một tia khí lực, cảm giác ôn nhuận từ ngực truyền đến khiến bản thân cảm nhận được rõ ràng động tác lưỡi của Mộ Dung Hoài Tần, tựa lưỡi thô ráp lướt qua, càng làm cho liều Yển Húc phát điên.

Người đó đã khiến cho cơ thể mình trở nên dâm dăng như vậy, lúc này đây lại phủ phục trước ngực mình, lại một lần nữa đùa bỡn với món đồ chơi dâm dăng do chính tay hắn chế tạo ra.

Bi ai nhắm lại đôi mắt, nội tâm đang bị phần tuyệt vọng, vậy mà cơ thể, lại thành thật biểu hiện ra mặt đáng khinh nhất của mình...

“Ân! Húc ...”

Âm thanh khàn khàn của Mộ Dung Hoài Tần, không hề cảm nhận được tâm tình của người ở hạ thân, vì đã nỗ lực khắc chế quá nhiều ngày không đụng đến Liều Yển Húc nhưng đối với người khác thì dù có làm bất cứ giá nào cũng không vực dậy được dục vọng của hắn, bất luận là phi tần hậu cung hay là tiểu quan tú mỹ cũng không thể nào làm hắn nhìn hơn một lần, dục vọng chất chứa trong nhiều ngày chưa được giải phóng, trong nháy mắt tuôn trào ra, hai tay nhẹ nhàng vuốt ve da thịt người mà hắn yêu nhất! Đôi môi đùa giỡn khối thù du đang đứng dần lên cũng mang theo mùi vị đặc biệt trên thân người kia...

Không áp chế được nữa rồi... Bất luận là cơ thể hay là tâm hồn, lúc này đây cũng chỉ kêu gào một câu!

Hắn, phải có được Liều Yển Húc!

Sự kích thích trên ngực càng lúc càng mãnh liệt, tuy không thể cử động, nhưng độ nhạy cảm của cơ thể cũng tăng cao hơn bình thường mấy lần, ngay cả bản thân cơ hồ cũng có thể cảm nhận được rõ ràng hình dáng của hai khối thù du trước ngực bị người kia mút đến đang dần dần đứng thẳng lên!

Đột nhiên, đầu lưỡi của Mộ Dung Hoài Tần vẫn luôn nhẹ nhàng âu yếm đột nhiên thay đổi động tác, hàm răng sắc bén cứ như vậy cắn vào điểm không phòng bị của người kia, cảm giác đau đớn rõ ràng hoà lẫn dục vọng đã cực kì quen thuộc từ nơi thâm sâu trong cơ thể chực trào ra.

“A!”

Thân thể bị co giật, cũng do cơ thể quá nhiều ngày chưa được phát tiết bị trêu đùa đến trở nên quẫn quai,

cảm giác từng chút từng chút một đều bị hấn nuốt chửng...

“Đừng... Đừng ... như vậy!”

Cắn chặt răng muốn đưa tay kéo Mộ Dung Hoài Tần đang đùa giỡn kinh khủng kia, nhưng cơ thể vẫn không động đậy được chút nào mà nằm nguyên trên giường, một chút tư thế cũng không có. Nghe thấy âm thanh của Liễu Yến Húc, Mộ Dung Hoài Tần lại ngẩng đầu lên cười hân một cái, ngũ quan tuyệt mỹ tràn ngập thần tình hưng phấn.

“Húc, thật sự không muốn sao?”

Một nụ cười đùa dai dăng ở nơi da thịt trắng như ngọc nhộn nhạo lên, bàn tay nhỏ nhắn trượt xuống an ủi khối thù du kia, làm cho dục vọng kia vẫn đang ở trong khổ tử mà dựng đứng lên!

Lạnh lùng trút ra một luồng khí lạnh, Liễu Yến Húc trừng to mắt nhìn Mộ Dung Hoài Tần, tuy đây không phải là lần đầu tiên, nhưng lần này bản thân lại ở trong một trạng thái hoàn toàn vô lực mặc cho người ta xâm phạm, vừa nghĩ đến việc lát nữa còn phải tiếp nhận cái đó của Mộ Dung Hoài Tần, cảm giác then thừng cùng chán ghét càng mãnh liệt hơn so với trước đây lập tức bắt lấy trái tim hắn.

“Buông ra! Buông ta ra! Mộ Dung Hoài Tần!”

Nhịn không được nữa la to lên, nhưng chỉ đổi lại nụ hôn an ủi dịu dàng của người kia, bàn tay vẫn còn cách một lớp khổ tử bắt đầu vuốt ve lên xuống.

“Ừm... ừ...”

Cắn chặt môi áp chế những tiếng rên rỉ, nhưng không có tác dụng, thỉnh thoảng trong miệng vẫn trôi ra vài tiếng, Mộ Dung Hoài Tần đắc ý nhìn những xó thịt trên người Liễu Yến Húc đang run lên, một tay tiếp tục âu yếm vật thể càng lúc càng trương to, tay kia lại vươn ra, kéo nội y đã bị vãn về đến lộn xộn trên người Liễu Yến Húc ra.

“Cơ thể của Húc đối xử với ta thật là nhiệt tình a! Ta rất vui!”

Cảm giác bị đùa giỡn ở hạ thân còn chưa dứt, khối thù du nhảy cảm trước ngực lại bị bàn tay nóng hổi véo lấy, vành tai cũng ngay lập tức bị khoang miệng của Mộ Dung Hoài Tần ngậm lấy, ba chỗ nhạy cảm nhất trên cơ thể đều đồng thời bị kích thích, khiến vật thể to lớn trong tay Mộ Dung Hoài Tần nhảy dựng lên.

31. Chương 31

“A!”

Âm điệu cao vút phun ra từ miệng, dục vọng đã đạt đến điểm giới hạn, nhưng vẫn bị đôi tay kia giữ chặt lấy.

Tốc độ vừa khôi phục thành sự kích thích không chặt thì không hài lòng, vật thể đã bị người kia hoàn toàn nắm trong tay không cam lòng từ đỉnh đầu tuôn ra dịch trắng ồ ạt, nhưng dù thế nào cũng không phóng thích được sự vui sướng.

“Buông ...ra!”

Liều mạng muốn đưa hai tay tự chạm vào dục vọng của mình, nhưng cơ thể cũng chỉ rung động mãnh liệt, không thể xê dịch nửa phần, Liễu Yến Húc chỉ cảm thấy cơ thể mình đang bị Mộ Dung Hoài Tần đặt vào trong một lò lửa từ từ thiêu đốt, không mãnh liệt, nhưng tuyệt đối có thể chậm chậm thiêu huỷ đi tất cả lí trí của hắn.

Vẫn còn một chút thần trí rầm rĩ kêu bản thân phải tỉnh táo lại, nhưng cơ thể từ lâu đã cảm nhận được khoái cảm mà thành thật thoả hiệp với người kia khiến cho người ta khinh thường.

“Buông ...ta, ta không được rồi ... a!”

Mỉm cười, trên gương mặt Mộ Dung Hoài Tần, biểu hiện sự thắng lợi, hắn biết, trong lòng Liễu Yến Húc tuy cực độ khinh bỉ chán ghét hành vi xin tha này, nhưng cơ thể đã từng bị mình huấn luyện lại chủ động muốn làm sao để tìm được sự khoái lạc, lí trí cương nghị của người này, cho dù linh hồn không muốn đồng ý, nhưng cơ thể, sớm đã bị khống chế vững vàng trong tay...

“Húc, ở đây của người, đang khóc đó ...”

“Thật là đáng yêu...”

Tán thưởng nhìn vật thể trong tay đã trưởng to đến không ngờ, Mộ Dung Hoài Tần ngẩng đầu nhìn gò má ửng hồng đã nổi lên dục vọng của Liễu Yến Húc mà cười một cái, miệng tuyệt tam sinh!

Liều Yến Húc cũng không khỏi chấn động trong lòng, cho dù trong lòng có ghét người này như thế nào, nhưng con người hoàn mỹ kia cứ như được trời cao chế tạo ra khiến cho lòng người phải dao động, nhưng đó chỉ là sự hoàn mỹ đơn thuần do người không tự chủ được mà sinh ra một loại khen thưởng.

Thân thể nóng hổi, nhưng không được giải phóng, Liễu Yến Húc rên lên, nhưng vì động tác sau của Mộ Dung Hoài Tần mà toàn bộ đều biến thành âm điệu tê thét.

“Á!!”

Không dám tin mà nhìn người kia! Hấn hấn hấn hấn lại! Lại đem vật thể đó của mình, ngậm vào trong miệng!??

Quá độ kinh ngạc cùng khoái cảm cực lạc khiến Liễu Yển Húc không thể suy nghĩ, lí trí hoàn toàn bị dục vọng thôn tính, thân hình cường tráng bị khống chế trong tiết tấu không ổn định của người kia mà khởi vũ lên, tất cả tất cả đều đã tiêu tán hết, chỉ còn lại con người nguyên thủy nhất cùng cảm giác trực quan nhất của ____ nhục dục.

“Ân ...Ha! A ...”

Mở to đôi mắt, sự minh mẫn trong đôi mắt trước đây nay chỉ còn lại một mảng vẩn đục bị nhuộm đậm dục vọng, ngân dịch từ khoé miệng kéo qua sợi tơ âm áp, từ mạch sắc trên da thịt thẩm ra những giọt mồ hôi lấm tấm, in trên da thịt sáng bóng của Liễu Yển Húc càng làm mị hoặc mê người!

Húc như thế này! Húc như thế này chỉ có ta nhìn thấy! Húc như thế này cũng chỉ thuộc về ta!

Sự kích động khiến Mộ Dung Hoài Tần vì động tác ngậm nam căn của Liễu Yển Húc mà mặt càng ửng đỏ, động tác linh hoạt của đầu lưỡi, ngậm vào rồi lại phun ra vật yêu quý nhất của người kia.

Hoàn toàn không để ý đến việc bản thân làm như vậy sẽ khiến người kia thẹn thùng biết bao nhiêu, dơ bẩn, nhưng chỉ một lòng nghĩ, muốn làm cho người ở hạ thân, cũng cảm nhận được khoái cảm chí cao vô thượng.

Hấn muốn cơ thể của người kia, vĩnh viễn nhớ hấn!

Tựa lưỡi thô ráp lướt qua tiểu khổng ẩm ướt không ngừng tràn ra tinh dịch kia, thân trụ bị phun ra nhẹ nhàng, đầu lưỡi không ngừng quét một vòng xung quanh tiểu khổng đã dần mở lớn, cảm nhận được dịch thể trào ra ngày càng nhiều, Mộ Dung Hoài Tần đột nhiên giở trò, mút mạnh một cái!

“Á!!”

Dục vọng không nhịn được nữa, cứ như vậy mà phun trào ra, không kịp né tránh Mộ Dung Hoài Tần cứ vậy mà nhìn vật tím đỏ đã trương to của Liễu Yển Húc run lên một trận kịch liệt. Đón lấy ... một luồng dịch thể trắng đục phun lên khuôn mặt trắng noãn của hấn ...

“Hô ... hô ...”

Sau khi giải phóng xong, là sự trống rỗng mệt mỏi, trong đôi mắt thất thần không tập trung được điều gì, cho đến khi gương mặt đỏ hồng tiến gần đến mặt hấn, Liễu Yển Húc ngược mắt nhìn, thì thấy Mộ Dung Hoài Tần đang cẩn thận dùng vải lau đi vài giọt dịch trắng ẩm áp trên mặt, càng tôn thêm vẻ mê hoặc của

người đó ...

“Mùi vị của Húc, là ngọt ngào đó “

Kích tình đến cực điểm đầu lưỡi lại liếm một cái, vật thể kia lại nằm trong đôi môi đỏ mọng, khuôn mặt của Liễu Yển Húc đỏ ửng một mảng!

Đột nhiên, lại đột nhiên hiểu ra vật thể đó là gì, gương mặt càng ửng đỏ! Đó là của mình ... nghĩ đến mình ở một khắc trước còn luôn miệng nói muốn hắt rời khỏi miệng mình ... gương mặt vốn đỏ ửng ... trở nên trắng bệch ...

Mộ Dung Hoài Tần không cho hắt không gian để suy nghĩ, hôn sâu lên mặt Liễu Yển Húc, trong khoang miệng giao nhau mùi vị, thậm chí Liễu Yển Húc còn cảm nhận được mùi tanh đặc thù của nam giới, đó là mùi vị của mình ... sau khi phát tiết ...

Mãi đến khi gương mặt Liễu Yển Húc từ trắng bệch lại đỏ ửng lên, cùng thở hổn hển lúc này hai người mới buông ra.

“Ừm ...a ...”

“Hô ... Húc, thật đẹp!”

Tán thưởng nhìn gương mặt của Liễu Yển Húc, trong đôi mắt thất thần có một làn hơi nước dập dờn, Mộ Dung Hoài Tần khẽ cười, biết thời cơ đã đến.

Thoáng buông Liễu Yển Húc đang thở gấp gấp ra một chút, Mộ Dung Hoài Tần mở ra một cái hộp nằm ẩn bên giường, từ trong đó lấy ra một cái hộp gỗ bên ngoài có chạm trổ hoa văn tinh xảo, vừa mở hộp ra, liền ngửi được hương thơm dịu dịu, làm say lòng người...

Liễu Yển Húc thần trí đã mông lung, bị ngửi phải mùi thơm này, càng đắm chìm thêm, đã hoàn toàn đánh mất năng lực suy xét, hai mắt chỉ mơ hồ nhìn thấy Mộ Dung Hoài Tần quét một khối thuốc mỡ lên tay, lại cảm thấy hai chân dường như bị người ta khẽ dang rộng ra hai bên ...

Mộ Dung Hoài Tần nhìn Liễu Yển Húc đã bị dịch thể của chính mình làm cho ẩm ướt, tiểu huyết màu trà đang co rút mấp máy, chỉ cảm thấy một luồng khí nóng xông đến đan điền, hận không thể lập tức xâm nhập vào tiểu huyết đang tiêu hồn kia, nhưng vẫn cố nhịn cơn dục vọng kia, khẽ khép hai ngón tay đã quét một ít thuốc mỡ đưa vào trong tiểu huyết của Liễu Yển Húc.

“ A ...”

Cảm thấy cơ thể không được bình thường, xấu hổ mở miệng, vị trí kia dường như đã bị vật cứng gì mở ra,

chỉ cảm thấy một cơn đau nhẹ, nhưng cảm giác trường lên lâu như vậy khiến Liễu Yển Húc hiểu ra.

“Ra ngoài!”

Hét to một tiếng với người kia, âm thanh phát ra khiến bản thân nghe thấy cũng cảm thấy như đang dùng kiêu ngưỡ để sỉ nhục với người yêu, vừa cự tuyệt vừa hoan nghênh, cơ thể vốn vô lực lại vừa phát tiết xong, ngay cả sức để hét lên cũng không có ...

Mộ Dung Hoài Tần không hề để ý lời nói của Liễu Yển Húc, âm thanh vô lực vang bên tai hắn nghe như tiếng thiên nhiên, nhìn gương mặt đỏ ửng của Liễu Yển Húc mà cười một cách vô lại, Mộ Dung Hoài Tần tiếp tục đưa ngón tay vào sâu hơn.

“Chỗ này của Húc ... rất chặt a! Cho nên phải làm nó rộng ra một chút, nếu không, lát nữa sẽ rất đau ...”

Nụ hôn nhẹ nhàng đặt lên phần ngực rắn chắc, thuốc bôi dưới sự trợ giúp của ngón tay đã hoàn toàn vào trong, cũng không gấp gáp trừu tống, chỉ tạm dừng lại ở giữa, chờ đến khi Liễu Yển Húc kịp thích ứng, hôn nhẹ an ủi mơn trớn mỗi tác da thịt trên người Liễu Yển Húc, nhưng biết rõ bất kì chỗ nào trên cơ thể của Liễu Yển Húc cũng đều nhạy cảm nhưng lại ác ý hôn nhẹ như lông vũ lên chỗ khiêu khích tối kị nhất, chỉ một lát, cơn dục vọng còn chưa được đẩy lùi lại bị nhen nhóm lên.

Tuy đã cật lực cắn chặt môi dưới, nhưng tiếng rên rỉ hổ thẹn vẫn phát ra từ cánh môi vốn không còn chút sức lực để khép lại.

“Ư ...a ...”

Chỉ cần được người kia đối xử dịu dàng một chút, thì cơ thể đã biến thành như vậy...

Mộ Dung Hoài Tần, một tay người đã huấn luyện ra món đồ chơi thú vị như vậy ... người chơi còn chưa thoả mãn hay sao?

32. Chương 32

Tiếng rên rỉ rất nhỏ lại lần nữa tuôn ra, Mộ Dung Hoài Tần cuối cùng không nhẫn nại nữa, ngón tay trừu tống trong tiểu huyết của Liễu Yển Húc, mật huyết rất chặt vì được tính của thuốc mà đã quen với sự xâm nhập của ngón tay, ngón tay thon dài lúc tiến lúc lùi, khẩu huyết cũng từ từ nhu động, theo động tác của ngón tay mà co rút lại ...

“Ân!! A!”

Động tác của ngón tay khiến hậu huyết của Liễu Yến Húc nhảy cảm lên, vì tác dụng của thuốc mà làm cho thông đạo vốn khô khốc trở nên trơn tru thông nhuận, ngón tay lại thỉnh thoảng thay đổi góc độ quét qua điểm cực kì nhạy cảm kia, cảm giác trướng lên lại bị sự trống rỗng thay thế, cơn đau nhẹ trước đây cũng đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại cơn dục vọng trong lòng không cách nào khống chế được mà trào ra ...

Đó là chứng cứ cơ thể đã từng bị cải tạo!

Lại nhẹ nhàng đẩy vào thêm một ngón tay, ba ngón tay của Mộ Dung Hoài Tần mở ra, lại không ngừng kéo dẫn tiểu huyết đã trơn tru kia, tiếng dâm mi từ chỗ kết hợp giữa ngón tay và vị trí kia mà truyền ra, càng kích thích dục vọng đã cao trào của hai người.

“Húc ...”

Đầu lưỡi dài một đường liếm thẳng những giọt mồ hôi rịn ra trên ngực Liễu Yến Húc, lại lần nữa quay về với khu vực xung quanh hai khối thù du đã dựng đứng lên.

Chiếc lưỡi linh hoạt phối hợp cùng tốc độ của ngón tay mà liếm nhẹ xung quanh thù du nhạy cảm của Liễu Yến Húc, động tác giống như trẻ con bú sữa mẹ càng mang đến cho Liễu Yến Húc dục hoả thâm sâu hơn ...

Chiếc lưỡi xoay một vòng, khối thù du đã bị đùa giỡn nổi đậm màu lên lại bị ngậm vào trong khoang miệng, bàn tay khác cũng đặt lên khối thù du cô quạnh bên kia.

Hàm răng sắc bén, ngón tay mang theo hơi ấm, tiến lùi trong hậu huyết khiến Liễu Yến Húc khó nhịn được tiếng ngân nga, cảm giác bị trống rỗng càng lúc càng lớn.

“A ... ư ...cho ... cho ta đi ...”

“Muốn ...”

Mộ Dung Hoài Tần trong lòng vui mừng, động tác khiêu khích cũng càng lúc càng kích tình.

“Ngoan, ta sẽ lập tức cho ngươi ...”

Đôi môi đỏ hồng buông ra, Mộ Dung Hoài Tần đem hai chân Liễu Yến Húc dang rộng ra hướng về phía trước, chỗ đó đã hoàn toàn được mở rộng, tiểu huyết đang mơ hồ mở ra ngay trước mắt Mộ Dung Hoài Tần.

Một tiếng rên rỉ do không nhịn được, Mộ Dung Hoài Tần cầm phân thân đã trương to của mình, đem phần đầu đối chuẩn với hậu huyết không ngừng co rút của Liễu Yến Húc, mạnh mẽ dùng sức xung tiến khiến cơ thể người dưới thân tiêu hồn không ngớt!

“Ừ!”

“A!”

Cảm giác trống rỗng trong nháy mắt đã được lấp đầy, trong thoáng chốc, hai người không khỏi phát ra tiếng rên rỉ, vật thể đó của Mộ Dung Hoài Tần bị tiểu huyết của Liễu Yển Húc ôm rất chặt, khiến Mộ Dung Hoài Tần nhiều ngày chưa được phát tiết xém chút đã phát tiết ra.

Vội vàng cúi xuống, tiến gần đến lỗ tai đã ửng đỏ của Liễu Yển Húc.

“Húc, thả lỏng một chút ...”

Hai tay cũng vuốt ve chỗ nhạy cảm của người ở dưới, cảm thấy hậu huyết của Liễu Yển Húc đã bị dục vọng lôi kéo làm cho hơi thả lỏng ra, Mộ Dung Hoài Tần chớp lấy thời cơ mà lay động lên.

Cơ thể bị vật to lớn đâm xuyên qua, cảm giác nóng bức trong nội thể khiến Liễu Yển Húc kêu to, hai chân muốn kẹp hông người kia lại, nhưng hoàn toàn không có sức lực, suốt cả quá trình, toàn cơ thể đều bị thao túng, chỉ có thể bị ép buộc tiếp nhận tất cả những thứ Mộ Dung Hoài Tần dành cho mình...

Đau khổ, khoái cảm, truy lạc ...

Giữ chặt phần eo rắn chắc của Liễu Yển Húc, sự va chạm của Mộ Dung Hoài Tần càng lúc càng nhanh, vật thể to dài mỗi một lần húc vào đều tiến vào chỗ sâu nhất của cơ thể Liễu Yển Húc, thân hình nóng hổi thỉnh thoảng lại ma sát vào điểm có cảm giác nhất, Liễu Yển Húc lúc này đã phát tiết rồi, nhưng vật dục vọng đó lại ngẩng đầu lên ...

“Ừm! A ...nhanh! ...”

Nóng lòng muốn phát tiết khiến Liễu Yển Húc nhịn không được kêu lên thúc giục, tâm đã phong kín rồi, nhưng cơ thể lại hiển thị ra bản năng nguyên thủy nhất.

Nghe thấy Liễu Yển Húc thúc giục, động tác của Mộ Dung Hoài Tần càng mãnh liệt, trên khuôn mặt tuyệt lệ bị tình dục làm cho đỏ ửng càng thêm loá mắt, trong mắt lưu chuyển thứ tình dục tội lỗi mê người, mùi hương của thuốc bôi ở giữa hai người lan tràn ra, càng kích thích thần kinh đã không thể buộc chặt kia ...

“A!! Ta..không được ...rồi ...”

“Húc ...Húc! Của ta! Người là của ta! Húc của tại!”

Cơ thể lắc lư mãnh liệt đột nhiên dừng lại, Mộ Dung Hoài Tần cúi người xuống, giống như bảo đảm việc

gì đó, bịt cái miệng đang mở lớn của Liễu Yến Húc lại, đầu lưỡi nhiet tình ập tức vươn ra, cùng dây dưa, âu yếm nhau ở mọi góc ngách trong khoang miệng, cùng nhau hấp thụ mùi vị đặc biệt trong miệng đối phương, giống như hai con dã thú, chỉ trong nhục dục mới được giao lưu ...

“Ừm!!! Sắp ...Sắp ra rồi!!!”

“Húc! A ...”

Tốc độ lại càng gia tăng, mật huyết ở hạ thân co rút càng vui sướng, Liễu Yến Húc chịu không nổi kêu lớn, vật thể dục vọng run lên, mạnh mẽ phun ra một luồng dịch trắng ...Phát tiết xong hậu huyết co rút càng chặt, Mộ Dung Hoài Tần kêu rên một tiếng, kịch liệt bắn ra tinh hoa dịch thể vào trong tràng bích của Liễu Yến Húc ...

Liễu Yến Húc thất thần đã cau mày nằm phịch trên giường, cảm thấy đôi tay thon dài hoàn mỹ của người kia đang dạo chơi trên người mình ...

“Đã đủ chưa ...”

Âm thanh lạnh lẽo sớm đã trở nên khàn đục, còn có một loại mệt mỏi tuyệt vọng.

“Chưa!”

Ngữ khí kiên định, động tác mạnh mẽ xoay người hấn qua, cảm thấy hai chân bị người ở phía sau dang rộng ra, Liễu Yến Húc tuyệt vọng nhắm lại đôi mắt, cơ thể, lại lần nữa bị cưỡng hành kéo vào trong sự dấy lửa hỏa nhiệt ...

33. Chương 33

“Hoàng thượng, nên dậy đi ạ.”

Đôi mắt phượng dài mở ra, chiếu ra một tinh quang, người bên cạnh vẫn đang ngủ say, hơi thở thâm trầm nhưng không an ổn, bên tai lại nghe thấy tiếng gọi truyền đến, cánh tay của mình, vẫn còn đang vòng qua phần hông tinh tráng của hắn.

Trên da thịt màu mật ong in đầy ngón tích xanh xanh tím tím, có thể thấy tối hôm qua đã trải qua kịch liệt thể nào, nhưng những ngón tích này trong mắt Mộ Dung Hoài Tần lại cực kì thuận mắt.

Những vết này, là ấn kí của ta ... lưu lại trên người Húc!

Cẩn thận đem cánh tay rút ra khỏi người Liễu Yển Húc, Mộ Dung Hoài Tần cúi đầu nhẹ nhàng in lên một nụ hôn trên đôi má đang cau chặt của Liễu Yển Húc, đôi môi khẽ lướt qua trán, rồi lập tức thoái lui.

“Húc, chờ ta về, lúc đó, ngươi sẽ thật sự thuộc về ta ...”

Trong đôi mắt chuyên chú thâm tình, chiếu ra lại là một tia điên cuồng.

Kéo tấm màn ra, thái giám ở ngoài chờ đợi lập tức đưa y phục vào, phẩy tay gọi viên thái giám đó lại, Mộ Dung Hoài Tần ghé bên tai vị thái giám đó căn dặn một lượt, mới xuống giường rửa mặt chải tóc.

Đại Hạo hoàng triều mừng sáu tháng sáu năm thứ bảy Lăng Đức, Liễu Yển Húc hình bộ thượng thư trước đây, ở trong kinh thành bị bắt về qui án! Tội danh xác nhận, ba ngày sau ở ngục môn vẫn trầm!

Đây là tin tức duy nhất về Liễu Yển Húc mà Mạc Đồng thăm dò được trong hôm nay.

Trầm mặc ...

Một tia trầm mặc nặng nề lan toả ra trong ngôi nhà nhỏ ở vùng ngoại ô.

Không ai nói chuyện, ngay cả tiếng cười đùa đáng yêu thường ngày của Sầm nhi, cũng yên tĩnh, trong ngôi nhà nhỏ, ba người không nói gì ...

Thanh Ngưng sau khi nghe xong lời của Mạc Đồng thì vẫn luôn ngồi trên ghế, nhìn thắm có xanh mượt bên ngoài cửa sổ.

“Ta phải đi cứu chàng!”

Trong giọng nói thanh nhã, là sự kiên định quyết tuyệt, người nữ tử xinh đẹp đó chuyển mắt nhìn sang Mạc Đồng này giờ vẫn không lên tiếng, đó là ánh mắt khiến người ta không cách nào từ chối.

“Sầm nhi, xin nhờ Mạc đại ca chăm sóc giúp!”

Mạc Đồng nhú mày lại.

“Ta biết việc này là làm khó cho Mạc đại ca, huynh đã giúp chúng tôi nhiều như vậy.”

“Nhưng, ta quyết không thể bỏ chàng ...con người đó kiêu ngạo như vậy ...cho dù phải chết!”

Cắn chặt môi dưới lại tiếp tục nói.

“Đường đi xuống suối vàng ta cũng quyết không để chàng ấy đi một mình!”

Mạc Đồng mở miệng định nói, lại ngậm lại, nhưng đôi mày đen nhánh lại càng cau chặt.

“Sấm nhi ...qua đây, đến bên mẹ đi!”

Vẫy tay, lời nói dịu dàng làm Sấm nhi tự giác chạy đến bên mẹ, Phí Thanh Ngưng nhẹ nhàng ôm lấy nhi tử, vén những sợi tóc rối trên mặt qua sau tai.

“Sấm nhi, sau này phải ngoan ngoãn ở bên Mạc thúc thúc, nghe lời Mạc thúc thúc, biết không?”

Liễu Sấm tuy không hiểu tại sao mẹ lại nói như vậy với hắn, nhưng cũng vâng lời gật gật đầu.

“Mẹ à! Mẹ muốn đi đâu? Cha đâu? Không phải mẹ nói chờ mấy ngày nữa cha sẽ đến tìm chúng ta hay sao?”

Nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Liễu Sấm, đôi mắt trong sáng cứ như vậy mà nhìn mình, Phí Thanh Ngưng lòng đau như cắt, nhịn không được mà ôm nhi tử vào lòng, trên ngực ngập tràn nỗi đau tâm tê phế liệt!

Đây là nhi tử của bọn họ! Đây là cốt nhục của họ! Nàng ấy sao lại không yêu sao lại không đau lòng cho được, chỉ là, Sấm nhi, không phải mẹ muốn bỏ con, mẹ thực sự là, không nỡ bỏ cha con ...Sấm nhi, tha thứ cho sự ích kỷ của mẹ, tha thứ cho ta ...

Nước mắt lăn dài, từng giọt từng giọt trào ra khỏi khoé mắt đang nhắm chặt, nỗi đau của đáy lòng, tận đáy lòng hận cũng có thể được như nước mắt mà trào ra, phải chăng người trên thế gian không nên có yêu hận tình sâu nhiều như vậy?

Mạc Đồng ngơ ngác nhìn người nữ tử xinh đẹp khóc không ra tiếng kia, trên mặt dần dần hiện ra thần sắc đau khổ, nhưng rất nhanh, lại biến mất ...

Phí Thanh Ngưng rất nhanh sắp xếp lại tâm tình của mình, lặng lẽ lau mắt, rồi kéo bàn tay nhỏ của Sấm nhi, kéo nhi tử đến quì trước mặt Mạc Đồng.

“Mạc đại ca! Thanh Ngưng lúc này đã không còn điều gì hy vọng, chỉ xin đại ca nể mặt phu quân, mà giúp Liễu gia chúng tôi giữ lại được mầm mống duy nhất này!”

Mạc Đồng tránh không kịp, Vội vàng đứng dậy đỡ Phí Thanh Ngưng lên, không ngờ vẫn không làm nàng ấy động dậy chút nào, trong lòng kinh ngạc, lẽ nào người nữ tử trông yếu ớt này lại có hảo võ công?

Như nhìn thấy được nghi hoặc của Mạc Đồng, Phí Thanh Ngưng cười khổ một cái.

“Mạc đại ca đừng lấy làm lạ, Thanh Ngưng thực sự là có nỗi khổ, chuyện này, nói ra dài dòng ...”

Phí Thanh Ngưng vốn là nữ tử của võ lâm thế gia, từ nhỏ đã cùng cha và huynh trưởng luyện tập võ công, không ngờ năm mười sáu tuổi cả nhà bị hoạ diệt môn. Ngày hôm đó nhờ được nhũ mẫu liều mạng bảo vệ mới trốn thoát được, Phí Thanh Ngưng liền lập lời thề phải chính tay giết chết kẻ thù để an ủi vong linh cả nhà ở trên trời!

Nhưng không ngờ sau này gặp được Liễu Yển Húc, hai người tình đầu ý hợp rất nhanh liền rơi vào lưới tình, nhưng Thanh Ngưng vẫn không quên việc báo thù, sau này vì bị Liễu Yển Húc chất vấn, mới đem gia thế của mình nói rõ ra, không ngờ Liễu Yển Húc vì thù lao của nàng mà thi đậu trạng nguyên, xuất nhiệm làm quan, lại thay Thanh Ngưng bắt được kẻ thù, thanh toán mối huyết án của Phí gia.

Sau đó Phí Thanh Ngưng lại vì bảo vệ Liễu Yển Húc mà bị sập bẫy bị thương, sau này tuy đã được điều dưỡng không còn đáng ngại, nhưng cơ thể vẫn yếu hơn so với trước đây, cũng không dễ dàng động võ nữa ...

Nghe xong lời tự thuật của Phí Thanh Ngưng, trong tâm Mạc Đồng lại chấn kinh, tuy biết Phí Thanh Ngưng kiên cường hơn so với những nữ tử khác, nhưng vẫn không ngờ rằng nàng ấy lại có một khoảng thời gian kinh tâm động phách như vậy, ngờ ra một lúc mới nhớ lại Phí Thanh Ngưng vẫn đang quì dưới đất, cuống cuồng kéo Phí Thanh Ngưng đứng lên.

“Xin Mạc đại ca chấp nhận lời thỉnh cầu của Thanh Ngưng.”

“Ta!”

Mạc Đồng cứng tay giữa không trung, trong mắt dường như lại xẹt qua tia thần sắc đau khổ, cuối cùng vẫn cắn răng.

“Được! Ta nhận lời! Người mau đứng lên đi!”

Thanh Ngưng mỉm cười, nhưng lại khiến hắn không khỏi chua xót, người mới được Mạc Đồng đỡ dậy đã ngồi lại lên ghế.

“Đa tạ Mạc đại ca, kì thực, Thanh Ngưng cũng biết thỉnh cầu này thực sự là làm khó, Sấm nhi bây giờ cũng giống như ta, cũng trở thành khâm phạm, bắt Mạc đại ca phải mạo hiểm lớn như vậy ...”

“Không! Không phải như vậy ...”

Mạc Đồng vội cắt ngang lời nói của Phí Thanh Ngưng xong dường như muốn nói gì đó, nhưng vẫn nghẹn lại, cũng không biết nên nói sao, Phí Thanh Ngưng vẫn không để ý mà cười một cái, lại nói tiếp.

“Thanh Ngưng hiểu Mạc đại ca rất khó xử, Mạc đại ca có thể ở trong khó khăn mà giúp đỡ mẹ con ta nhiều như vậy, ta đã vạn phần cảm kích rồi ...”

“Đó ...đó là điều ta nên làm mà ...”

Cơ hồ không muốn đối diện với đôi mắt đầy sự cảm kích của Phí Thanh Ngưng, Mạc Đồng liền chuyển hướng, nhìn thấy Sầm nhi đang ngoan ngoãn ngồi trong vòng tay mẹ.

“Bất luận như thế nào, ân tình lần này của Mạc đại ca, Thanh Ngưng suốt đời khó quên.”

Lại cười một cái, Phí Thanh Ngưng nhẹ nhàng đem bàn tay non mềm của Sầm nhi đặt vào trong bàn tay thô ráp của Mạc Đồng.

“Mạc đại ca, xin nhờ người ...”

Mạc Đồng cúi đầu nhìn đứa trẻ đáng yêu đang mở to tròn mắt mà nhìn mình, lại nhìn gương mặt tràn đầy sự kì vọng của Phí Thanh Ngưng, lại lần nữa khe khẽ, khe khẽ thở dài, bàn tay to lớn nắm lại, ôm Sầm nhi ngồi lên chân mình.

“Phu nhân yên tâm, Mạc Đồng nhớ kỹ ...”

34. Chương 34

Cả người trên dưới đều đau nhức khó chịu, Liễu Yển Húc tỉnh lại lúc mặt trời lần đầu chiếu ánh ban mai trên mặt đất.

Mộ Dung Hoài Tần! Đáng ghét!

Cau chặt mày lại muốn xuống giường, cơ thể giống như vẫn chưa tan hết được tính không cách nào nhức nhích, dùng toàn bộ sức lực thì cơ thể đau nhức cũng ngắc mới miễn cưỡng động được một chút, nhưng vận động quá độ càng khiến cho cơ thể kháng nghị mãnh liệt!

Đây là hậu quả của việc dùng thuốc hôm qua ...

Vừa nghĩ đến việc mình hôm qua bị Mộ Dung Hoài Tần đùa giỡn đến không biết xấu hổ mà rên rỉ lên, Liễu Yển Húc cảm thấy quần quai trong bụng không ngừng, như muốn ói ra!

Thanh Ngưng Thanh Ngưng!!

Cố nén sự khó chịu mà cử động lên, Liễu Yển Húc ép buộc khí lực ngưng tụ của mình, mặc kệ thế nào hắn cũng quyết không thể để cho Thanh Ngưng phải chịu một tia tổn hại nào! Hắn nguyện hi sinh tất cả để bảo vệ người đó ...

Cơ thể tê liệt dần dần cảm nhận được một tia đau đớn rất nhỏ, tứ chi bị mất cảm giác đã từ từ hồi phục, sức lực bắt đầu ngưng tụ, Liễu Yển Húc cắn chặt răng, hai tay chống trên giường mà ngồi dậy.

Cơ thể từ từ đứng thẳng lên, trong giây phút sắp gượng dậy được, từ sau lưng Liễu Yển Húc đột nhiên truyền đến một lực ép, khí lực không dễ dàng gì mới hội tụ được lại nhanh chóng tiêu tan, cơ thể cường tráng lại lần nữa rơi xuống chiếc giường mềm mại ...

Tức giận xoay đầu qua, Liễu Yển Húc phẫn hận nhìn chằm chằm vào tên nội thị vừa mới ra tay với mình.

“Người làm cái gì vậy!! Ta muốn ngồi dậy!”

Nội thị đó bị Liễu Yển Húc quát, cũng không hoảng loạn, chỉ cung kính cúi thấp đầu.

“Hoàng thượng căn dặn, Liễu đại nhân hãy ở trong cung tịnh dưỡng thật tốt, tất cả mọi chuyện chờ hoàng thượng về sẽ xử lý sau ...”

Oán hận cắn chặt răng, hai mắt Liễu Yển Húc lạnh lùng nhìn tên thái giám kia.

“ “Người mau thả cho ta đi! Tự ta sẽ tìm hoàng thượng nói rõ tất cả!”

Hắn nhất định phải đi gặp Mộ Dung Hoài Tần! Hắn nhất định phải đi ngăn cản Mộ Dung Hoài Tần!

“Xin Liễu đại nhân thứ tội, hoàng thượng nói tất cả mọi yêu cầu của Liễu đại nhân đều phải đáp ứng, chỉ là nếu như Liễu đại nhân xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, thì cái đầu của nô tài cũng sẽ không cần nằm ở trên cổ nữa, Liễu đại nhân đừng làm khó nô tài!”

Liễu Yển Húc nghe vị thái giám đó nói tuy là rất cung kính, nhưng trong lời nói hoàn toàn không thấy một tia nhượng bộ, nội tâm càng lúc càng nôn nóng, lại thấy thái giám kia nói xong liền đi đến bên bàn, từ trên bàn cầm đến một cái chén không biết là thứ gì.

“Người muốn làm gì?”

Tên thái giám đó bưng cái chén đến trước mặt Liễu Yển Húc, thì một lễ, nói phải đắc tội rồi, lại ra tay nhanh như chớp điểm vào huyệt đạo của Liễu Yển Húc! Liễu Yển Húc vừa sợ vừa giận, toàn thân vốn vô lực ngay cả cử động cũng không được, chỉ có thể mở to mắt nhìn tên thái giám kia đem thứ đen ngòm trong chén đổ hết vào miệng mình.

Chờ khi tên thái giám đó giải huyết đạo cho mình, Liễu Yển Húc bò đến cạnh giường nôn thốc nôn tháo, nhưng không nôn ra được chút gì, kinh hãi ngược mắt nhìn vị thái giám kia đem đặt cái chén về chỗ cũ, muốn đưa tay nắm lấy ống tay áo của người đó, nhưng phát hiện tay vừa đưa ra được một nửa thì đã vô lực rơi nhẹ xuống, tất cả đều giống như tình cảnh bị hạ độc tối qua!

“Người! Người vừa nãy rốt cục đã cho ta uống cái gì hả!”

Tên thái giám đó không hề để ý đến vẻ mặt giận dữ của Liễu Yển Húc, lại đi đến bên giường, đem Liễu Yển Húc đã nghiêng hơn nửa người ra ngoài nhẹ nhàng đặt trở về giường, lại cẩn thận đắp chăn ấm cho Liễu Yển Húc, làm xong hết mới cười cười nhìn đôi mắt nhỏ dài đang trừng trừng nhìn hắn.

“Liễu đại nhân chớ kinh hoảng, đó chỉ là một loại thuốc khiến người ta tạm thời mất hết sức lực, sẽ không có bất kì tổn thương nào đối với sức khỏe của đại nhân, hoàng thượng căn dặn, Liễu đại nhân sức khỏe không tốt, mấy ngày này phải tịnh dưỡng nhiều, sợ Liễu đại nhân đi lại lung tung, mới kê thái y điều chế ra loại thuốc này, Liễu đại nhân yên tâm nghỉ ngơi, tất cả mọi chuyện giao cho chúng nô tài thì được rồi ...”

Giường mất đỡ dẫn nghe xong lời nói của tên thái giám đó, trong lòng Liễu Yển Húc vừa giận vừa sợ, tâm kế sâu xa của người đó đã đi gần đến chỗ tàn nhẫn! Hắn sợ mình có bất kì hành động nào phá hỏng kế hoạch của hắn, nên mấy ngày này muốn nhốt mình trên chiếc giường nhỏ này!

Thanh Ngưng Thanh Ngưng, ta phải làm sao mới giúp được nàng!!

Tại sao! Ta lại lại vô dụng như vậy ...ngay cả người mà ta muốn bảo vệ nhất, cũng vô lực ...

Bên này Liễu Yển Húc đã gấp như thú bị mắc bẫy, bên kia thiên la địa võng của Mộ Dung Hoài Tần cũng đã từ từ triển khai, thợ săn cũng đã cẩn thận đặt bẫy rập, chỉ chờ con mồi đến...

Ngày hình bộ thượng thư Liễu Yển Húc bị đưa đi xử trảm, chính là ngày mai ...

35. Chương 35

Tâm tình của Mộ Dung Hoài Tần rất tốt, vì hắn biết Húc của hắn! Húc mà hắn yêu thương, đã sắp trở thành của hắn rồi!

Phải đó! Sắp rồi!

Khoé miệng cong lên một đường, bộ dạng điên cuồng đó vốn là dung nhan khuynh quốc đã bị che kín bởi sự âm u độc ác, cảnh tượng quý dị này khiến Tổng Vu Phi hình bộ thị lang đang ở trong ngự thư phòng bấm đầu cũng phải toát mồ hôi lạnh!

Hoàng thượng gần đây, thực sự là quá bất bình thường rồi!

Tuy nói thần trí của hoàng thượng vẫn chưa hỗn loạn, thậm chí có thể nói là còn minh mẫn hơn so với trước đây, nhưng! Cái chính là quá tỉnh táo ...Hoàng thượng bình tĩnh xử lý tất cả mọi chuyện! Cảm giác đó! Không giống như của một người bình thường! Hoàng thượng tỉnh vi đến thái quá ...

A, Không! Ngoại trừ vụ án của Liễu Yến Húc!

Nghĩ đến Liễu Yến Húc, Tống Vu Phi cúi thấp đầu đôi mày thanh tú khẽ nhíu lại.

Bất luận như thế nào hần cũng không tin Liễu đại nhân là người như vậy, có thể kết giao với loạn đảng! Lúc nhận được tin này cảm giác ngoài sự khó tin thì vẫn là khó tin!

Thời gian hần làm thủ hạ của Liễu đại nhân tuy không dài, nhưng tự sâu đáy lòng cũng rất khâm phục vị hình bộ thượng thư nổi tiếng thiết diện này, sao cũng không thể ngờ ...

Quả nhiên, làm bạn vua, như làm bạn với cọp!!!

Lại nghĩ về nụ cười quái lạ vừa nãy của hoàng đế, lực phủ ngũ tạng của Tống Vu Phi thật sự trong khí trời oi bức mà run lên!

“Tống Vu Phi, chuyện trầm căn dặn khanh làm đã như thế nào rồi?”

Tiếng nói trong trẻo đột nhiên vang lên, làm sự trầm tư trong lòng Tống Vu Phi lại càng hoảng sợ, vội vã trả lời.

“Khởi bẩm hoàng thượng, việc hoàng thượng giao phó vi thần đã sắp xếp ổn thoả, bốn phía ở pháp trường đều đã giăng thiên la địa võng, đừng nói là một mình Phí Thanh Ngưng, cho dù là mười người đến, cũng chắc chắn sẽ không có đường cho ả quay về!”

Tuy nội tâm đồng tình với cảnh ngộ của Liễu Yến Húc, nhưng kì vị không thể mưu kì chính! Liễu đại nhân, xin lỗi, trong lòng Tống Vu Phi đang nói một tiếng xin lỗi với Liễu Yến Húc, lại lần nữa nhắc nhở tinh thần để ứng phó với câu hỏi tỉ mỉ của hoàng thượng ...

Một lượt hỏi kĩ lưỡng mọi vấn đề, Mộ Dung Hoài Tần mới hài lòng mỉm cười, nhìn thấy sắc khẩn trương của Tống Vu Phi mà cười nhẹ một cái, tay đang đặt trên bàn sách nhẹ nhàng chạm vào cái tách sứ.

“Chuyện mà Tống ái khanh làm, trầm yên tâm rồi, hi vọng lần này ngươi không phụ lòng kì vọng của trẫm!”

“Xin hoàng thượng yên tâm! Thần có chết vạn lần cũng không dám!”

Tổng Vu Phi lại hoang mang quì xuống.

“Đứng lên đứng lên!”

Cố làm ra vẻ hiền từ, Mộ Dung Hoài Tần phát tay cho Tổng Vu Phi đứng lên, nhìn người thanh niên tuấn tú trước mặt, khoé miệng Mộ Dung Hoài Tần lại lần nữa hiện ra một tia tiếu ý ...Phí Thanh Ngưng! Coi như ta cũng không bạc đãi người!

“Năng lực của Tổng ái khanh trầm luôn tin tưởng!”

Ngón tay đang vân vê đột nhiên dừng lại, lời nói của Mộ Dung Hoài Tần cũng trở nên sắc bén.

“Ai da ...Chuyện xảy ra lần này của hình bộ, quả thực làm trầm phải đau lòng! Tên Liễu Yển Húc đó, trầm vẫn luôn tín nhiệm hần, nhưng không ngờ!”

Khẽ lắc đầu, đôi mày xinh đẹp nhú lại, ngữ khí của Mộ Dung Hoài Tần hoàn toàn lộ ra vẻ không sắt thép, Tổng Vu Phi đoán không ra tâm tư của hần, cũng không dám tiếp lời, chỉ gật đầu.

“Lần này Liễu Yển Húc làm ra chuyện như vậy, hình bộ thượng thư tất nhiên sẽ trống một chỗ ...”

Ngữ khí của Mộ Dung Hoài Tần giống như bằng hữu quen biết lâu năm cùng trò chuyện những chuyện vụn vặt với nhau, nhưng lại làm cho tim của Tổng Vu Phi không khỏi nhảy dựng lên!

Ở trong quan trường lẫn lộn nhiều năm, sao lại không hiểu ý tứ trong lời nói của Mộ Dung Hoài Tần, chỉ là vị hoàng đế trẻ tuổi này tuy tuổi tác không lớn, nhưng tâm tư lại thâm sâu như biển cả, các hạ thần đều không dám có ý thăm dò, nay hoàng thượng lại hỏi một câu như vậy, nhưng tâm tình của Tổng Vu Phi trong lúc đó cũng không mất đi sự chừng mực.

“Hồi hoàng thượng, vi thần không dám xen vào, nghĩ trong lòng hoàng thượng tất đã có người tài rồi!”

Như lơ đãng nhìn về phía Tổng Vu Phi, Mộ Dung Hoài Tần chậm rãi mở miệng.

“Ha ha, trong lòng trầm quả thực đã chọn được một người ...”

“Không biết ...ái khanh có chịu không?”

Tuy trong lòng đã có sự chuẩn bị, nhưng đột ngột nghe thấy lời nói của Mộ Dung Hoài Tần, vẫn khiến Tổng Vu Phi giật thót tim! Thập tài gian khổ học tập, trên quan trường cũng phải chịu khổ, là vì cái gì! Còn không phải là vì muốn tiền đồ làm quan lên như điều gặp gió hay sao!! Nay hoàng thượng đã trọng dụng mình, thời cơ tốt như vậy, Tổng Vu Phi sao có thể không nắm bắt!

Tổng Vu Phi kích động khắp mặt đỏ ửng, đột ngột quì xuống, dập đầu trước Mộ Dung Hoài Tần.

“Hoàng thượng tín nhiệm vi thần, vi thần tất sẽ cúc cung tận tụy để báo đáp hồng ân của hoàng thượng!”

“Ha ha! Ái khanh nghĩ được như vậy thì không còn gì tốt hơn ...Trẫm cũng tin Tổng ái khanh sẽ không khiến trẫm thất vọng ...phải không?”

Câu nói sau âm điệu không cao, nhưng lại làm Tổng Vu Phi đang mừng rỡ phải run lên dử dội, kinh hoảng vội vã khấn đầu.

“Ân đức của hoàng thượng thần chết vạn lần cũng khó báo, ngày sau sẽ tận lực vì hoàng thượng mà phân ưu!”

Hài lòng với biểu hiện của Tổng Vu Phi, Mộ Dung Hoài Tần nở ra một nụ cười, chỉ là tiểu ý sáng đẹp này, không lọt vào mắt.

“Tổng ái khanh hãy đứng lên, chuyện lần này tạm thời nghị định, người lui xuống trước, ngày mai trẫm sẽ phái người đi ban chỉ, chính thức phong thưởng, hi vọng người sau này sẽ tận tâm vì nước, phò trợ xã tắc!”

“Thần, khấu tạ ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Trịnh trọng khấu lễ xong, Tổng Vu Phi chậm rãi lui ra khỏi ngự thư phòng nghiêm trang, không để ý đến sự hớn hở của hần, tuyệt sắc thiên tử thiên uy khó dò kia, vẫn mang theo ánh mắt quỷ dị, chăm chú nhìn theo thân ảnh đi ra ngoài điện ...

“Ha ha ha ha ha ...Tổng thượng thư hả! Ha ha ha ...”

Tổng Vu Phi vừa lui ra không lâu, một tràng cười sảng khoái tuôn ra từ ngự thư phòng, tuy tiếng cười thanh thoát, nhưng khiến tiểu thái giám hầu hạ bên cạnh hoàng đế phải rung mình ...

36. Chương 36

Phí Thanh Ngưng sao cũng không ngờ được mình ở trong tình huống này lại gặp được Liễu Yển Húc! Vừa này nàng còn cho rằng mình là người đã chết ...

Trong giây phút đó, khi nàng bị đại nội thị vệ võ nghệ tinh thâm bắt giữ, ép nàng nhìn thanh đại đao sáng loáng chém qua cổ người mà nàng yêu nhất!!!

Tâm đã trống rỗng ...

Sống, không bằng chết ...

Nhưng, tại sao???

Quá đổi vui mừng, nghi hoặc không dám tin vào mắt mình mà nhìn người vô lực trên giường, tim, đã sắp nhảy ra khỏi lồng ngực rồi!

Nàng ấy nên tin ai? Nàng ấy có thể tin ai?

Ngón tay mảnh khảnh bầu chặt vạt áo trước! Các ngón tay trắng bệch lại càng lộ rõ, trong đôi mắt ngày thường tràn đầy sự dịu dàng lúc này lại lộ ra ...một thứ tình cảm phức tạp!

“Thanh ...Ngưng ...là, là ta”

Âm thanh này!! Âm thanh này! Đây! Không sai, chính là tiếng của chàng! Yễn Húc! Húc!

Tên của người mà nàng đã ngày đêm gọi, nàng sao có thể không nhận ra giọng nói dịu dàng đó!

“Phu quân!! “

Vội vã chạy đến bên giường, người kia tuy nhột nhật nhưng vẫn lộ ra nụ cười tuần tú, xông vào tầm nhìn ...

Nước mắt, tràn ra ...

Nhìn hấn vô lực như vậy, thân hình cường tráng cũng đã ốm đi, xung quanh mắt là một quầng đen, nhưng đôi mắt đó, vẫn giống như lần đầu tiên mình nhìn thấy, vẫn ôn hậu như vậy, vẫn bao dung mà nhìn!

Cảm thấy Liễu Yễn Húc đang vô lực muốn đưa tay chạm vào mình, Phí Thanh Ngưng chưa xót nước mắt lại trào ra, phu quân, chàng rốt cục ...bị sao vậy?

Nhìn thấy thê tử nắm đôi tay vô lực của mình áp lên mặt khẽ vuốt ve, cảm xúc tinh tế quen thuộc đó dường như đã trở nên xa lạ ...

Thanh Ngưng, cuối cùng ta, đã gặp được nàng rồi.

Rất khó, rất khó a!

Giọt lệ trong suốt là đao kiếm sắc bén nhất trên đời, từng giọt từng giọt phá nát trái tim của hai người, thứ thấm ra, là mừng, hay là bi?

Không quan trọng, không muốn nghĩ nữa ...

Vui thì sao, bi thì sao? Chỉ có khắc này, duy chỉ có lúc này, người quan trọng nhất trong lòng mới ở bên cạnh mình, có thể thật sự chạm vào cơ thể đó, có thể thật sự cảm nhận được hơi thở của người đó ... tất cả tất cả, đều trở thành không quan trọng ...

Một lúc lâu, Liễu Yển Húc mới không chế được ý nghĩ cuồn cuộn như sóng, hiệu lực của thuốc cũng đã giảm bớt, cơ thể có thể cử động những động tác nhỏ, ngón tay đặt trước ngực thê tử, khó khăn vuốt ve mái tóc mềm mượt của nàng ấy.

“Thanh Ngưng, nàng ... làm thế nào mà đến đây?”

Nếu như hần nhớ không lầm, thì hôm nay là ngày mình bị xử trảm. Vậy Thanh Ngưng sao có thể vào cung được! Mộ Dung Hoài Tần tốt như vậy để cho gia đình họ đoàn viên hay sao? Còn Sầm nhi nữa!

Đột nhiên nhớ tới nhi tử bé bỏng, tim Liễu Yển Húc lại nhói một cái.

“Thanh Ngưng, Sầm nhi đâu? Nó ...

Đôi môi bị ngón tay thanh mảnh chặn lại, Phí Thanh Ngưng đưa mắt nhìn xung quanh, xác định không có ai xong mới ghé vào tai Liễu Yển Húc mà nói.

“Phu quân yên tâm, Sầm nhi ta đã gửi cho Mạc Đồng đại ca rồi, bây giờ chắc đã ra khỏi thành ...”

Kinh ngạc mà ngậy ra một lúc, tuy nghe nhi tử thoát hiểm thì thở phào một tiếng, nhưng Liễu Yển Húc vẫn nghi ngờ.

“Họ đã ra khỏi thành sao nàng lại một mình vào cung?! Hôm nay không phải là ngày ta bị xử trảm sao? “

Phí Thanh Ngưng nhẹ nhàng tựa vào lòng hần, nhắm đôi mắt cảm nhận hơi thở quen thuộc trước đây.

“Thanh Ngưng sao có thể bỏ phu quân lại một mình! Sầm nhi đã an toàn rồi, Thanh Ngưng quyết định hôm nay vô luận là sống hay chết, cũng phải đi cùng với phu quân!”

Tiếng nói nhu hoà của nữ nhi lúc này lại lộ ra một cảm giác kiên nghị, Liễu Yển Húc biết, đó là tình yêu của thê tử đối với mình! Thê tử yêu mình sâu đậm như vậy ... Vừa nghĩ đến đây, không khỏi muốn đưa tay ra giữ chặt Phí Thanh Ngưng, nhưng cánh tay yếu ớt vẫn không cách nào nhấc lên được, trong lòng thê

lương, nhưng lại cảm động, đôi môi mấp máy, nhưng chỉ nói ra được một câu.

“Ngốc!”

Cười xuy một tiếng, Phí Thanh Ngưng đưa tay ra ôm lấy hông của Liễu Yển Húc, nhưng trong lòng đột nhiên chấn động, gặp được Liễu Yển Húc vốn đã vui mừng không xiết nhưng sự nghi hoặc lại nổi lên, vì sao hoàng đế lại vu hại phu quân? Lại vì sao mà bắt mình rồi lại không giết cũng không giao cho hình bộ? Ngược lại còn đưa mình vào cung gặp phu quân? Hơn nữa phu quân bị như vậy là chuyện như thế nào? Rốt cục trên người Liễu Yển Húc, đã xảy ra biến cố gì???

Mỗi nghi hoặc tầng tầng xông lên, mỗi một tầng, Phí Thanh Ngưng lại không khỏi suy đoán vài phần, nàng ấy tự hỏi mình tuy không phải là người thông minh bằng tuyết nhưng cũng không phải là người phụ nữ đàn độn, nhưng sao cũng không hiểu nổi chuyện này!

“Phu quân!”

Nếu đã không hiểu, chi bằng nói thẳng ra, hỏi thử phu quân, cho dù là chuyện động trời gì, nàng ấy cũng quyết không để phu quân gánh vác một mình!

Nhìn ánh mắt kiên định nghiêm túc của thê tử, Liễu Yển Húc khó xử, muốn nói ra, nhưng tất cả những việc này, kêu hắn giải thích làm sao với nàng ấy? Tất cả những chuyện dơ bẩn đó, bảo hắn làm sao nói ra với thê tử yêu thương??

Mộ Dung Hoài Tần, người rốt cục có dự định gì?

Liễu Yển Húc khó xử xoay đầu đi, Phí Thanh Ngưng nghi ngờ đang định hỏi, nhưng đột nhiên nghe thấy tiếng nói của một nam nhân xen vào.

“Ha ha, Liễu phu nhân! Biệt lai vô dạng!”

Âm thanh đó! Kinh hoảng xoay đầu lại nhìn thân ảnh màu vàng của người vừa tiến vào, đó là! Mộ Dung Hoài Tần!

37. Chương 37

Hai mắt nhảy dựng lên, đôi mắt Liễu Yển Húc sáng quất trừng nhìn Mộ Dung Hoài Tần đang tươi cười tiến gần về phía bọn họ, nghiến chặt răng.

“Người đến làm gì?”

Phí Thanh Ngưng cảm thấy vị hoàng đế này rất quen, khuôn mặt này ...tiếng nói này!

“Người là Mục công tử!!

Phải rồi, khó trách nàng ấy cảm thấy quen quen! Đây chính là vị Mục công tử lần đó đã đến nhà mình rồi lại ra về không hay biết! Thì ra ...hắn lại là đương kim thiên tử!! Trong u tối, Phí Thanh Ngưng dường như hiểu ra điều gì đó, nhưng cái gì cũng không nắm bắt được.

“Ha ha phu nhân trí nhớ tốt a ...”

Tuy đang nói chuyện với Phí Thanh Ngưng, nhưng đôi mắt phượng thon dài xinh đẹp kia lại luôn nhìn thẳng vào Liễu Yển Húc mặt đang tái nhợt kia! Đang nhìn Liễu Yển Húc trong vô thức nắm chặt lấy Phí Thanh Ngưng, đôi mắt đó chiếu ra một tia thần thái độc ác, tay Liễu Yển Húc như bị phỏng bỏng rát, đôi tay đang giữ chặt vội buông ra ...

“Người là ... hoàng thượng?”

Phí Thanh Ngưng đứng dậy trước giường Liễu Yển Húc, nhìn người thanh niên tú lệ nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác áp bức đè nặng, hỏi một câu.

Tuy đã biết thân phận của người trước mặt, nhưng sự nghi hoặc vẫn không biến mất, ngược lại còn lớn hơn.

Đây là chuyện như thế nào? Rốt cục giữa hoàng đế và phu quân đã xảy ra chuyện gì?

Liễu Yển Húc chỉ cảm thấy huyết dịch toàn thân đều xông lên đỉnh đầu, ánh mắt của người đó, ba ngày chưa gặp, sự điên cuồng trong đôi mắt đó không những không giảm bớt, mà lại càng thêm lộ rõ, ánh mắt như lửa thiêu đốt vào cơ thể mình, đôi môi run rẩy, nhưng chỉ có thể nhìn Mộ Dung Hoài Tần mà không nói được lời nào, cho đến khi con người xinh đẹp kia cười với hắn một cái.

“Chắc phu nhân cũng đang nghi hoặc phải không?”

“Kì thực, tất cả những chuyện này rất đơn giản ...nói thẳng ra, bất quá chỉ là ...”

Thân ảnh cao ráo đột nhiên tiến đến trước giường Liễu Yển Húc, thân pháp rất nhanh, Phí Thanh Ngưng cũng ngăn không kịp, mặt Liễu Yển Húc đã bị đôi tay trắng nõn của người kia nâng lên, ánh mắt như thiêu đốt nhìn Liễu Yển Húc, Mộ Dung Hoài Tần nói từng chữ một.

“Ta, muốn có được hắn!”

Đôi môi đột nhiên tiến gần, phủ lên cánh môi trắng bệch không một chút huyết sắc kia ...

Đồng tử trong đôi mắt đột nhiên co rút lại, Liễu Yển Húc cuối cùng đã phản ứng, cơ thể vô lực đẩy không ra người đang giữ chặt mình, chán ghét đầu lưỡi đang xâm nhập vào khoang miệng mình, mang đến một mùi vị quen thuộc ...

Thanh Ngưng đứng cạnh đó!!

Toàn thân run lên, bị chọc giận cơ thể phát ra một luồng khí lực ...

Kêu lên một tiếng, Mộ Dung Hoài Tần đột nhiên buông Liễu Yển Húc ra, một tia máu đỏ thẫm trào ra từ miệng hắn, hắn không cảm nhận được một chút đau đớn nào chỉ nhìn Liễu Yển Húc đang phẫn nộ cùng xấu hổ mà cười một cái, lập tức xoay đầu lại nhìn Phí Thanh Ngưng đã chờ sẵn vì tình cảnh vừa rồi.

“Người vừa này đã nhìn thấy rồi, đây chính là quan hệ cả ta và Húc! Có được hắn, chính là mục đích của ta!”

Ánh mắt thâm trầm liên thay đổi, sự phong bạo đã dâng lên!

“Bất kể là ai! Chỉ cần cản trở ta! Ta sẽ dùng hai tay đem bọn chúng từng người! Từng người Huỷ! Đi!”

Phí Thanh Ngưng xoay cái cổ cứng ngắc nhìn tên thiên tử đương triều này! Con người ngồi trên thiên hạ này!

“Người! Người điên rồi!! Người là thằng điên!! Sao người có thể làm ra chuyện biến thái như vậy!”

Đôi mắt trống rỗng của Liễu Yển Húc vừa nghe thấy từ miệng Phí Thanh Ngưng nói ra hai chữ biến thái, thì toàn thân run một trận kịch liệt, một tiếng thét bị ai từ trong miệng hắn tràn ra!

“Á!”

Giết hắn! Giết hắn! Giết chết con người này! Giết chết tên điên này! Là hắn đã khiến mình người mất nhà tan, là hắn khiến mình sống không bằng chết!

“Giết chết người! Giết người!”

Điên rồi, cuồng rồi, tất cả, đều không bận tâm nữa ...tôn nghiêm cả đời mình, chỉ còn lại một chút nguyện vọng và tự tôn ít ỏi, đều bị con người này, tàn nhẫn cướp đi! Còn lại cái gì chứ? Thân thể đã nhơ nhuốc này sao? Vậy ...ngay cả thứ này cũng lấy đi đi ... không còn gì nữa, càng tốt, huỷ diệt đi!!!

Nhưng, tại sao đôi tay yếu ớt vô lực vẫn đặt một cách nhẹ nhàng trên chiếc cổ đó? Tại sao cơ thể vô dụng đến nỗi sức lực để bấu chặt năm ngón tay cũng không có? Hơn nữa người đó, vẫn nở một nụ cười xán lạng

như vậy ... vẫn vui vẻ nhìn mình ... tim đã tan nát, thành tro rồi ...

“Phu quân!”

Phí Thanh Ngưng đột nhiên hét lên một tiếng, kéo Mộ Dung Hoài Tần ra khỏi người đang đầm đìa nước mắt kia.

Phu quân sao lại bị thương nặng thế kia! Toàn thân trên dưới, đều là vết thương ...thứ chảy ra không phải là máu, mà là sức sống của sinh mạng ...tại sao! Tại sao! Ông trời! Sao lại bất công như vậy!!

Nước mắt của hai người hoà lẫn vào nhau, khóc, nhưng không hề có âm thanh.

38. Chương 38

Ánh mắt âm trầm nhìn hai người đang ôm nhau trên giường, trong lòng Mộ Dung Hoài Tần nộ khí ngập trời!

Đó là Húc của hắn! Húc chỉ là của một mình hắn! Nhưng ...ha ha, Húc, rất nhanh rất nhanh, người sẽ là của ta ...người sẽ nhận lời ta! Ha ha, sẽ thôi ...

Ôm chặt cơ thể đang run lên của Liễu Yến Húc, Phí Thanh Ngưng gác lại tâm tình, nàng vẫn không quay đầu, giọng nói trong trẻo đã trở nên khàn đặc.

“Người rốt cục muốn sao?”

Húc ... Phu quân yêu thương của ta, ta không muốn chàng bị tổn thương nữa ...

“Ha ha, không phải ta đã nói rồi sao? Ta muốn hắn! Tất cả những gì ta làm, đều là vì mục đích đó! Hắn là của ta! Hắn chỉ có thể là của ta!”

Đột nhiên Mộ Dung Hoài Tần cười xuy một tiếng, nhìn Phí Thanh Ngưng dịu dàng nhắc tay giúp Liễu Yến Húc vén lên những sợi tóc rối.

“Phí Thanh Ngưng! Ta khuyên ngươi đừng nghĩ đến ý định tự tử ngu muội! Bởi vì, cho dù ngươi chết, cũng không sao cả ...dù sao trên tay ta, vẫn còn có một lợi thế lớn hơn!”

“Đưa nó đến đây!”

Ngón tay dừng lại trên vành tai Liễu Yến Húc, Liễu Yến Húc đang khóc đến đờ đẫn, khi vừa nghe thấy âm thanh quen thuộc đó, liền tỉnh táo lại ...

Nhịn không được xoay người qua, Phí Thanh Ngưng nhìn thấy Mộ Dung Hoài Tần đang kéo Liễu Sấm đang khóc nức nở vào! Hơn nữa người có gương mặt bình tĩnh đang đứng cạnh Mộ Dung Hoài Tần, lại chính là người đáng lẽ giờ này đã đưa Liễu Sấm ra khỏi thành ____ Mạc Đồng!

Trong giây phút đó, trời đất quay cuồng! Liễu Yến Húc cảm thấy, thế giới của mình trong chớp mắt, đã hoàn toàn bị phá vỡ!

“Sấm nhi!”

Mộ Dung Hoài Tần cười tàn nhẫn, gương mặt tuyệt sắc đầy vẻ hung tợn.

“Xem ra, ta đã quên giới thiệu cho các người. Mạc Đồng, là ...ảnh thị của ta ...”

Ảnh thị, quân chủ của Đại Hạo hoàng triều đều trang bị cho mình một người bí mật nhất, từ nhỏ thì các hoàng tử đã được phụ vương đào tạo cho một ảnh thị, hơn nữa sau này nếu vị hoàng tử nào đăng cơ thì sẽ được tiếp nhận tất cả ảnh thị của huynh đệ ...

Có tin đồn các ảnh thị vĩnh viễn chỉ sống ở nơi u tối, thân phận của họ mãi mãi cũng chỉ có một mình hoàng đế biết, có thể chỉ là một tiểu đồng bình thường nhất, cũng có thể, chỉ là một kiều mị hoa nương một đêm phong lưu ...

Ảnh thị không có tình cảm, vĩnh viễn chỉ nghe hiệu lệnh của hoàng đế, bọn họ, có thể nói không phải là người, chỉ là một món vũ khí có sức sát thương cực mạnh.

Liễu Yến Húc đột nhiên hiểu ra.

“Ta cứu người một mạng, cũng là sự sắp xếp phải không?”

Hình bộ thị lang thẳng chức lên làm thượng thư, điều động một ảnh thị đi kiểm tra năng lực, cách làm chính xác đến vậy ...

Một nụ cười dịu dàng với Liễu Yến Húc.

“Húc, thật thông minh ...”

Mộ Dung Hoài Tần đem Liễu Sấm giao cho Mạc Đồng, vừa phát tay, Mạc Đồng liền đi ra ngoài điện.

“Chờ đã!”

Người nói, là Phí Thanh Ngưng, Mạc Đồng, vẫn không quay đầu ...

Phí Thanh Ngưng tuyệt vọng, trước mắt đột nhiên tối đen, ngất đi, Liễu Yển Húc phần nộ khi thấy Mộ Dung Hoài Tần điểm huyết cho Thanh Ngưng ngất xỉu, vừa lo lắng vừa đau lòng, nổi giận nói.

“Người làm cái gì vậy! Buông nàng ấy ra!”

Muốn kéo Phí Thanh Ngưng đang bị Mộ Dung Hoài Tần đưa đi, nhưng khổ nỗi cơ thể trên dưới vô lực, chỉ có thể nhìn chằm chằm vào người kia.

Mộ Dung Hoài Tần cười ưu nhã, lập tức gọi hai cung nữ vào đưa Phí Thanh Ngưng đang hôn mê ra ngoài, rồi chậm chậm tiến đến gần giường Liễu Yển Húc, đưa tay xoa lên gương mặt anh tuấn đang run rẩy của hắn.

“Húc, chúng ta hãy đàm đạo về vấn đề tiếp theo đi ...”

Nghiêng đầu qua, cố sức cử động thân thể tránh xa Mộ Dung Hoài Tần, Liễu Yển Húc nhắm mắt lại.

“Người muốn nói cái gì?”

Rất mệt ... đã sắp đến cực điểm rồi, phải chăng nên bỏ cuộc? Tội gì phải chiến đấu tiếp? Thê tử, nhi tử đều đã bị khống chế, còn có thể ra sao? Lại còn muốn như thế nào nữa?

Mộ Dung Hoài Tần, thua người, ta không oan ức, nhưng ta oán! Nhưng ta hận!

Không để ý Liễu Yển Húc đang né tránh sự đụng chạm của mình, Mộ Dung Hoài Tần vẫn dùng cách nói dịu dàng đó, khiến tận đáy lòng người kia, phát lạnh.

“Húc, trở thành người của ta đi! Trở thành của riêng ta ...”

“Được không?”

“Của người ...ha ha ...”

Liễu Yển Húc trào phúng nhìn con người dịu dàng kia lại dùng cách thức tàn nhẫn này để dày vò người của mình.

“Của người? Hừ, ta bây giờ như vậy, không phải đã là bị người độc chiếm rồi sao? Người còn muốn như thế nào?”

Nắm lấy tay trái của Liễu Yển Húc đặt lên môi khẽ hôn nhẹ, Mộ Dung Hoài Thần tinh tế vuốt ve da dẻ của hắn.

“Không, không phải như thế này, ta muốn người, gả cho ta! Làm người của ta ...trở thành của ta ...”

“Người điên rồi!”

Liễu Yển Húc đã hoàn toàn bị lời nói hàm ý sâu xa của Mộ Dung Hoài Thần làm cho chấn động, đồng thời cảm thấy Mộ Dung Hoài Thần nói rất nghiêm túc, người này đề xuất ra yêu cầu như vậy!! Vậy là đã thực sự đối đãi với mình như nữ nhân!!

Giận đến phát run, nhưng tâm đáy lòng lại nổi lên một luồng khí lạnh, Liễu Yển Húc chỉ có thể mở to mắt trừng nhìn Mộ Dung Hoài Thần.

“Sao có thể chứ! Người, người cái tên điên khùng này!”

“Người nói ta điên, vậy thì ta điên rồi! Ha ha, ta vì yêu người mà phát điên a”

“Hiện tại [Liễu Yển Húc] đã bị xử trảm! Người còn sống, chỉ là Húc của ta ... người mà ta yêu, Liễu phi của ta ... “

“Ha ha, Húc, người xem, ta đã chuẩn bị tất cả rồi, chỉ cần người đồng ý, ta lập tức sẽ cử hành hôn lễ cho chúng ta! Như vậy, người sẽ chân chính thuộc về ta ... không phải rất tốt sao?!”

Như đang say sưa tưởng tượng, Mộ Dung Hoài Thần đưa khuôn mặt lạnh mịm của mình dán chặt vào gương mặt anh tuấn nhợt nhạt của Liễu Yển Húc, tự mình nói, hoàn toàn không chú ý đến biểu hiện không dám tin vào mắt mình của người kia.

Liễu Yển Húc giống như đã hiểu rõ tất cả, tại sao lúc đó hoảng để lại hốt hoảng như vậy, tại sao hoảng để thà chém nhầm lương y, bêu danh lương thần, lại muốn chém chết mình, rồi lại dùng cách thay mạng đổi đào để cho mình sống tiếp.

Ha ha ...thì ra là như vậy.

Liễu Yển Húc đột nhiên tỉnh ngộ, có lẽ, trong giây phút lúc mình xác nhận cự tuyệt Mộ Dung Hoài Thần, thì trong lòng Mộ Dung Hoài Thần đã có tính toán rồi! Giết chết tên [Liễu Yển Húc] này! Giết chết thân phận trước đây của hắn, giết chết tất cả những gì hắn đang có, khiến Liễu Yển Húc hôm nay chỉ có thể sống phụ thuộc vào Mộ Dung Hoài Thần, là vật sở hữu của hắn ...

Đây chính là cái mà hắn gọi là “Yêu“?

Đây chính là cái mà hắn gọi là “Có được“?

Mộ Dung Hoài Tần, đây chính là cách người “yêu“ ta sao??

Hiện nay, đã như sở nguyện của hắn rồi, [Liễu Yến Húc] đã chết, người còn sống, là ai? Thê và nhi của mình nằm trong tay hắn, mình lại có thể làm sao?

“Nếu như ta không đồng ý ...”

“Ha ha, Húc, người biết rõ kết quả mà ...”

Liễu Yến Húc hoang mang, trong mê mộng, nghe thấy âm thanh của mình.

“Người muốn ta, làm sao?”

Đôi môi ưu mỹ của Mộ Dung Hoài Tần, cong lên một nụ cười thắng lợi, con mồi của hắn ...đã ngoan ngoãn, rơi vào bẫy!

39. Chương 39

Bảy ngày sau khi hình bộ thượng thư Liễu Yến Húc phạm tội thông địch bị xử trảm, nguyên hình bộ thị lang Tống Vu Phi được thăng nhiệm lên làm hình bộ thượng thư.

Lúc này, vị tân nhiệm hình bộ thượng thư đang rạng rỡ chuẩn bị tiếp nhận triệu kiến của hoàng đế.

Trong ngự thư phòng, Mộ Dung Hoài Tần bất động thanh sắc dò xét Tống Vu Phi đang hành lễ kia, tuy Tống Vu Phi đã cất lực kiềm chế không để biểu hiện vui mừng lộ ra trên mặt, nhưng từ trán vẫn tràn ra một chút đắc ý không thể nào qua được đôi mắt lợi hại của Mộ Dung Hoài Tần.

Mộ Dung Hoài Tần hiểu rõ tên Tống Vu Phi này, hắn còn trẻ, có tài khí, cho nên, cũng nhất định có dã tâm. Minh thoả mãn dã tâm của hắn, cho hắn một cơ hội hoài bão, đồng thời, tên này cũng rất nhu nhược, sự e sợ của hắn đối với quân chủ cùng lòng trung thành của hắn đã chủ định hắn sẽ trở thành con cờ xuất sắc nhất trong vở kịch.....

Mộ Dung Hoài Tần cứ vậy mà nhìn con cờ đang ăn mừng kia, cười không thành tiếng.

Tổng Vu Phi rất vui mừng, không, nên nói là hần phi thường vui mừng, bất kì quan viên bình thường nào sau khi được thăng chức cũng sẽ vui mừng, huống hồ gì là thăng lên làm một trong bốn hình bộ thượng thư! Tuy đã cố gắng không muốn biểu lộ sự vui sướng thái quá của mình ra ngoài, nhưng hần còn trẻ, nên quyết định không giấu diếm gì trước mặt Mộ Dung Hoài Tần.

Khẩu báixong, âm thanh nhẹ nhàng của Mộ Dung Hoài Tần truyền từ đỉnh đầu Tổng Vu Phi xuống.

“Tổng ái khanh, tuổi trẻ đầy triển vọng a ...nghe nói chuyện phản đảng làm loạn ở Sơn Đông người đã xử lí sạch sẽ rồi!”

Tổng Vu Phi trong lòng mừng rỡ, hần tiếp nhận chức hình bộ thượng thư xong chuyện đầu tiên làm là xử lí bằng đảng của tiền thái tử từng làm hoàng đế mất hết thể diện, nhưng không ngờ lại tiến hành thuận lợi khác thường, không đến nửa tháng, phản đảng toàn bộ đã bị diệt trừ sạch sẽ. Đây là lần đầu tiên hần độc lập thành công, khó trách hoàng đế vừa hỏi tới, thần sắc Tổng Vu Phi đã kích động hần lên.

“Hồi bẩm hoàng thượng, đúng vậy! Đám phản đảng toàn bộ đã bị giam trong đại lao hình bộ, thần cũng đã chỉnh lí danh sách đám nghi phạm, xin hoàng thượng xem quạ!”

Sau đó lấy từ trong ống tay áo rộng ra một quyển sổ bộ màu vàng, cung kính chuyển cho thái giám tiếp nhận.

Mộ Dung Hoài Tần nhận lấy quyển sổ từ tay vị thái giám, tùy tiện lật vài cái, rồi tán thưởng nói.

“Tổng ái khanh lần này công lao vượt trội, không biết ái khanh muốn được ban thưởng gì đây?”

Tổng Vu Phi cúi thấp đầu, trong lòng tuy rất mừng, nhưng tiếng nói vẫn bình ổn.

“Thần chỉ biết tận lực làm việc vì hoàng thượng, không dám kể công!”

“Ai dà! Ái khanh nói vậy là sai rồi, công có thưởng, lỗi có phạt, như vậy mới thể hiện được uy phong của Đại Hạo hoàng triều tại!”

Không chờ Tổng Vu Phi đáp trả, Mộ Dung Hoài Tần vẫn dùng lời nói sắc bén.

“Ái khanh năm nay hình như đã hai mươi ba tuổi rồi!”

Không hiểu hoàng đế vì sao lại hỏi đến vấn đề riêng tư như vậy, Tổng Vu Phi nhất thời thất thần, nhưng vẫn trả lời rất nhanh.

“Hồi hoàng thượng, vi thần năm nay vừa đúng hai mươi ba tuổi!”

“Ha ha ... Hậu sinh khả ư a! Trẫm nghe nói, ái khanh vẫn chưa phối hôn ước?”

“A, vi thần vẫn chưa thành thân ...”

Đoán không ra tâm tư của hoàng đế, Tống Vu Phi đành chọn lời chân thật, lại đột nhiên giật thót! Không phải hoàng thượng muốn ...ban hôn chứ? Nghĩ đến đây, Tống Vu Phi lại kích động thân hình hơi run lên, nếu thật sự là như vậy! Vinh quang to lớn như vậy...

Trong lúc đang suy đoán lung tung, Mộ Dung Hoài Tần lại mở miệng, càng khiến Tống Vu Phi kinh động không ngớt! Quả nhiên là như vậy!

“Ái khanh tuổi cũng không còn nhỏ nữa ...cũng nên tìm một nữ tử để phối hôn! Ừm ...Mấy ngày trước thái hậu cơ duyên trùng hợp nhận được hai nghĩa tử và nghĩa nữ, tuy vẫn chưa chính thức sắc phong, nhưng cũng đã nội định là đệ muội của trẫm rồi, nghĩa muội đó của trẫm tuy lớn hơn ái khanh vài tuổi, nhưng dung mạo và tình tình đều là hàng nhất đẳng, trẫm muốn sớm tìm chỗ nương tựa cho nghĩa muội, lại không biết ái khanh ...”

Chưa chờ Mộ Dung Hoài Tần nói xong, Tống Vu Phi đã kích động ngắt ngang lời nói của Mộ Dung Hoài Tần! Tuy là có hơi đại nghịch bất đạo, nhưng Mộ Dung Hoài Tần lại hài lòng nhìn người đang quì phía dưới.

“Hoàng thượng ưu ái! Vi thần vạn chết khó báo!!”

Hài lòng nhìn Tống Vu Phi, lời nói của Mộ Dung Hoài Tần nhẹ nhàng như vậy, làm Tống Vu Phi xém chút nữa là quên mất người nam nhân này là chí tôn quốc gia vô thượng!

“Vốn là chuyện vui, lại nói cái gì chết với không chết! Nhanh nhanh đứng lên, chờ qua thời gian này, sẽ cử hành đại điển, trẫm sẽ chính thức hạ chỉ ban hôn cho người”

“Ân đức của hoàng thượng, vi thần ...vi thần vạn, vạn vạn không biết làm sao để báo đáp!”

Tống Vu Phi đã không thể tự không chế được, có thể kết thân với hoàng gia, cho dù chỉ là nghĩa nữ, nhưng cũng là danh nghĩa quận chúa a! Vinh quang to lớn này vốn đã chiếm lấy não bộ bình tĩnh của hắn, lời cảm tạ cũng không biết nói sao...

Mộ Dung Hoài Tần vẫn điềm đạm cười, nhưng đôi mắt sâu thẳm nhu hoà đó, giống như có một khối đen không thể nào hoà hợp, tia âm trầm chột lóe, sau đó, lại là một quân vương hoàn mỹ ...

“Ái khanh chỉ cần nghĩ sau này làm sao tận lực làm việc vì dân, phò trợ cơ nghiệp trăm năm của Đại Hạo hoàng triều, ngàn vạn đừng phụ lòng kì vọng của trẫm”

Cung kính khấu đầu ba cái trước Mộ Dung Hoài Tần, Tống Vu Phi cả tiếng.

“Thần, tuân chỉ!!!

“Tốt, ái khanh lui xuống đi! Ha ha ...chuẩn tâm lang nhưng cũng không thể vì tư mà bỏ công ạ!”

Nói một câu trêu chọc, nhìn Tống Vu Phi trên mặt đỏ ửng từ từ lui ra khỏi đại điện, lại khẽ cười lên ...

Hạnh phúc của tâm lang quan a ...

Ha ha ...

40. Chương 40

Trong gian phòng u ám trống trải, tuy lớn, nhưng không một tia sinh khí.

Trong phòng một chiếc giường lớn, mấy chiếc bàn ghế chính là chỗ Phí Thanh Ngưng đang ở, bị ánh đèn mờ ảo trên bàn chiếu vào, một mảnh đại hồng sắc trở thành ánh sáng duy nhất trong phòng, nhưng lại thiêu cháy đôi mắt Phí Thanh Ngưng ...

Đó là ...giá y của nàng ấy ...

Chính là vừa nãy, người đó, đã đến đây ...

“Súc sinh!”

Không nể gương mặt xinh đẹp đó, Phí Thanh Ngưng mắng một tiếng, xoay mặt đi.

Mộ Dung Hoài Tần không hề để ý, trên mặt vẫn lãnh tĩnh, phất tay một cái, cung nhân phía sau đặt cái hộp trên tay xuống bàn.

Phí Thanh Ngưng cười xuýt một tiếng, Mộ Dung Hoài Tần vẫn đi đến cạnh bàn, Phí Thanh Ngưng ngược mắt lên, cái hộp đã được mở ra bên trong là một bộ áo cưới đại hồng hỉ đã được gấp xếp chỉnh tề!

Nghi hoặc nhìn động tác vuốt ve giá y của Mộ Dung Hoài Tần, Phí Thanh Ngưng không nói gì, suy đoán mục đích của Mộ Dung Hoài Tần.

“Bộ y phục này, là đặc biệt chuẩn bị cho người! Ha ha ...”

Mộ Dung Hoài Tần không nhìn Phí Thanh Ngưng, tự nói, ánh đèn mờ ảo khiến gương mặt mỹ lệ tràn đầy quý dị ...

“Hừ! Tức cười! Mộ Dung Hoài Tần, đây là giá y! Chẳng lẽ người muốn cử hành lại hôn sự bất thành của ta và phu quân một lần nữa sao?”

Biết Mộ Dung Hoài Tần ghét nhất là việc mình gọi Húc là phu quân, Phí Thanh Ngưng vẫn cố ý kêu lên! Ta và hắn vốn là phu thê được cưới hỏi đàng hoàng, kêu hắn là phu quân là thiên kinh địa nghĩa, người có thể làm sao!

Bàn tay vuốt ve giá y đột nhiên dừng lại, nụ cười lúc nãy trên khoé miệng cũng đã biến mất.

“Phí Thanh Ngưng! Đừng tính đến chuyện chọc giận trẫm!”

Nhưng đột nhiên Mộ Dung Hoài Tần dường như lại nhớ đến chuyện gì đó, nên lại cười một cái.

“Nhưng ...ha ha, qua ngày hôm nay, cho dù người gọi phu quân, thì cũng không phải là gọi Húc!! Hắn là của ta! Ha ha! Là thê tử của ta!”

“Người nằm mơ!!!”

Phí Thanh Ngưng cũng không nghe tiếp! Phu quân há có thể để hắn lăng nhục như vậy! Bất chấp vô công trên người đã bị phé mà xông đến đánh Mộ Dung Hoài Tần, nhưng chưa kịp đến gần thì đã bị một thị vệ bên cạnh Mộ Dung Hoài Tần ngăn cản.

Cơ thể tuy không cử động được, nhưng đôi mắt không chút yếu đuối trừng nhìn Mộ Dung Hoài Tần! Người nam nhân như ma quỷ trong lòng lòng nàng!

“Hừ! Không biết tự lượng sức!”

Nhìn thần tình quật cường của Phí Thanh Ngưng, Mộ Dung Hoài Tần cười khẩy.

“Nhưng, bộ hỉ phục này thực sự là chuẩn bị cho người! Thương thư phu nhân ...À, không! hoặc giả, nên gọi người là Tổng phu nhân!! Ha ha ...”

Lời nói của Mộ Dung Hoài Tần khiến Phí Thanh Ngưng càng lúc càng nghi hoặc, người này rốt cục muốn làm gì!

“Hứ! Hoàng thượng hình như nhầm lẫn rồi, phu quân của thần thiếp bây giờ không phải là thượng thư, hơn nữa cũng không phải họ Tống ...”

“Ha ha, yên tâm! Đến mừng bảy tháng sau, thì trăm bảo đảm phu quân của ngươi sẽ là hình bộ thượng thư, hơn nữa, tuyệt đối là họ Tống!”

Khẽ nâng cằm Phí Thanh Ngưng lên, nhưng bị Phí Thanh Ngưng xoay đi, hia mắt Mộ Dung Hoài Tần trầm xuống, nắm lấy mái tóc dài của Phí Thanh Ngưng kéo đầu nàng qua.

“Ha! Mừng bảy tháng sau, ngươi sẽ là hoàng muội mới nhận của ta! Được ban hôn cho tân nhiệm hình bộ thị lang Tống Vu Phi! Trăm đối với ngươi như vậy, cũng đã là nhân chí nghĩa tận rồi!”

Cơ thể Phí Thanh Ngưng đông cứng lại! Ánh mắt chấn kinh nhìn người nam tử đang cười xuân phong kia, da đầu bị kéo đến tê dại, bên tai nghe thấy, nhưng hoàn toàn không thể tiêu hoá tin tức không thể chấp nhận này! Tên điên này, rốt cục muốn gì!

“Ngươi ...ngươi tên điên rồi!! Thăng điên! Ta sẽ không gả! Ta sẽ không! Ta chết cũng không làm theo ý ngươi!”

Buông Phí Thanh Ngưng đang giấy dựa kịch liệt ra, Mộ Dung Hoài Tần lạnh lùng nhìn nàng ấy.

“Không có sự lựa chọn! Phí Thanh Ngưng, ngươi không muốn gả cũng phải gả! Ha ha ...bằng không?”

Không muốn nói lời thừa thãi nữa, Mộ Dung Hoài Tần quát một tiếng.

“Mạc Đồng!”

Cái tên này khiến toàn thân Phí Thanh Ngưng run lên! Sau đó, cánh cửa mở rộng ra, một người nam nhân bồng một đứa trẻ tiến vào ...

Khuôn mặt đó, không phải là Mạc Đồng thì còn là ai!!!

“Sấm nhi!!!”

Sự can đảm của Phí Thanh Ngưng nứt ra, không muốn nghĩ ngợi gì chạy đến trước mặt Mạc Đồng! Hải tử của nàng ấy ...huyết mạch của họ ...nhưng tay bị người ta chặn lại, chỉ có thể từ xa nhìn Sấm nhi an tĩnh ngủ mê trong lòng Mạc Đồng.

“Ngươi tên ác ma! Ngươi là thăng điên! Thăng điên!”

Không thèm quan tâm, hừ lạnh một tiếng, ánh mắt của Mộ Dung Hoài Tần nhìn về phía Mạc Đồng, sau đó, người ở phía sau liền dứt một viên thuốc vào miệng Liễu Sấm, Phí Thanh Ngưng không nhìn nữa, muốn ngăn cản, nhưng cơ thể đã bị Mộ Dung Hoài Tần giữ chặt, nửa điểm cũng không tự do, chỉ có thể trợn mắt nhìn hằm tử bị người ta cho uống không biết là thuốc gì, cuối cùng bật khóc oà lên...

Mộ Dung Hoài Tần buông tay, cơ thể mềm nhũn của Phí Thanh Ngưng ngã xuống, tiếng nức nở truyền ra trong gian phòng im ắng, không ai lên tiếng, đó là sự bi ai huyết mạch tương liên ...

“Thứ trăm bảo Mạc Đồng cho hắn uống, đó là Triền tình tơ ...”

Nghe được tên thuốc này, Phí Thanh Ngưng như rơi vào hầm băng, toàn thân phát lạnh!

Triền tình tơ triền tình tơ, tình tơ quấn quanh, như sâu bọ bò trong xương cốt ...đến chết, không cách nào ...

Thương tâm đã đến cực điểm, tuyệt vọng đến cực điểm, Phí Thanh Ngưng nói không ra lời, ánh mắt trống rỗng nhìn Liễu Sấm, nó còn nhỏ như vậy, ngoan như vậy, tại sao! Tại sao ...

“Nhưng, cũng không phải hoàn toàn không có cách giải ...chỉ cần nó một tháng uống thuốc giải một lần, triền tình tơ sẽ không phát tác ...ha ha ...vậy, người đã chịu gả đi chưa?”

Phí Thanh Ngưng đã hiểu rồi, cái gì cũng đã hiểu hết rồi ...

Người mà triền tình tơ quấn không phải là Sấm nhi, mà là mình, và phu quân ...

Dùng Sấm nhi để khống chế mình, dùng mình và Sấm nhi để khống chế phu quân ...ba người làm một, không ai trốn thoát được, không ai chạy khỏi, đều đã nằm trong lòng bàn tay Mộ Dung Hoài Tần ...

Có thể làm gì? Lại nên làm gì???

Âm thanh của ác ma lại vang lên bên tai, chỉ là bản thân đã không còn sức lực để phản kháng nữa, khi sinh mạng của người quan trọng nhất bị nằm trong tay người đó. Ai, có thể phản kháng?

Thân tình, ái tình ...Mộ Dung Hoài Tần, lợi thế trong tay người, quá cao ...

Nụ cười chiến thắng nở ra trên gương mặt tuyệt mỹ, Mộ Dung Hoài Tần xoay người gọi đám cung nhân đi ra ngoài điện, ngữ điệu lạnh lùng vang lên.

“Đừng quên, nhìn hỉ phục trăm đích thân chọn cho “hoàng muội “! Ha ha ha ...”

Ngoài điện, trăng lạnh như sương ... chiếu vào lòng người phát lạnh.

Ra khỏi điện, Mộ Dung Hoài Tần mặt vẫn lạnh lùng, thị vệ và cung nhân bên cạnh cũng bị cho lui, Mạc Đồng bá thiên tử đương triều một cái, lúc đang chuẩn bị bỗng Liễu Sấm lui xuống, âm thanh lạnh lùng đó lại truyền đến bên tai.

“Mạc Đồng, người ở lại!”

Mạc Đồng giật mình, lập tức lĩnh mệnh.

“Tuân chỉ!”

Hành lang như tranh, một quân một thần cứ như vậy nhìn màn đêm mơ hồ trong viện. Một lúc lâu, Mộ Dung Hoài Tần cuối cùng mở miệng, có điều âm thanh lạnh như dao.

“Mạc Đồng, vừa nãy người, đã chần chừ ...”

Mồ hôi lạnh tuôn xuống, Mạc Đồng toàn thân run lên, liền quì xuống.

“Thần đáng chết!”

Không sai, vừa nãy quả thực hắn đã chần chừ ...Tuy chỉ trong giây lát, nhưng vẫn là làm trái mệnh lệnh hoàng thượng, thân làm ảnh thị, chỉ một giây lát đó, đã đủ để hắn chết trăm ngàn lần rồi!

Không nhìn Mạc Đồng, Mộ Dung Hoài Tần cũng chưa nổi giận.

“Người đã biết tội, vậy thì tự mình đi lĩnh phạt đi! Lần này, trẫm có thể tha cho người một lần, nếu như có lần sau!”

Ánh mắt nghiêm nghị, Mạc Đồng tuy chưa đối diện với ánh mắt đó, nhưng vẫn có một cảm giác như một thanh đao nhọn đâm vào trong người! Trong lòng càng hoảng sợ!

“Tạ ân chúa thượng không giết!”

“Ừm! Lui xuống đi!”

Thu hồi ánh mắt, Mộ Dung Hoài Tần lướt nhẹ đi, Mạc Đồng thở hồng hộc, một cơn gió thổi qua, lại khiến hàn ý lên đến đầu, đang định đứng lên, trên ngực đột nhiên truyền đến một luồng khí nóng, thì ra là Liễu Sấm trong lúc ngủ mê đã chảy nước miếng ...

Ánh mắt phức tạp nhìn con búp bê đáng yêu này, thần sắc Mạc Đồng thay đổi, cuối cùng ...trên mặt là một mảnh tỉnh mịch.

41. Chương 41

“Ư ...”

Trong vô thức rên lên một tiếng, đôi mắt thon dài khẽ động mấy cái, cuối cùng mở ra.

Liễu Yển Húc ánh mắt mờ mịt nhìn xung quanh, tấm màn trướng màu vàng không buông xuống, bốn bề yên tĩnh, ngoài vài tiếng côn trùng vô danh. Từ góc độ này mà nhìn, ngoài cửa sổ tối như mực không nhìn thấy được gì, một màu đen như nhau, nhưng hắn vẫn nhìn. Ở hông truyền đến một sự ấm áp, còn có một thứ, cảm giác nặng trĩu như bị cánh tay đè lên.

Là Mộ Dung Hoài Tần.

Tiếng thở bình ổn bên tai, là của Mộ Dung Hoài Tần, chắc là đã ngủ rồi. Khẽ động cơ thể, Liễu Yển Húc muốn thoát khỏi vòng tay người đó, nhưng đột nhiên cứng đờ, chỗ hạ thân đã tê liệt, dường như có thứ gì đó từ từ trào ra ...

Cảm giác này ...

Không cần nghĩ, Liễu Yển Húc lập tức biết đó là cái gì, cơ thể lại thả lỏng ra, dù sao, cũng đã quen rồi ...

Sự ngọ nguậy này, khiến người đang ngủ say kia như cảm thấy được gì đó, đôi tay vòng chặt hơn, khuôn mặt cọ sát vào lưng Liễu Yển Húc, cơ thể quấn vào cơ thể, không một khe hở ...

Liễu Yển Húc không ngủ được nữa, hắn rất mệt, nhưng vừa nhắm mắt lại, tia sáng mờ ảo không làm tổn thương, chỉ là khiến tất cả giống như bị một tấm màn mỏng bịt kín lại, cho dù là gân trong gang tấc, cũng như giọt sương trong hoa.

Trong tĩnh lặng, có thứ gì đó nhảy động lên, một cái, hai cái ...

Bang bang bang ...

Cảm giác quen thuộc, là nhịp đập của trái tim mình, thì ra, vật này vẫn còn đập sao?

Liễu Yển Húc có chút hoảng hốt, lập tức cười giễu cợt, người còn sống, tim sao có thể không đập? Nhưng

tại sao, vẫn không có bất kì cảm giác nào?

Không cảm thấy mình vẫn còn sống, không cảm thấy tim mình vẫn còn đập, mơ mơ hồ hồ, một gương mặt lướt qua trước mắt, quen thuộc, xa lạ ...lưu luyến, không nở, nhưng không nắm bắt được gì, chỉ là thoáng qua, chỉ là thoáng qua.

Liễu Yến Húc cảm thấy bản thân như đã suy nghĩ rất nhiều, lại như chẳng hề suy nghĩ gì, tất cả đều không rõ ràng, giống như đồ vật bị ánh đèn chiếu vào, mơ hồ, mông lung, thời gian từng chút từng chút len lách qua, như một cái thùng bị bịt kín, một tia không khí rất nhỏ lọt ra, từng chút từng chút được phóng thích, lại từng chút một biến mất như vô hình ...

Lâu như vậy sao?

Hẳn rồi, phải đó.

Vậy, sao trời vẫn không sáng?

Tại sao trời phải sáng?

.....

Phải a, tại sao?

Ngày mai, là ngày gì a?

Ngày mai, là mừng bảy tháng bảy a ...

A, là mừng bảy tháng bảy, sao? ...

Ánh bình minh dần dần mang đến ánh sáng màu tro, một đường chiếu thẳng vào cơ thể, âm thanh bốn bề dần lớn hơn. Tảng sáng, sắp rồi ...

Đêm đó sau khi ngủ, Liễu Yến Húc đã có một giấc mộng rất đẹp, trong mộng, có núi, có nước, có hắc, còn có ...nàng ấy ...

Đó cũng là lần cuối cùng hắc mơ thấy nàng ấy ...

Mộng, cuối cùng cũng phải tỉnh, khi Liễu Yến Húc lại mở mắt lần nữa, đập vào mắt, là một màu đỏ rực rỡ, đỏ đến xán lạng, đỏ đến bi tráng ...

Đó là màu sắc của ánh mặt trời tinh mơ chiếu vào trong mắt hắn, hay là, là ...xiêm y mà cung nữ cầm trên tay.

Đại Hạo hoàng triều Lăng Đức năm thứ bảy! Mừng bảy tháng bảy.

Nghi giá thú, đại lợi đông phương.

Sáng sớm khi mặt trời vừa mọc, cả nước bắt đầu sôi động lên, vì hôm nay là một ngày quan trọng ...

Hoàng thất đại hôn, một lấy một gả.

Người lấy là đương kim hoàng thượng. Phi tần hậu cung của hoàng thượng không nhiều, ngôi vị chính phi vẫn chậm trễ chưa sắc phong, nhưng lần này lại sắc phong người này làm chính phi! Vừa nghe thì biết hoàng đế đối với người nữ tử này rất thâm tình. Bằng không cũng không thể sắc phong chính phi ngay lúc này! Không loại trừ khả năng sau này sẽ được làm chủ hậu cung!

Người được gả là nghĩa nữ của thái hậu. Ban hiệu Đức Trân công chúa, nghe nói công chúa đoan trang hiền thực, dung mạo tú lệ, được gả cho chính là tân nhiệm hình bộ thị lang Tống Vu Phi ...

Hôn lễ chỉ có nửa tháng để chuẩn bị, nhưng thanh thế không hề giảm sút, dân gian bắt đầu không ngừng đồn đãi, đủ loại phiên bản cùng suy đoán, những người hứng thú đều trông chờ ngày trọng đại này ...

Giờ Ngọ, cửa hoàng cung mở rộng, kim hồng loan giá từ Ngọ môn chậm rãi đi vào, trên mui xe được lót màu, rải cánh hoa rải rác, trước sau đều mở đường, cung nhân hộ giá ... Trọng binh hùng hậu, bách tính ven đường ồ ạt quỳ xuống khấu bái ...

Mọi người biết, hôn lễ đã bắt đầu ...

Mắt không nhìn thấy, nhưng Liễu Yến Húc biết, đây, là trên kim loan điện. Cảm giác quen thuộc đó, không thể nào gạt người.

Trước mắt là một mảng màu đỏ, đó là tấm khăn hồng, bên tai là tiếng kêu hô inh ỏi, đó là bạn đồng liêu trước đây, tay đã bị nắm chặt, đó là đôi tay trắng nõn lạnh như băng của người đó.

Sau đó, từng bước từng bước, không nhìn thấy phía trước, một bước một bước, theo hắn tiến về ...phía trước, từng bậc từng bậc thang dường như không có tận cùng, nhưng lại rất nhanh, đi đến tận cùng, khi âm thanh inh ỏi bên tai trở nên yên ắng, âm thanh trong trẻo uy nghiêm của người đó vang lên, từng giọt lệ trong thanh lướt qua, nhưng vẫn rơi vào trong hủ phước, không một ngăn tích ...

Tầng lầu, rồi lại tầng lầu, nhìn hai bờ mờ mịt, đều là ...khoảng không.

“Hôm nay sắc phong làm Liễn phi! Khâm thử ...”

Tiếng tung hô, lại lần nữa vang tận mây xanh.

“Vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!!!”

Hôm nay, cử quốc hoan khánh!!!.

Hết

Hết chính văn rồi chương cuối này đọc thiệt là đau lòng mà, còn phiên ngoại hình như chia làm bốn phần. Mình cũng rất muốn hoàn thành nhưng hiện tại đang mê mẩn cái Ràng buộc cho nên phiên ngoại của LMM sẽ được cập nhật sau nha mọi người.

42. Chương 42: Phiên Ngoại: Nhất Mộng Tam Tứ Niên 1

Phần I

Lại là một năm xuân đến sớm.

Liễu Yến Húc quần áo bạc thường ngồi trong ngự hoa viên, nhìn hoa nở khắp viện, một phòng xán lạng ...

Thật là một cảnh sắc rất đẹp, hồ điệp tung bay, một mảnh! Tím đỏ.

Đôi môi khẽ mấp máy, rượu ngon đã vào trong cổ họng, người đó vẫn bình tĩnh ngồi trong mái đình, không bi, không hỉ, không cười, không giận...

Ngón tay thon dài đặt li rượu xuống, nội thị bên cạnh mau lẹ đi đến, rót thêm rượu, lại khẽ khàng lui xuống.

Liễu Yến Húc đột nhiên cảm thấy hơi hoảng hốt, đây, đã là mùa xuân thứ mấy rồi.

Ba, bốn?

Hình như vậy ...

Thời gian trôi qua dường như không đặt ở trong tâm, cho dù tính toán cũng vô dụng, tội gì phải tính toán.

Phù sinh nửa ngày nhàn nhã ngồi ở đây, hôm nay, hiếm khi người đó không ở bên cạnh...

Trên môi dất lên một nụ cười lạnh, đây là biểu hiện trước giờ của hắn mỗi khi nghĩ đến Mộ Dung Hoài Tần.

Xa xa, là một đoàn đội ngũ đi đến hoa viên, Liễu Yển Húc nhắm mắt nhìn thấy một ánh vàng sáng ở trước mắt.

Hai mắt chợt lạnh lẽo, không đợi Mộ Dung Hoài Tần đi vào hoa viên, Liễu Yển Húc đã đứng lên đi ra ngoài mái đình...

“Húc!”

Mộ Dung Hoài Tần vội vàng đi đến trong mái đình! Nhưng chỉ nhìn thấy một bóng lưng tuyết tuyệt, sốt ruột kêu lên, cũng không đổi lại được nửa điểm ánh mắt của người kia.

Hàm răng trắng cắn chặt vào đôi môi đỏ thắm, Mộ Dung Hoài Tần! Trên gương mặt mỹ lệ nổi lên một thần sắc phức tạp, cũng không biết là hận hay là si ...

Tay trái đang cẩn thận cầm bút tích của tiền triều lại bị tay phải nắm chặt, vò thành một khối!

“Húc ...”

Liễu Yển Húc vội vàng về đến Húc Nhật cung, vừa tiến vào cửa điện, lại bị một luồng xung lực làm khựng lại, không khỏi dừng lại một chút mới ổn định, trong lúc kinh ngạc, Liễu Sấm đã đến gần, âm thanh có chút kì quái vang lên.

“Cha!”

Trong lúc kinh ngạc, Liễu Sấm đã cao hơn nửa người Liễu Yển Húc ôm lấy hắn, trên khuôn mặt anh tuấn lộ ra một nụ cười hiếm có.

“Sấm nhi! Sao con có thể đến đây!?”

Vừa hỏi vừa hôn mấy cái lên khuôn mặt đã dần dần thành hình của nhi tử, làm cho Liễu Sấm cũng cười liên liên, trong lúc né tránh cũng không quên câu hỏi phụ thân đã hỏi.

“Là Mạc đại ca đưa con đến ...”

Mạc Đồng!

Liều Yến Húc trong lòng lạc lõng! Một lát, sắc mặt đã trầm xuống, Mạc Đồng vốn đang chờ ở ngoài điện cũng đã đi vào, thấy Liều Yến Húc ngẩn người, sau đó sắc mặt như thường hành lễ một cái, nhưng dựa theo qui tắc của Liều Yến Húc nên không vẫn an hấn.

Liều Yến Húc không thềm nhìn hấn, chỉ ôm nhi tử khẽ nói rồi đi vào trong điện. Mạc Đồng cũng chỉ cúi thấp đầu, lui xuống.

Liều Sấm bây giờ thân phận đã là nghĩa tử của thái hậu, là nghĩa đệ của hoàng đế, xem ra rất tôn quý, nhưng Liều Yến Húc biết đây bất quá chỉ là một công cụ để Mộ Dung Hoài Tần giữ hấn lại, Liều Sấm bất quá cũng chỉ là con cờ trong tay hấn, trong người Liều Sấm vẫn còn Triền tình tở, chỉ có điều mỗi tháng Mộ Dung Hoài Tần đều đưa cho Mạc Đồng một viên thuốc giải để cho Sấm nhi uống, mấy năm nay cũng rất mạnh khỏe, sau mấy năm, năm nay thì con búp bê này cũng đã bắt đầu trưởng thành, Liều Yến Húc nhìn thấy trong lòng vừa vui vừa đau...

Kêu cung nữ mang đến một ít điểm tâm mà trước đây Liều Sấm thích ăn, say sưa nhìn Liều Sấm không để ý đến hình tượng mà ăn ngấu nghiến, vừa ăn vừa thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn phụ thân, cái miệng nhỏ tròn ngậm bánh, dường như muốn thừa dịp này muốn được phụ thân bù đắp ...

Biết tâm tư của nhi tử, Liều Yến Húc trong lòng chua xót, hấn không được gặp Liều Sấm thường xuyên, trong cử chỉ của Liều Sấm xem ra rất tự do, nhưng nhất cử nhất động đều bị Mộ Dung Hoài Tần thao túng, Mạc Đồng ở bên cạnh mang danh là bảo vệ, thực sự là giám sát, có điều thỉnh thoảng, Mộ Dung Hoài Tần cũng cho Mạc Đồng đưa Liều Sấm vào cung, để phụ tử họ được gặp nhau, không đến nỗi sinh tử cũng không gặp ...

Nhi tử đã lớn như vậy rồi a, dường như bộ dạng nhỏ xíu của Liều Sấm khi vừa mới sinh ra vẫn còn ở trước mắt, nhưng đã qua nhiều năm như vậy ...

Ánh mắt thích thú nhìn hình dáng của Liều Sấm, trong mắt Liều Yến Húc tràn đầy sự vui mừng cùng yêu thương của một người cha, tuy sâu thẳm bên trong, có một nỗi bi ai nồng hậu. Nhưng không ngờ tới, tất cả những thần sắc này đều lọt vào trong mắt Mộ Dung Hoài Tần vừa từ hoa viên tới đây! Trong mắt.

Lạnh lùng nhìn một bức tranh phụ tử đồng lạc thiên luân, Mộ Dung Hoài Tần không vào điện, không kinh động Liều Yến Húc, cứ như vậy mà từ từ rời khỏi Húc Nhật cung ...

“Hôm nay tâm tình của nương nương rất tốt.”

Đây là suy nghĩ của tất cả mọi người trong Húc Nhật cung. Tuy gương mặt anh tuấn của nương nương vẫn lạnh lùng không có một chút biểu hiện gì, nhưng cánh môi mỏng đã khẽ cong lên, đây là chuyện bình thường tuyệt đối không có!

Tuy nói là một tuần nam thì nhiều người thích ngắm, nhưng không có ai dám cả gan thưởng thức, nhiều lắm cũng chỉ dám lén lút cẩn thận liếc nhìn một hai cái, bọn họ vẫn chưa quên, vào đầu năm nay có một cung nữ vì nhìn thấy mặt nương nương mà mặt đỏ hồng lên, kết quả chọc giận hoàng đế, bị lôi ra ngoài đánh đến chết! Cho dù nương nương cầu xin, hoàng thượng cũng không bận tâm! Vừa nhớ đến nộ ý âm lãnh phần hận trên gương mặt mỹ lệ của hoàng đế, mọi người đều không khỏi lạnh run, cũng đều gia tăng tốc độ làm việc trên tay...

Liễu Yến Húc cũng không biết tâm tư của các cung nhân, vẫn chìm đắm trong tâm tình hôm nay gặp được Liễu Sấm, đó là chuyện rất vui từ lâu chưa có ...có lẽ ở trong cái lồng giam cung điện này, chỉ có một chút hạnh phúc đó, mới làm cho hắn biết tại sao mình vẫn còn sống ...

Đáng tiếc, một chút tâm tình tốt đẹp này, lại đang nhìn nhi tử đó, biến mất vô tung ...

Mộ Dung Hoài Tần thấy Liễu Yến Húc ngồi ngay ngắn trên bàn, nhưng vẫn không sơ suất nhìn thấy trong đôi mắt hắn sự tiêu ý đã biến mất, phát tay, các cung nhân đều lặng lẽ hành lễ rồi lui xuống.

Bước đi có chút bất ổn đi đến trước Liễu Yến Húc, đưa tay nâng cằm người đó lên, trên gương mặt lộ ra một mảnh tiêu ý đối với khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng kia, ánh mắt vẫn như cũ nhìn hắn.

“Sao? Thấy ...phu quân của mình về tới, cũng không nghênh tiếp một cái? Đây làđạo làm nương tử với phu quân sao?”

Một mùi rượu rất mạnh từ trong hơi thở của Mộ Dung Hoài Tần phả lên mặt Liễu Yến Húc, nhìn Mộ Dung Hoài Tần! Thân hình hơi lắc lư, hắn lạnh lùng nói.

“Người say rồi ...nghỉ ngơi trước đi“

Nói xong liền đứng lên, lúc đang định gọi người đến, thì cơ thể đột nhiên bị một lực mạnh kéo xuống, còn chưa kịp phản ứng, đã bị Mộ Dung Hoài Tần áp ở trên giường.

“Đi đâu!! Ân! Say rồikhông phải ngươi nên chăm sóc ta sao!? Sao còn muốn ...ách ...đi?”

Không muốn chấp nhặt người đang say, Liễu Yến Húc hiếm khi nhẫn nại, giải thích với hắn.

“Ta chỉ muốn ra ngoài kêu người vào hậu hạ người ...”

Nhưng không ngờ lại bị Mộ Dung Hoài Tần cắt ngang lời nói.

“Người đó? Sao ngươi không ...hầu hạ ta? Ta ...chỉ cần ngươi hầu hạ ta...”

Nói xong, đôi môi đỏ ướm lại đặt xuống, chuẩn xác cướp đi hô hấp của Liễu Yển Húc.

Mùi rượu kịch liệt xông vào khắp khoang miệng hắn, đầu lưỡi linh hoạt cố chấp tách cánh môi Liễu Yển Húc ra, bá đạo đi dần vào trong, cơ thể lại đột nhiên bị một lực mạnh đẩy ra, sự dầy dụa trên lưỡi và môi cũng bị tách ra ...

“Hô ...ngươi!”

Bất chấp đẩy Mộ Dung Hoài Tần nằm sấp xuống giường, Liễu Yển Húc lau miệng mình, đang định xuống giường, lại đột nhiên bị Mộ Dung Hoài Tần không biết đã ngồi dậy từ lúc nào kéo xuống áp trên giường, dùng sức giãy dụa, nhưng không thoát khỏi Mộ Dung Hoài Tần! Nhìn thân hình mảnh khảnh, Liễu Yển Húc kêu một tiếng lớn.

“Bảo ngươi buông ra! Tên khốn!”

Mộ Dung Hoài Tần cũng thở hồng hộc, nhưng vẫn dùng sức áp thân hình cao lớn của Liễu Yển Húc xuống, hai mắt đỏ rực nhìn hắn.

“Sao? Ta không muốn đó? Ân! Đối với tên nam nhân khác! Ngươi có thể cười vui đến vậy!!”

“Đồ điên! Cái gì nam nhân khác! Ngươi phát điên cũng có giới hạn chứ! Ngươi buông ra cho tại!”

Vốn không để ý đến những lời nói hồ ngôn loạn ngữ trong lúc say của Mộ Dung Hoài Tần, Liễu Yển Húc một lòng chỉ muốn thoát khỏi Mộ Dung Hoài Tần, lại càng đối lại xiềng xích chặt hơn.

“Không buông! Buông ngươi ra để ngươi đi tìm hân hả! Ngươi đừng mơ! Ngươi nói, hồi chiều tại sao ngươi lại cười vui vẻ với hân như vậy! Hừm! Tại sao!! Ngươi là người của ta! Nhưng sau lưng ta lại đi lẳng lơ với người khác!”

“Ngươi! Ngươi cái tên điên này!”

Liễu Yển Húc đột nhiên hiểu ra ‘hân’ trong lời nói của Mộ Dung Hoài Tần, ám chỉ chính là buổi chiều thấy mình gặp Sầm nhi! Tức thời trong lòng vừa giận lại vừa nộ!

“Ngươi cho rằng ai cũng giống như ngươi sao! Ngươi! Ngươi Ngươi! Đó là nhi tử của ta!”

Không muốn ngốc nghếch với người kia một giây nào nữa! Giây không ra, Liễu Yển Húc nôn nóng, gắng lên đối chuẩn với Mộ Dung Hoài Tần, vốn cho rằng một cước có thể để cái tên đã mất lí trí kia buông mình ra, nhưng không ngờ lại càng kích nộ Mộ Dung Hoài Tần!

“Người vì hân mà đá ta!”

Da đầu một trận đau nhức, còn chưa kịp cảm nhận được rõ ràng, mặt Liễu Yển Húc đã bị một cái tát mạnh đánh lật qua một bên!

Tất cả động tác đều dừng lại, trên mặt chỉ là một mảng đau rát, nước mắt vì đau mà bị bức ra khỏi khuôn mặt, khoé miệng một tia máu tanh lan tràn ra, chắc là đã bị rách da ...đột nhiên cái gì cũng không còn quan trọng, Liễu Yển Húc mệt mỏi nhắm lại đôi mắt.

Trong nháy mắt, đơn bạc xuân y đã bị Mộ Dung Hoài Tần một phát xé nát, ánh mắt trống rỗng nhìn tầm lưa mông bay lượn trên bầu trời, Liễu Yển Húc nhớ lại con bướm đã gặp lúc trưa trong ngự hoa viên ...sau đó, cảm giác đau đớn xé rách vì xâm nhập đã nắm giữ tất cả ...

Đó là một cảnh tình ái không có bất kì sự thương tiếc cùng âu yếm nào ...

Nam nhân thô bạo mượn máu tươi trào ra mà đâm vào trong nội thể, trên mặt chỗ bị đánh vẫn còn nóng rát, trước ngực hai khối quả bị ngắt véo thê thảm, chết lặng không có bất kì cảm giác, trong tai chỉ có một mảng âm thanh ù ù, muốn nhắm mắt lại, nhưng vết thương bị xé trên mặt, lại một trận đau nhức.

Tư thế thay đổi hết một lần rồi lại một lần, chịu đựng sự lẳng nhục để vật thể cực đại của nam nhân xỏ xuyên qua thân thể mình, trong miệng một mùi máu tanh, đó là vì nhịn đau mà cắn chặt môi dưới ...

Ngất đi, lại vì sự va chạm cực độ mà tỉnh lại ...

Tiểu huyết đã ẩm ướt một mảng, trong mơ hồ Liễu Yển Húc biết người đó phát tiết dịch thể vào trong người mình. Có mấy lần? không liên quan đến việc đau khổ, một lần? Hoặc là hai lần?

Cho đến khi hôn mê đi ... hạ thân của Liễu Yển Húc, không có bất kì dấu hiệu cương lên nào.

43. Chương 43: Phiên Ngoại: Nhất Mộng Tam Tứ Niên 2

Xin lỗi xin lỗi”

Ý thức vẫn chưa khôi phục, đã có một âm thanh mông lung tiến vào trong đầu, không khỏi cau mày lại, cơ thể rất đau, rất muốn ngủ, nhưng tiếng nỉ non không ngừng bên tai lại làm cho không cách nào mơ được một giấc mộng thanh bình.

Là ai?

Cố gắng mở mi mắt nặng như ngàn cân lên, muốn cử động, mới phát hiện cơ thể dường như đã bị ôm vào trong lòng, ngay cả cử động cũng không được, vừa mới mở mắt ra lại khép trở lại.

Thần trí đã tỉnh táo, từng tia cảm giác bắt đầu trở về.

Toàn thân trên dưới đều là cảm giác đau đớn, khắp trên da thịt là những vết da bị rách. Chắc là, bị cắn, nhưng khó chịu nhất không phải là những chỗ đó, mà là chỗ dường như đã được thanh tẩy sạch sẽ, nhưng chỗ vết thương vẫn nóng rát, chỗ đó, vốn không phải là chỗ dùng để tiếp nhận, lại bị cưỡng hành mở ra, đem qua, có lẽ đã bị thương tổn rồi

Liễu Yến Húc nghĩ cũng không quan trọng, vừa muốn mở miệng kêu người vẫn luôn ôm mình nói câu xin lỗi kia thả lỏng mình ra một chút, lại đột ngột bị hãm siết chặt, thân thể đã đau nhức lại càng đau đớn, làm Liễu Yến Húc kêu lên một tiếng

“Ư”

Việc này càng làm cho Mộ Dung Hoài Tần khẩn trương thêm, hắn hôm qua uống rượu phát cuồng lại thêm buổi chiều nhìn thấy cảnh đó kị đó đã nuốt chửng nội tâm của hắn, đã nổi cơn giận mà tổn thương Húc rồi.

Sáng sớm thức dậy thấy Liễu Yến Húc nằm bên cạnh, trên người xanh xanh tím tím rất thê thảm, trong lòng đã hối hận vạn lần.

Cẩn thận tẩy rửa thân thể Húc, lại bôi thuốc tốt nhất lên, mới tỉnh tề mà ôm hắn vào lòng, cũng không dám làm ồn sợ Húc tỉnh, chỉ là không ngừng nói câu “Xin lỗi.” lại nghe thấy tiếng kêu đau của Húc, Mộ Dung Hoài Tần cảm thấy lòng như dao cắt, hắn không muốn tổn thương Húc, nhưng lại luôn tổn thương hắn sâu sắc nhất

“Húc, sao rồi?? Đau ở đâu??? Xin lỗi xin lỗitahôm qua ta uống nhiều quá! Tata đáng chết!!”

Liễu Yến Húc khẽ nhìn một cái làm cho Mộ Dung Hoài Tần đang nói năng lộn xộn phải ngừng lại, khuôn mặt đỏ ửng nhìn hắn, lại không dám động loạn, chỉ mở to đôi mắt phượng như nước nhìn Liễu Yến Húc, xinh đẹp, đáng yêu, Liễu Yến Húc lại khẽ kháng vùng vẫy ra khỏi vòng tay Mộ Dung Hoài Tần rồi xoay người qua.

“Không sao”

Hai chữ nhẹ nhàng, Mộ Dung Hoài Tần thà rằng Liễu Yến Húc cứ đánh hắn thật mạnh, hung hăng chửi mắng, còn dễ chịu hơnkhông để ý như vậygiống như người bị chà đạp không phải là Húc, mà chính là, hắn cũng không quan tâm gì nữa

Thấy Liễu Yến Húc cật lực chống cơ thể muốn ngồi dậy, Mộ Dung Hoài Tần không nghĩ ngợi gì đè hắn xuống.

“Người vẫn nên nằm xuống đi, tuy đã bôi thuốc, nhưng nếu vết thương lại tét ra thì không tốt”

Nói là nói vậy, không biết sao, mặt lại đỏ lên ...

Liều Yển Húc nhú mày, không để ý mà cười lạnh một tiếng, mới nằm trở xuống.

Mộ Dung Hoài Tần khê ho hai tiếng, mới xuống giường cầm lấy y bào mặc vào, ở cùng Liều Yển Húc mấy năm, ngày thường đã quen không muốn có người hầu hạ, hẳn biết Liều Yển Húc không thích có người bên cạnh khi hai người ở cùng nhau, chuyện đó làm hắn rất không tự nhiên.

Tuy mặt Húc bây giờ bình lặng không gợn sóng, nhưng Mộ Dung Hoài Tần vẫn cảm thấy được một tia tâm tình biến động rất nhỏ trên gương mặt hoàn mỹ đó, xoay người qua in lên gương mặt đã nhắm mắt của Húc một nụ hôn, lại kéo chần lại cho hắn, nhẹ lời căn dặn.

“Người ngủ một lát đi, chờ ta xử lý xong việc sẽ đến với người, ta đã căn dặn phòng ăn nấu mấy món người thích, chờ một lát là có thể ăn rồiphải ngoan ngoãnHúc của ta”

Nói đến câu cuối, môi lại chậm chậm đặt xuống, rơi trên cánh môi mỏng nhạt của Liều Yển Húc, mút liếm một lát mới buông ra.

Không nỡ chạm lên mặt Húc, Mộ Dung Hoài Tần hít một hơi sâu, áp chế sự luyến tiếc trong lòng xuống mới bước ra khỏi điện.

Hối hận việc làm thô bạo hôm qua của chính mình, nhưng trước giờ chưa từng hối hận đã dùng thủ đoạn đó để cưỡng ép hắn ở lại! Cho dù phải bẻ gãy đôi cánh của hắn, huỷ hoại thân thể hắn, Mộ Dung Hoài Tần cũng phải làm để có được linh hồn đã làm hắn say đắm.

Đó là cái hắn muốn, cũng đã là của hắncho dù phải huỷ thiên diệt địa, tuyệt không buông tay! Cho nên, Húcvĩnh viễn phải ở cùng ta.

Chờ khi ngoài điện truyền ra tiếng nghênh tiễn, Liều Yển Húc mới từ từ mở đôi mắt nhắm nghiền ra, đôi tay nắm chặt giấu trong chăn, cũng được buông lỏng.

Đôi tay hơi vô lực kéo tấm chăn tơ vừa đắp ra, đập vào mắt là dấu hôn thâm tím khắp trên thân thể, trên da thịt trơn bóng còn có những vết răng ngấn máu rất nhỏ

Cơ thể không giấu được vết tích đã từng hoan ái nồng đậm, nhìn mà kinh hoảng, nhưng lại lơ mơ lộ ra một luồng không khí dâm tà ...

Liều Yển Húc đột ngột hást chần ra, cơ thể vô lực cuộn tròn trên chiếc giường rộng lớn

Thần trí mông lung, Liễu Yển Húc lại ngủ mê đi. Nhưng cực kì không yên ổn, cứ vậy mà trở qua trở lại, đến khi tỉnh dậy, thì mặt trời đã lên cao.

Mở đôi mắt mệt mỏi ra, cơn đau trên người lại kéo đến, tuy đã nhiều năm như vậy, nhưng vẫn không quen được cảm giác này. Cơ thể đã được tẩy rửa sạch sẽ, nhưng chỗ đó vẫn không thoải mái, toàn thân còn lại chút sức lực, để hấn cật lực chống đỡ cơ thể.

Trong điện không có cung nhân bên cạnh, việc này cũng là do trước đây Liễu Yển Húc đã căn dặn. Bộ dạng như vậy, dù cho đã biết mọi người đều hiểu rõ, nhưng vẫn muốn giữ lại một chút lòng tự trọng.

Ngồi một lát, xoa dịu cảm giác đau đớn đó, chờ cho cơ bắp toàn thân được thả lỏng, Liễu Yển Húc lúc này mới đưa chân xuống giường. Đưa tay kéo lấy nội y bên cạnh mặc vào, tơ lụa mềm mịn cho hắn biết đây là bộ xiêm y mới.

Lúc khom lưng mang giày vào, gương mặt anh tuấn của Liễu Yển Húc cau lại, chỉ là một động tác đơn giản, hậu đình bị tàn phá đêm qua lại truyền đến một cơn đau như kim đâm, tuy ngăn ngủi, nhưng vẫn cực kì khó chịu.

Cố quên đi sự không thoải mái của cơ thể, Liễu Yển Húc bước đi, tự rửa mặt chải đầu, khi nước nóng bao phủ gương mặt, cơ thể thoải mái, lau mặt xong, đem mái tóc dài loà xoà xoa xuống vai, quần lại, chỉnh trang ngoại y, rồi đi ra ngoài điện.

Ngoài điện, một đám cung nhân đang làm việc, thấy Liễu Yển Húc đi đến, đều bỏ hết việc đi vấn an hắn, Liễu Yển Húc phát tay, thị ý bảo bọn họ tiếp tục làm. Lúc này có hai nội thị cung kính nghênh tiếp.

“Công tử dậy rồi?”

Công tử là chỉ Liễu Yển Húc, cái này cũng là do Liễu Yển Húc bảo họ xưng hô như vậy, nhìn bọn họ một cái, Liễu Yển Húc khẽ gật đầu.

“Công tử có cần dùng gì không ạ? Sáng hôm nay hoàng thượng có căn dặn, để ngự trù phòng làm mấy món bổ dưỡng thanh đạm, công tử dùng bây giờ không ạ?”

“Mang lên đi.”

Khuôn mặt anh tuấn không phản ứng, chỉ nói một tiếng, một người trong đó liền nhanh chóng đi kêu hai cung nga mang bữa tối. Người kia khom lưng dẫn Liễu Yển Húc đến bàn dùng bữa sáng.

Bốn bề không khí yên ắng, chỉ có tiếng nhai nuốt thực vật thỉnh thoảng phát ra, cung nhân xung quanh đều yên lặng làm việc của mình, mà Liễu Yển Húc cũng lặng lẽ ăn cơm của mình, ngoài điện thỉnh thoảng có một hai tiếng chim hót, cũng có thể là một hai tiếng bước chân khẽ khàng, nhưng, tuyệt đối không có tiếng người nói chuyện

Cứng nhắc nhai thứ trong miệng, cũng không biết là có mùi vị gì, mùi thơm ngọt ngào lan tràn trong miệng, nhưng sao cũng không thể truyền đến não bộ được, thậm chí Liễu Yển Húc cảm thấy, thời gian ở đây có phải đã dừng lại rồi không? Mà chính mình, trong lúc thời gian ngưng đọng đã bị gió hong khô, bị phơi nắng ở một xó xỉnh không biết tên, sau đótừng chút một bị gió thổi tan, diệt vong

Không hề hay biết đã ăn hết đồ bụng đến, Liễu Yển Húc xua tay ngăn cản tên nội thị muốn đi theo mình, cất bước ra khỏi điện.

Cảnh sắc đầu xuân là mê người nhất, những chỗ tầm thường bị ý xuân phủ lên đều trở nên đẹp trăm ngàn lần, không thể nói rõ, hướng hồ gì đây lại là ngự hoa viên được người ta dày công trang trí.

Cảnh trí đẹp khó tả, thế nhưng, nhìn không thấy người trong lòng, thì có ích gì?

Sự chết lặng qua lại như con thoi trong khu vườn sắc xuân kiều diễm, Liễu Yển Húc không một chút vui thích, bao lâu rồi? Bản thân chính là một cái cây một cọng cỏ được tỉ mỉ chăm sóc! Không còn được thấy xuân đào nộ phóng bên ngoài, cũng không còn được thưởng thức con suối róc rách xanh biếc của vùng ngoại ô. Cứ như vậy bị giam cầm trong một chiếc lồng tinh xảo ngắm nhìn sắc xuân rồi thu đến, cỏ mọc hoa rơi.

Đau lòng

Không phải không có tri giác, chỉ là bị kiềm nén quá lâu, cứ cho rằng đã tê liệt rồi, nhưng đau thương mãi mãi tồn tại, không có ngày dừng lại, khi vết thương bị tê liệt thôi rữa lại có một vết thương mới chồng lên, lại cứ như vậy, cũng sẽ cảm thấy đau đớn.

Ngồi xuống thảm cỏ xanh non, Liễu Yển Húc ánh mắt vô thần nhìn cây hoa đang nở phía trước.

Ta và ngươi, có gì không giống nhau đâu? Đều chỉ là món đồ bị người ta chơi đùa thưởng thức....

Giá trị của bản thân ở đâu? Cho dù kinh thư đầy bụng thì có ích gì? Đến bây giờ không phải là vẫn bị người ta áp dưới thân mà phát tiết, đùa bỡn?

Cảnh tượng tàn bạo đêm qua trong chớp mắt xông đến não, động tác thô bạo của nam nhân, lời nói đùa bỡn sỉ nhục trong bốn năm từng chút từng chút đã hun hãm dây dưa nội tâm bị kiềm nén của hắn.

Không biết đã ngồi bao lâu, cũng không biết đã nghĩ chuyện bao xưa, cho đến khi trên gương mặt anh tuấn đầy vẻ thống khổ, các đốt ngón tay nín chặt mấy cọng cỏ phía dưới, đã trắng hếu

Cứ như vậy? Cả đời”

Không thể thấy được bầu trời tự do, không thể hít được một tia không khí tự do?

Dơ bẩn dơ bẩn dơ bẩn!

Ở đây tất cả đều dơ bẩn!

Nộ hoả trong phút chốc đã dâng trào, Liễu Yển Húc sắc mặt trắng bệch.

Không thể ngồi thờ ở đây thêm một khắc nào nữa! Muốn ra ngoài! Dù chỉ trong phút chốc, cho dù đến cuối cùng vẫn không thoát khỏi số phận gông cùm, nhưng chí ít, chí ít để hắn có thể hít được không khí tự docho dù chỉ là ảo tưởng

Thân hình thon dài đột ngột nhảy dựng lên, đột nhiên không nói lời nào mà chạy ra hướng cửa điện, càng chạy càng nhanh, thậm chí bất giác vận được khinh công. Một ý niệm sôi sục quanh quẩn trong đầu

Đi ra! đi ra! đi ra

Phi thân băng băng, bên tai là tiếng gió thổi vù vù, còn có tiếng kinh hô không biết từ đâu vừa tiến vào trong tai, lại rất nhanh bị vứt ra khỏi đầu, dưới chân gió nổi lên, bóng người đã mơ hồ, công phu nhiều năm chưa dùng trong chớp mắt đã được phát huy triệt để, chỉ nghĩ đến, muốn tự do ...

Không muốn chịu đựng nữa

Cánh cửa lớn màu đỏ thẫm, đã ở trước mắt.

Nhưng thân hình Liễu Yển Húc, lại đột nhiên dừng lại, loé lên bên cạnh, ba hắc y nhân đã chặn phía trước. Là ảnh thị mà Mộ Dung Hoài Tần đã sắp xếp ở bên cạnh hắn

Cánh cửa đỏ thẫm ở trước mặt, sao có thể bỏ cuộc! Đôi mắt bình thường không gợn sóng đã dâng lên sóng lớn, thành sắc lạnh như băng, Liễu Yển Húc đối với ba người đang cung kính khom lưng trước mắt vẫn vô thanh vô tức.

“Tránh ra!”

Không ai động, cũng không nói, thân ảnh trong nháy mắt đã xông lên trời, xẹt thẳng qua ba người đó đến cửa cung, đồng thời ba người đó cũng đuổi theo, thân ảnh bốn người dường như cùng phi nhanh ra ngoài.

Liễu Yển Húc thần hồn đã rối loạn, không để ý qui tắc, chỉ dựa vào công phu dưới chân để tiến thẳng phía trước, ba người kia muốn đánh nhưng còn e ngại, muốn nắm Liễu Yển Húc lại nhưng cũng không dám ra tay, sợ không cẩn thận sẽ tổn thương hắn, bốn người biến hoá vọt đến trước cửa, người giữ cổng thấy tình hình liền đóng cửa lại, ai ngờ Liễu Yển Húc không xông thẳng tới, mà lại đẩy người lên cao, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, bay thẳng cao vút lên trên cửa cung ra ngoài!

Ba hắc y nhân đều dừng lại, vì người dẫn đầu lấy hai tay cản, động tác của hai người kia dừng lại, cùng nhìn nhau một cái, ba người xẹt đến hướng đại điệnđó, là nơi Mộ Dung Hoài Tần đang nghị sự.

Hắn dám trốn khỏi cung!!!

Bị nộ hỏa nuốt mất lí trí làm cho khuôn mặt là một mảng dữ tợn, hàm răng trắng tinh cắn chặt môi dưới, cả người Mộ Dung Hoài Tần phát ra một luồng sát khí dày đặc! Càng làm cho khuôn mặt lạnh lùng thêm ba phần yêu mị!

HắcLà hắn sơ sót, lại quên mất Liễu phi thân yêu của hắn là người có khinh công “Vô tung” đệ nhất trên giang hồ a!

Ánh mắt u ám nhìn ba hắc y nhân đang cung kính quì trước mặt, Mộ Dung Hoài Tần lại cười lên.

Lẽ nào người vẫn chưa được giáo huấn đủ hay sao? Phu nhân thân yêu của ta! Nếu là như vậy, xem ra, đã đến lúc ta nhổ hết những móng vuốt sắc bén trên người người rồi!! Cho dù là bẻ gãy cánh của người! Ta cũng phải mãi mãi để người ở lại bên cạnh ta!!

Một thân ảnh cao ngất thình lình vượt ra khỏi tường thành cao lớn, đáp xuống mặt đất, sự chênh lệch quá lớn làm gia tăng trọng lượng cơ thể, cho dù là khinh công tuyệt vời, Liễu Yến Húc cũng không khỏi nặng nề, lúc đáp xuống mặt đất đã run mạnh một trận, quần quai trên đất, khó khăn lắm mới ổn định được lập tức đi về phía trước, chưa đủ xa! Vẫn chưa đủ xa!!!

Nỗ lực chạy về phía trước, cơ thể đã đến cực hạn rồi, tia thể lực cuối cùng đã sắp cạn kiệt, trong giây phút ngã lên bãi đất trống!

“Hộchộc”

Vận động mạnh làm cơ thể đã lâu không luyện công chịu không nổi, đầu óc tê liệt chưa phản ứng kịp, đành phải gian nan đứng lên, thậm chí hai chân còn đang run rẩy! Khuôn mặt vốn hồng hào vì vận động quá mạnh mà trắng bệch, mồ hôi âm ỉ đổ trên mái tóc mai, may là chỗ này là một mảnh đất trống không người, để cho Liễu Yến Húc tạm nghỉ được một lát.

Thân thể vẫn còn run, không dám tin là, thật sự có thể thoát ra như vậy! Bức tường đó ngăn cách tất cả mọi thứ của mình, ngay cả phía sau mình, người đó, cũng ở phía sau mình ...

Cái đầu thiếu dưỡng khí không kịp định thần lại, chỉ có thể mở miệng thở dốc, mà ngay cả sự thật của việc “Ra ngoài” này, rõ ràng vẫn chưa truyền đến não bộ, tâm tư một mảng hỗn loạn...cơ thể và tâm lí, đều như vậy.

Thở một hơi mạnh, cơ thể căng cứng mới thả lỏng ra, như vô lực chống đỡ cơ thể, Liễu Yến Húc ngồi bệt trên đất, cứ vậy nhìn ra xa....

Ra rồi?

Thật sự là ra rồi ...cảnh sắc bốn bề bắt đầu đập vào mắt, hoa cỏ sinh trưởng không qui tắc, cây cỏ lăm chầm nằm rải rác, còn có một mảng lớn một mảng lớn hoa dại không biết tên, mầm sống chưa được chỉnh chu, hiện ra vẻ vinh quang hùng hực!

Gió mát thổi qua, mang theo mùi bùn đất tràn ngập, Liễu Yển Húc bắt chợt cười lớn!

“Ha ha ha ...”

Tiếng cười hung dũng của nam nhân phát ra, một luồng hào khí tự nhiên nảy sinh. Đây là bên ngoài! Không phải là cung điện giam cầm mình nữa! Đây là bên ngoài! Con người như ác mộng luôn quẩn lấy mình, đã bị bỏ xa sau bức tường thành rồi!

Bao lâu rồi, đã bao lâu chưa được thấy cảnh vật này? Hi vọng quá lâu! Giây phút đạt thành, quá vui mừng, không thể khống chế ta nữa, giọt lệ vui sướng chảy xuống gương mặt cương nghị ...

Tự do đã lâu của bốn năm

Chờ đến khi trút hết ra rồi, lúc này Liễu Yển Húc mới bắt đầu sắp xếp lại tâm tình của mình, hít sâu một hơi, cảm nhận sự tự nhiên của đất trời, liền thoát khỏi sự nặng nề của cơ thể, trở nên nhanh nhẹn, khoẻ môi buộc chặt lâu năm thả lỏng ra, thậm chí còn khẽ lộ ra một nụ cười, xuất phát từ nội tâm, hoàn toàn thoải mái tự tại ... làm cho gương mặt đẹp luôn khô lạnh ngay lập tức sống động lên, chỉ sợ bất kì nữ nhân nào nhìn thấy, cũng khó tránh được cơn chộn rộn trong lòng ...

Khó khăn lắm mới gác lại tâm tình, Liễu Yển Húc trở người ngồi dậy, sửa sang lại xiêm y, phỉu hết bụi đất trên người, cũng không để ý việc trên người còn dính một tí bụi bặm, chỉ muốn đi thật nhanh, nhưng trong lúc vừa cất bước, một vấn đề luôn lơ là bỏ sót xông vào lòng, hoàn toàn làm chùn lại bước chân.

Hắn, có thể đi đâu?

Chân phải đã nhấc lên từ từ rút lại, thậm chí nụ cười phấn khởi ở khoé miệng cũng bắt đầu nhạt đi, bồn bễ mờ mịt, vẫn là cản trở lúc này, nhưng lại dường như hoàn toàn không giống nữa.

Trong thiên hạ, có chỗ nào không phải là đất của vua!!

Trời đất mênh mông này có lớn bao nhiêu, không phải đều là do người đó nắm giữ hay sao?

Hắn có chạy trốn nhanh đến mấy, cũng làm sao bay ra khỏi người nắm giữ trong tay toàn bộ trời đất?

Vui mừng quá mức, đến nỗi quên mất, hấn trốn chạy khỏi chiếc lồng giam thấy được sờ được kia, nhưng trên người hấn, là gông xiềng do người đó tận tâm tận lực tăng cường đeo vào, không hình, không thực, nhưng chặt đến nỗi hấn không thể động đậy, cũng vĩnh viễn không cách nào mở ra ...

Trốn thoát?

Bất quá chỉ là một ảo tưởng đẹp nhất.

Hấn bay ra khỏi Tử Cấm Thành hoa lệ, nhưng làm sao có thể thoát ra khỏi lưới vòng khắp nơi của người đó? Chất độc của Sấm nhi, tính mạng của Thanh Ngưng, sợi dây mỏng manh dày đặt này, dệt thành chiếc lưới kiên cố nhất, giãy không ra, thoát không khỏi.

Mộng tỉnh rồi, ánh dương quang lạnh lẽo.

Bước đi vô tri vô giác, không biết phương hướng, trong kí ức, dường như thỉnh thoảng lướt qua một hai chỗ quen thuộc, nhưng không kết thành, không biết bản thân đang ở đâu, cũng không biết đây là đâu?

Đi đâu đây?

Có thể đi đâu?

Cảnh xuân tươi đẹp của tháng tư, tại nơi ngoại ô kinh thành, một nam tử anh tuấn mệnh mang đi qua, không tìm được đường đến.

Thể lực đã đến cực hạn không thể chịu nổi cơn chạy trốn điên cuồng của Liễu Yển Húc, thở hồng hộc loạn choạng bước đi hai bước, cuối cùng ngã bệt dưới một gốc đại thụ xanh ngát, đôi mày kiếm chau lại, đôi môi không một tia máu, trên mặt nhể nhại mồ hôi, lam y trên người bị sứt mấy cái cúc, nhếch nhác dị thường.

Liễu Yển Húc nhấc đôi tay vô lực, che đôi mắt cay xè, ánh mặt trời xuyên qua khe lá chiếu xuống, loang lổ lấm chấm.

Chợt có người đi qua nơi này, tuy thấy rất kì lạ, một nam tử lạnh lùng phi phạm lại vì sao mà nhếch nhác ngã dưới gốc cây, nhưng không một ai hỏi thăm, rốt cuộc, người trên đời này vẫn là bớt một chuyện còn hơn là thêm một chuyện.

Từng đợt từng đợt người đi qua, nói linh tinh lúc chỉ trở cũng không phải là không nghe thấy, Liễu Yển Húc vẫn không nghĩ, cũng không có sức để lo, chính tại khi hấn tưởng mình sẽ chết như vậy, một giọng nói quen thuộc lại như rất xa lạ truyền đến bên tai ...

Âm thanh này!!

Thả hai tay xuống, cơ thể Liễu Yến Húc chợt nhảy dựng lên, làm mấy người đi qua cạnh hắn cũng bị dọa hết hồn, nhưng hắn vẫn chưa hoàn toàn nhận ra, sau một hồi nghĩ kĩ, trong lòng chấn kinh!!

Âm thanh này, là của Tống Vu Phi!!!

Vội vàng nhìn theo hướng phát ra giọng nói đó, tim Liễu Yến Húc đập loạn nhịp, phía trước, một xanh một trắng hai hình bóng xuất hiện làm hắn hoàn toàn đông cứng tại chỗ, không thể động đây!!

Cái mũi đó, đôi mắt đó ...

Đó là ...Thanh Ngưng!!

Tống Vu Phi cảm thấy, hôm nay, quả thực là một ngày tốt!

Tiết trời quan đấng lại không cảm thấy oi bức, vào hạ mà tiết trời được như vậy là rất tốt. Hơn nữa, hôm nay, nàng ấy cuối cùng đã đồng ý ra ngoài đi dạo với ta.

Vừa nghĩ đến đây, trên gương mặt nho nhã đó lộ ra một nụ cười dịu dàng, tràn ngập sung sướng xoay người qua đi đến cạnh nàng ấy, Tống Vu Phi đưa tay muốn đỡ lấy cánh tay của nàng, không ngờ người đó lại khê khàng né tránh sự tiếp xúc của hắn, trong lòng run một trận, nhưng rất nhanh lại nở nụ cười đứng cạnh nàng, nàng chịu ra ngoài, đã là chuyện rất tốt rồi, thời gian lâu dài, hắn tin nàng ấy sẽ chấp nhận hắn.

Làm bộ không để ý tiếp tục nói chuyện cùng nàng, nói ra những lời dí dỏm, trên đường đi luôn giảng giải cho nàng về phong quang cảnh sắc, tuy không đối lại được nửa câu trả lời của nàng, nhưng chỉ cần nhìn từ ánh mắt nàng mà ra, đã cảm thấy chuyến đi này không tệ.

Phí Thanh Ngưng nhìn nam nhân trước mắt đang nỗ lực lấy lòng mình, đây là phu quân “Hiện tại” của nàng, dụng tâm của nam nhân này đối với nàng, nàng sao lại không nhìn ra, chỉ có điều cái hắn muốn, nàng không muốn cho, cũng không cho được.

Phí Thanh Ngưng nhặt nhẻo đi ngấm mọi chỗ mà Tống Vu Phi đưa nàng tới, độ nhiên mở miệng.

“Thiếp mệt rồi ...”

Giọng nói không lớn, Tống Vu Phi lập tức xoay đầu qua.

“Nương tử mệt rồi, vậy chúng ta tìm chỗ nào nghỉ một lát đi.” Tì nữ bên cạnh hiểu ý, lời của Tống Vu Phi vừa dứt, liền đỡ lấy Phí Thanh Ngưng đi vào mái đình cách không xa phía, bên trong mái đình có mấy người khách, sớm đã bị mấy gia nhân đi trước đuổi đi hết, khi bọn Tống Vu Phi đến, bên trong đã không một bóng người, chiếc bàn đá xù xì cũng đã được chuẩn bị mấy món ăn tinh xảo.

Tổng Vu Phi đến cạnh Phí Thanh Ngưng, tì nữ vốn đang dìu Phí Thanh Ngưng cũng hiểu ý mà thoái lui, hần lập tức tiếp lấy cánh tay Phí Thanh Ngưng dìu vào trong mái đình, Phí Thanh Ngưng lần này tránh không khỏi, chỉ đành thở dài trong lòng.

Liễu Yến Húc trốn sau gốc cây nhìn thấy đôi phu phụ hoà hảo.

Mùi vị cay đắng tràn ngập nơi khoé miệng, thì ra, nàng ấy sống rất tốt.

Phu quân nhân phẩm xuất chúng, lại rất yêu thương nàng ấy, sao có thể không tốt? Bản thân sống trong nơi thâm cung đã lâu, việc duy nhất không dám nghĩ, không muốn nghĩ, chính là tin tức của nàng ấy ...lại quên mất, có khi, thời gian vốn có thể thay đổi tất cả ...

Nên mừng cho nàng ấy, nhưng tại sao tim hần lại đau như bị xé tan ra, rất khó chịu!

Đôi tay bầu chặt vào vỏ cây già nua, các đốt ngón tay trắng đến bất thường.

Khẽ run lên, dường như chỉ cần có người chạm nhẹ vào, sẽ ngã xuống, không còn đứng dậy được nữa ...

Liễu Yến Húc cứ như vậy nhìn Phí Thanh Ngưng và Tổng Vu Phi, nhìn hai người song song bước vào mái đình, nhìn hai người cùng nắm tay nhau ngắm phong cảnh, nhìn Tổng Vu Phi chăm sóc chu đáo cho Phí Thanh Ngưng ...nhìn người phụ nữ đó vốn là người thân thương bên cạnh mình, nay đã trở thành thê tử của nam nhân khác

“Thế nào hả? Nhìn thấy cảnh tượng phu thê cầm sắt này, nương tử thân yêu của ta, là đang đổ kị, hay là đang ngưỡng mộ vậy?”

Cơ thể đột nhiên đông cứng lại!! Thậm chí không kịp suy nghĩ, toàn thân đã làm ra phản ứng vô thức!! Đây là ác mộng lớn nhất đời hần, lúc này, khi hần tưởng đã thoát khỏi người đó thì lại xuất hiện một cách rất chân thực trước mặt hần!

Liễu Yến Húc sắc mặt trắng bệch cơ thể cứng đờ xoay qua, nhìn thấy, chính là khuôn mặt đang tươi cười ôn hoà của Mộ Dung Hoài Tần, nhưng nụ cười này, lại khiến Liễu Yến Húc ở thảng tư mà cảm thấy lạnh thấu xương, hai chân mềm nhũn, cơ thể hư nhược ngã xuống, lại được người đó đưa tay kéo lại, đem cơ thể cao lớn ôm vào trong lòng

Rõ ràng là vòng tay ấm áp, lại làm Liễu Yến Húc chịu không nổi mà phát run, toàn thân bắt đầu mềm ra, đó là biểu hiện của nỗi sợ hãi cực điểm, vội vã muốn đưa tay thoát ra khỏi gông cùm của người đó, nhưng hai tay bị bắt lại, cơ thể đành phải vô lực dựa vào người người đó, muốn mở miệng quát lớn, lại phát hiện cổ họng chỉ phát ra được tiếng khàn khàn không rõ ràng, thậm chí một câu nói hoàn chỉnh cũng không nói rõ được, càng hoảng sợ muốn quát mắng thật nặng.

Mộ Dung Hoài Tần mỉm cười, khẽ vỗ nhẹ vào lưng Liễu yến Húc dịu dàng như phu quân an ủi thê tử,

nhưng càng làm người trong lòng run mạnh hơn, hấn không nói gì, chỉ cúi thấp đầu, khẽ cắn vào vành tai của Liễu Yến Húc.

“Nương tử thấy ở trong cung một mình cô đơn rồi sao, sao không nói với phu quân một tiếng mà đã một mình chạy ra ngoài? Làm ta rất lo lắng, sợ nương tử ở bên ngoài gặp phải chuyện gì nguy hiểm. May mà có tổ tiên phù hộ, nương tử bình yên vô sự, ta yên tâm rồi ...”

Lời nói trăm phần trăm dịu dàng, nghe không ra một ý quở trách, nhưng chỉ Liễu Yến Húc là rõ nhất, nam tử dung mạo tuyệt trần này, trong lòng lại tàn nhẫn ra sao, hơi thở nóng hổi phả vào trong tai, càng làm hấn thấy không thoải mái, nhưng cuối cùng có thể phát ra tiếng rồi, lấy bầy vừa phát ra được một chữ, lại bị âm thanh kinh ngạc của Mộ Dung Hoài Tần làm đứt đoạn.

“Nương tử, xem kìa đó không phải là phu phụ Tổng đại nhân sao? Ha ha, thì ra hồi nãy nương tử nhìn thấy người quen nên mới không phát hiện ra phu quân, đã gặp rồi, chúng ta nên qua đó chào hỏi bọn họ, phải không?”

Cái gì!!

Khuôn mặt luôn cúi xuống cuối cùng đã ngược lên, Liễu Yến Húc thấy nam tử đó cười xán lạng, đôi môi khẽ rung động.

“Không ...đừng! Đừng, đừng mà!”

Ngón tay trắng tinh lướt qua gương mặt cương nghị của Liễu Yến Húc, nhìn khuôn mặt đã nhiều lần không chút biểu hiện mà nhìn mình, lúc này lại sợ hãi mà nhìn, đôi mắt lợi hại lộ ra sự sợ hãi, Mộ Dung Hoài Tần cười càng khoái trá hơn.

“Nương tử người sợ cái gì vậy? Chỉ là chào hỏi thôi mà!”

Khắc sau, khuôn mặt Mộ Dung Hoài Tần đột ngột trầm xuống, nắm lại cánh tay của Liễu Yến Húc, cương quyết kéo cơ thể loạng choạng của hấn đi vào trong mái đình.

“Tổng huynh!”

Giây phút khuôn mặt Tổng Vu Phi đập vào mắt, Liễu Yến Húc đỡ ra, không thể cử động được nữa.

44. Chương 44: Phiên Ngoại: Nhất Mộng Tam Tứ Niên 3

“Hoàng! Hoàng ...”

Đột nhiên nhìn thấy hai người xuất hiện trước mặt, Tống Vu Phi chấn kinh không biết nói cái gì, đứng yên tại chỗ, động cũng không dám động, vừa muốn mở miệng hai tiếng “Hoàng thượng” thì đã tiếp xúc với Mộ Dung Hoài Tần! Sau khi bị liếc nhìn sắc bén liền đem nuốt chữ sau vào bụng. Còn Phí Thanh Ngưng ở bên cạnh hần, vốn nhìn thấy Mộ Dung Hoài Tần gương mặt lập tức băng lãnh, khi nhìn thấy Liễu Yển Húc bên cạnh Mộ Dung Hoài Tần, thì lại đột ngột mở to mắt chỉ là không dám tin mà nhìn Liễu Yển Húc đã xấu hổ vô cùng kia, thân hình nhỏ nhắn run lên, không phát ra được bất cứ âm thanh nào

Trong mái đình nhỏ xíu tràn ngập sự yên tĩnh quý dị, bốn người đều có tâm sự riêng, nhưng không ai mở miệng nói chuyện.

Tống Vu Phi tuy biết quan hệ của Liễu Yển Húc và hoàng đế, nhưng căn bản không ngờ đến, mình lại có thể ở tại nơi này, tại lúc này nhìn thấy hai người xuất hiện trước mặt! Những mảnh khoé giao tiếp linh hoạt của trước đây đều bị sự kinh ngạc làm quên hết, thậm chí cả lời giảng hoà cũng nói không ra, còn Liễu Yển Húc ánh mắt vui mừng lẫn lộn khi gặp được Phí Thanh Ngưng giờ đã cúi đầu xuống.

Chỉ có Mộ Dung Hoài Tần, nhếch miệng cười, từ từ thưởng thức cảnh kịch trùng phùng xa cách

Húc, có lẽ ngươi đã hiểu rồi chứ? Ngươi mãi mãi là của ta! Mãi mãi ngươi cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của ta!

Lúc này Liễu Yển Húc chỉ muốn ngất đi, nhưng giống như cố ý muốn không cho hần được như mong muốn, ngược lại càng làm hần tỉnh táo hơn cảm thấy dường như Phí Thanh Ngưng sắp nhìn thấu ánh mắt của hần, rõ ràng là nhớ người đó nhớ đến đau đớn, đứng ở trước mặt, nhưng ngay cả dũng khí để nói một câu với nàng ấy cũng không có!

Muốn gặp nàng ấy, nhưng, lại không dám gặp nàng ấy, nhưng lại không ngờ, dưới tình cảnh như vậy không khí như vậy lại gặp nhau Là vui hay buồn? Không, là thê lương

Liễu Yển Húc đang chìm đắm trong tâm tư thậm chí không phát hiện ra, tay, đã bị người bên cạnh nắm chặt, cũng không phát hiện khi Phí Thanh Ngưng nhìn thấy động tác này, trong mắt ánh lên tia oán hận. Nhưng Mộ Dung Hoài Tần lại nhanh chóng tóm được, tiểu ý trong đôi mắt hần càng sâu đậm thêm.

Giống như người thao túng con rối, Mộ Dung Hoài Tần kéo tay Liễu Yển Húc từng bước từng bước đi vào mái đình.

Lúc này Tống Vu Phi cũng đã kịp phản ứng lại, vội vàng đi đến cạnh Mộ Dung Hoài Tần định quì xuống vãn an, bị Mộ Dung Hoài Tần dùng một tay đỡ lên, khẽ căn dặn bên tai hần không cần như vậy, ta chỉ là cùng Liễu Yển Húc mặc thường phục ra ngoài mà thôi. Chỉ cần gọi ta là Mục công tử là được rồi.

Tống Vu Phi cũng là người khôn khéo, vừa nghĩ đến việc này liền hiểu ra, cũng theo đó mà gọi một tiếng Mục công tử, rồi đón hai người đi vào trong, Mộ Dung Hoài Tần ngược đôi mắt phượng lên, nhìn thấy Phí Thanh Ngưng sắc mặt không thiện, tiểu ý ở miệng càng lúc càng xán lạng, thấy nữ nhân đó trên mặt làm bộ như không quan tâm nhưng trong lòng đã sắp phát điên rồi, hần cảm thấy há hê vô cùng.

“Thì ra tí tí cũng ở đây a! Haha, lâu quá không gặp, thần sắc của tí tí càng lúc tốt, sao nhìn thấy đệ đệ, cũng không chào hỏi? Mẫu hậu mấy năm nay rất nhớ tí tí a!”

Phí Thanh Ngưng nhìn nam tử trước mặt cười xán lạng, liền cắn chặt răng, chỉ hận không thể cắn chết đối phương mới an lòng, ngay cả lời cũng không đáp, chỉ nhìn hắn, Mộ Dung Hoài Tần! Không thèm để ý, nhưng Tống Vu Phi bên cạnh thì lo lắng đến toát mồ hôi lạnh, hoàng đế này hỉ nộ vô thường, đây là kiến thức mấy năm nay mà hắn biết được, Thanh Ngưng như vậy, cho dù nàng ấy là nghĩa nữ của thái hậu, nàng chỉ là tí tí trên danh nghĩa của hoàng đế sợ rằng cũng khó giữ được cơn thịnh nộ của hoàng đế.

Vừa nghĩ đến điều này thì mồ hôi lạnh càng tuôn xuống như mưa, vốn hi vọng thượng thư lúc trước tức là Liễu phi hiện tại khuyên giải hoàng đế giảm, nhưng lại chỉ thấy ánh mắt của người đó đại ra, Tống Vu Phi không dám làm càn thái quá trước mặt hoàng đế, chỉ có thể dùng tay khẽ kéo vạt áo của Phí Thanh Ngưng, hi vọng nương tử có thể bớt làm càn mới tốt.

Phí Thanh Ngưng bị kéo đã tỉnh táo lại một chút, lạnh lùng xoay đầu, ánh mắt vừa đúng đối diện với Liễu Yến Húc, trong tim nhói đau, nàng ấy gần như sắp rơi nước mắt.

Nàng ấy tranh đấu cái gì giận đối làm gì, cuối cùng chịu khổ, không phải là người này hay sao? Nghĩ như vậy, nữ tử có oán hận muôn vàn cỡ nào cũng cố nén xuống.

“Đệ đệ hảo, là tí tí sơ suất, mời ngồi ...”

Tuy chỉ là trả lời rất nhỏ, trong ngôn từ cũng không còn ý ngạo mạn, Tống Vu Phi lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, liền cung kính nói với Mộ Dung Hoài Tần:

“Hôm nay công tử sao lại rảnh rồi mà đến đây?”

“Haha ...”

Mộ Dung Hoài Tần đột nhiên cười lên, da dẻ như ngọc dưới ánh mặt trời chiếu xuống càng đặc biệt đẹp, đôi mắt phương hơi nhếch lên, ánh mắt nhìn lên người Liễu Yến Húc.

“Mấy hôm nay tâm tình của Húc không tốt, lại ở trong nhà buồn chán, ta thấy hôm nay thời tiết tốt, lại trùng hợp rảnh rồi, mới định đưa hắn ra ngoài đi một vòng, nhưng không ngờ lại gặp được Tống huynh và tí tí ở đây, thật sự là một chuyện trùng hợp”

Tống Vu Phi nghe hoàng đế nói đưa Liễu Yến Húc ra ngoài giải sầu, liền đưa mắt qua, lại nhìn thấy Liễu Yến Húc đôi mắt vô thần vẻ mặt trắng bệch không biết đang nhìn đi đâu, trong lòng hơi nghi hoặc, nhưng không dám hỏi. Lại nghĩ đến việc Liễu Yến Húc đường đường là một nam tử lại bị hoàng đế đưa vào trong cung làm phi tử, cho dù trong lòng hắn có phiền muộn, cũng không nên oán nhiều, lại nghe thấy câu nói của Mộ Dung Hoài Tần cũng cho là tâm tình sáng khoái, mặt cũng cười theo.

“Hôm nay thời tiết đẹp thật, thần cũng muốn đưa nương tử ra ngoài dạo chơi”

Đột nhiên lời của hắn ngừng lại, như nhớ đến gì đó, trên mặt ấy nẩy cười cười.

“Người xem đầu của thần, hôm nay ra ngoài mang theo một bình rượu ngon, nhưng nương tử nhà thần không uống rượu, vốn đã muốn trách quản gia, nhưng không ngờ gặp được công tử ở đây, thật là vừa đúng lúc vui vẻ Người đâu, mang bình ngọc đường xuân ra đây.”

Một tiếng căn dặn xuống, không lâu sau đã có một a đầu mang bình rượu đi vào, đặt rượu xong, lại lui xuống, Tống Vu Phi đích thân cầm lấy bình rượu, rót đầy rượu cho Mộ Dung Hoài Tần và Liễu Yển Húc, đặt bình rượu xuống định mở miệng, Mộ Dung Hoài Tần lại lên tiếng.

“Húc, ngươi và Tống huynh cũng là chỗ quen biết, lâu như vậy không gặp, cũng nên kính một li với người ta mới phải a!”

“Vừa nghe thấy hai chữ “quen biết.”, trong lòng Tống Vu Phi không khỏi bùi ngùi, hơi thẩn thức, nhưng lại nghĩ đến thân phận hiện tại của Liễu Yển Húc, lập tức khiêm nhượng, lại bị ánh mắt của Mộ Dung Hoài Tần xẹt qua, trong ánh mắt lúc này vẫn còn tiểu ý lúc này chỉ còn lại hai chữ “Câm miệng!”

Không nhiều lời nữa, Tống Vu Phi thức thời ho khan một tiếng, yên tĩnh ngồi xuống.

Thấy Liễu Yển Húc vẫn không có phản ứng, Mộ Dung Hoài Tần cũng không vội, chỉ nhẹ nhàng cầm lấy li rượu trước mặt hắn, lại nhét vào trong tay Liễu Yển Húc. Bị bàn tay lạnh lẽo chạm vào mà giật tỉnh, Liễu Yển Húc hoảng hốt nhìn Mộ Dung Hoài Tần, không rõ, hắn muốn làm gì?

“Húc, mau kính một li với phu phụ Tống đại nhân đi! Không phải ngươi đã rất lâu rồi chưa gặp Tống đại nhân hay sao? Còn có Tống phu nhân nữa a!”

Ngữ điệu là chân thành, ngoài đôi mắt là loé lên tia hàn quang.

Đôi tay run rẩy giống như không cầm nổi li rượu nhẹ như không có gì kia, giọt rượu trong suốt rơi vãi, rớt trên mặt chiếc bàn đá, Liễu Yển Húc lặng yên, tuy chậm rãi, nhưng li rượu lại từ từ đầy tới phía trước.

Từng tắc một, tư thế kính rượu, nhưng mặt tái nhợt, môi run rẩy.

Bưng li rượu, kính người yêu của mình, và trượng phu của nàng ấy!

Mộ Dung Hoài Tần cười càng xán lạng hơn, tay Liễu Yển Húc run càng lợi hại hơn.

Ánh mắt lệch đi, nhìn không được mà nhìn hướng nàng ấy, lại thấy trong đôi mắt từng tràn ngập ái ý và

dịu dàng vô vàn, nay chỉ còn lại tuyệt vọng và bi thương, cùng sự thương hại sâu sắc

Không! Không! Đừng nhìn ta như vậy!

Đừng nhìn ta như vậy a!

Trong giây phút li rượu rơi xuống, thân ảnh màu xanh đỏ vụt ra khỏi mái đình, Mộ Dung Hoài Tần, cười thoả mãn, sau đó, cố gắng đuổi theo.

Một ngụm máu lớn phun ra, trong giây phút cuối cùng Liễu Yến Húc bị hôn mê, thứ cảm nhận được, là một vòng tay lạnh lẽo làm hắn gần như nghẹt thở

Sẽ không trốn nữa

.....

Ai vậy, ai đang nói bên tai hắn? Âm thanh gì đang không ngừng vang lên bên tai hắn?

Ồn quá!!

Vì sao lại có nhiều âm thanh như vậy, đều tích tụ trong đầu hắn, phiền chết được! Câm miệng, câm miệng!!

Tâm tình bực bội, lại không có cách nào biểu đạt ra được, bởi vì hiện tại hắn ngay cả cử động ngón tay cũng làm không được, có rất nhiều người đang huyền não bên tai hắn, nhưng hắn nghe kĩ lại, thì một chữ cũng không nghe thấy

Mình chắc là đã hôn mê rồi? Nhưng sao lại có thể cảm nhận được nhất cử nhất động xung quanh, Liễu Yến Húc chỉ cảm thấy mình như bị đặt trên giá nướng trở tới trở lui mà nướng, giống như một con gia súc vừa bị giết

Haha, gia súc, không phải chứ?

Trong mộng lung, nghĩ đến từ đó thì gần như làm mình cười lên, nhưng, chỉ là gần như mà thôi. Vừa theo bản năng khoẻ miệng muốn động một cái đã cảm thấy không tồn tại, nhưng đột ngột từ chân phải truyền đến một cơn đau tâm tê phế liệt!

Cơ thể vốn không có cảm giác bắt đầu run lên, muốn cử động, nhưng đôi mắt cũng không có sức mở ra, mặc dù cơn đau đó làm cho hắn đau đến toàn thân toát mồ hôi lạnh, nhưng, không động được

Vẫn chỉ là mơ hồ, cơ thể kháng cự, không muốn tỉnh lại.

Mình, nhất định đã kêu gào rất lớn.

Nghĩ như vậy, nhưng từ trong kẽ răng cắn chặt chỉ phát ra được hai tiếng rên rỉ yếu ớt đến gần như không nghe thấy, nghĩ đương nhiên thôi, bị tất cả mọi người, bao gồm cả bản thân hẳn, đều không chú ý.

Cơn đau kịch liệt đó, lại chỉ đổi lại hai tiếng hừ nhẹ như mèo kêu, thậm chí không có ai nghe thấy.

Cơ thể kịch liệt phản ứng xong, là sự tê dại sau cơn đau, cơ thể đau đón mơ hồ rồi, ý thức bắt đầu dần chìm vào trong màn đêm, trong mơ hồ, dường như vết thương vừa nãy đã được luồng cảm giác mát rượi thoải mái bao trùm, không khổng chế nữa, Liễu Yến Húc hoàn toàn chìm vào cơn hôn mê

Rất khát, rất khó chịu

Nước, nước!

Ở đâu có nước, cho ta nước! Khát chết rồi

“Nước”

Âm thanh yếu ớt khàn khàn, vốn không chú ý là căn bản không nghe thấy, nhưng trong hoàn cảnh yên tĩnh như thế này thì lại nghe thấy rõ ràng. Liễu Yến Húc chỉ nghe thấy bên cạnh có một trận ồn, sau đó cơ thể lại được ôm ấp quen thuộc, tiếp theo, là một dòng nước mát dễ chịu tiến vào trong khoang miệng khô khốc của hẳn.

Từng ngụm từng ngụm nước được nuốt vào, nhưng Liễu Yến Húc vẫn cảm thấy không đủ, còn muốn nhiều hơn, khoang miệng hai người tới lui trao đổi dòng nước nhỏ bù đắp cho sự trống rỗng kia, muốn được ngụm nước lớn hơn

Tự nhiên đưa đầu lưỡi ra, nhưng chiếc lưỡi lại chạm phải một thứ không phải là nước Mềm mại, trơn ẩm Đó là, lưỡi của con người!!

Lông mi khẽ chớp mấy, chủ nhân của đôi mắt khép chặt nỗ lực hé ra một tia nhỏ, nhưng vẫn không thích ứng được với ánh sáng liền nhắm lại, cuối cùng hình ảnh mờ lung bắt đầu hiện rõ, Liễu Yến Húc cũng thấy được người đó lúc này đang dán chặt với mình — Mộ Dung Hoài Tần.

Hai cánh môi dán chặt nhau rõ ràng hiện ra tư thế của mình và người đó ấm áp biết bao, cơ thể bắt đầu run rẩy, Liễu Yến Húc bất chấp tất cả dùng sức muốn tránh ra khỏi vòng tay làm hẳn phải ngạt thở, nhưng cơ thể vừa tỉnh lại đâu có sức lực? Sự dẫy giụa của hẳn trong mắt Mộ Dung Hoài Tần bất quá chỉ là một trò đùa nực cười.

Chỉ cần ấn nhẹ một cái, động tác toàn thân của Liễu Yển Húc đã hoàn toàn không còn sức giải phóng, chỉ có thể vô lực run lên trong lòng hân.

“Buông ra!”

Đôi môi cuối cùng đã giành được tự do, Liễu Yển Húc khó chịu muốn nghiêng người đi, ai ngờ vừa cử động chân phải thì cơn đau kịch liệt lại truyền đến! Không hề có sự chuẩn bị làm Liễu Yển Húc rùng mình, cả người run lên....

“Húc, đừng cử động, chân của ngươi vừa mới được đắp thuốc, ngoan, nghe lờinào, từ từ nằm xuống”

Khẽ đẩy cánh tay Mộ Dung Hoài Tần đưa qua để đỡ mình, tay phải của Liễu Yển Húc chậm rãi sờ đến chân phải của mình, ở đó, bị quần đầy băng vải, nguyên cái chân phải đều bị băng vải bịt kín, sau khi tỉnh táo thì cơn đau đó lại kịch liệt hơn

Thở cử động chân phải, lập tức, một cảm giác đau khiến đầu tê dại lan tràn ra tứ chi, nhưng, chân vẫn không thể cử động được

Liễu Yển Húc hiểu ra, chân phải của hân, đã bị Mộ Dung Hoài Tần cắt đứt gân mạch, lại mới được nối lại

Tuy cử động cơ bản thì bình thường, nhưng danh tiếng khinh công xuất thần nhập hoá, đã hoàn toàn bị phế bỏ.

Nói không ra là cảm giác gì, tay của người đó lại đỡ lên, cảm giác lạnh lẽo mặc dù đã cách một lớp băng dày nhưng vẫn xuyên qua da thịt tràn vào xương tủy, Liễu Yển Húc lạnh như con ve mùa đông, cơ thể lại thuận theo sức lực của đôi tay kia mà nằm xuống, mắt nhìn trân trân vào chiếc màn thếp vàng thêu hình rồng, không chớp mắt.

Mộ Dung Hoài Tần kéo tấm chăn gấm đắp lên, gấu chăn đều được xếp ngay ngắn, rồi mới ngồi bên giường, si dại nhìn Liễu Yển Húc mở to đôi mắt, trong mắt, lại từ từ lộ ra tia tiếu ý

Nhưng không biết làm sao, lại khiến cho người ta nhìn thấy càng lúc càng lạnh hơn ...

Mùa xuân năm đó khi hoa đào nở lần cuối cùng, Mộ Dung Hoài Tần đưa Liễu Yển Húc ra ngoài cung ngắm hoa, nói là để hân giải sầu. Liễu Yển Húc không từ chối, dù sao, tâm đã không còn nữa, thân ở đâu, thì có gì khác biệt?

Từ xe ngựa vén rèm ra thì có thể thấy từng bụi hoa đào màu hồng phấn, nở xán lạng vô cùng, có lẽ đây là

vụ mùa cuối cùng thích hợp để phóng thích, cho nên trong thời khắc này đem tất cả vẻ đẹp và mùi thơm đều lộ ra? Vì, mùa hoa nở kế tiếp, có thể là năm sau

Được Mộ Dung Hoài Tần ôm vào trong lòng, Liễu Yển Húc dựa vào vai hắn, nhìn một mảng rối ren bên ngoài xe ngựa, đột nhiên mở miệng:

“Ta muốn xuống dưới đi dạo ...”

Mộ Dung Hoài Tần làm theo ý hắn, một tiếng căn dặn xuống, xe ngựa liền dừng lại, vén màn ra, Mộ Dung Hoài Tần kéo tay Liễu Yển Húc đỡ hắn xuống xe, lập tức hai người có một ảo giác như đặt mình vào trong biển hoa

Bốn bề đã được ngự lâm quân xử lý không còn bóng người, chỉ còn biển hoa và mấy tiếng chim véo von, Liễu Yển Húc lê bước cực chậm rãi đi về phía trước, Mộ Dung Hoài Tần cũng y theo đi bên cạnh hắn.

Đưa tay nắm một cành hoa đào, cánh hoa mềm mại tiếp xúc với da thịt, một cảm giác dị thường toả ra, Liễu Yển Húc ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh lam không gợn mây, nhưng lại có cảm giác muốn cười.

Mộ Dung Hoài Tần ở bên cạnh lại không ngắm hoa, đôi mắt chỉ nhìn nhất cử nhất động của Liễu Yển Húc, thấy hắn ngược đầu nhìn trời, trong mắt hiện lên tâm tình mịt mù, như một đứa trẻ bị lạc đường. Hắn vô thức đi về phía trước, đem bàn tay nắm cành hoa của Liễu Yển Húc nắm vào trong lòng bàn tay mình, Liễu Yển Húc vẫn chỉ nhìn trời, vẫn để tay của mình bị Mộ Dung Hoài Tần nắm lấy, qua một lát, mới phát hiện, trên bầu trời đẹp đẽ này, lại không có một con chim bay qua

Ánh mặt trời mùa xuân dịu dàng chiếu xuống, hình bóng của hai người vẫn đứng mãi không động, gần trong gang tấc, nhưng lại như xa xôi vời vợi.

Đột nhiên Liễu Yển Húc ngâm ra một câu thơ: Khán tận hoa đào lạc, nhất mộng tam tứ niên.

Miệng nở nụ cười, có điều trong mắt có sự bi thương nhàn nhạt, từ từ lan tràn.

=====

Khán tận hoa đào lạc, nhất mộng tam tứ niên: *Xem xong hoa đào rơi, một giấc mộng ba bốn năm.***Hoàn**

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luong-mang-mang>